AVONTUREN VAN

TOM POES

DOOR

MARTEN TOONDER

MV 9	225 - 252	Het eiland van Grim, Gram en Grom

AVONTUREN VAN TOM POES

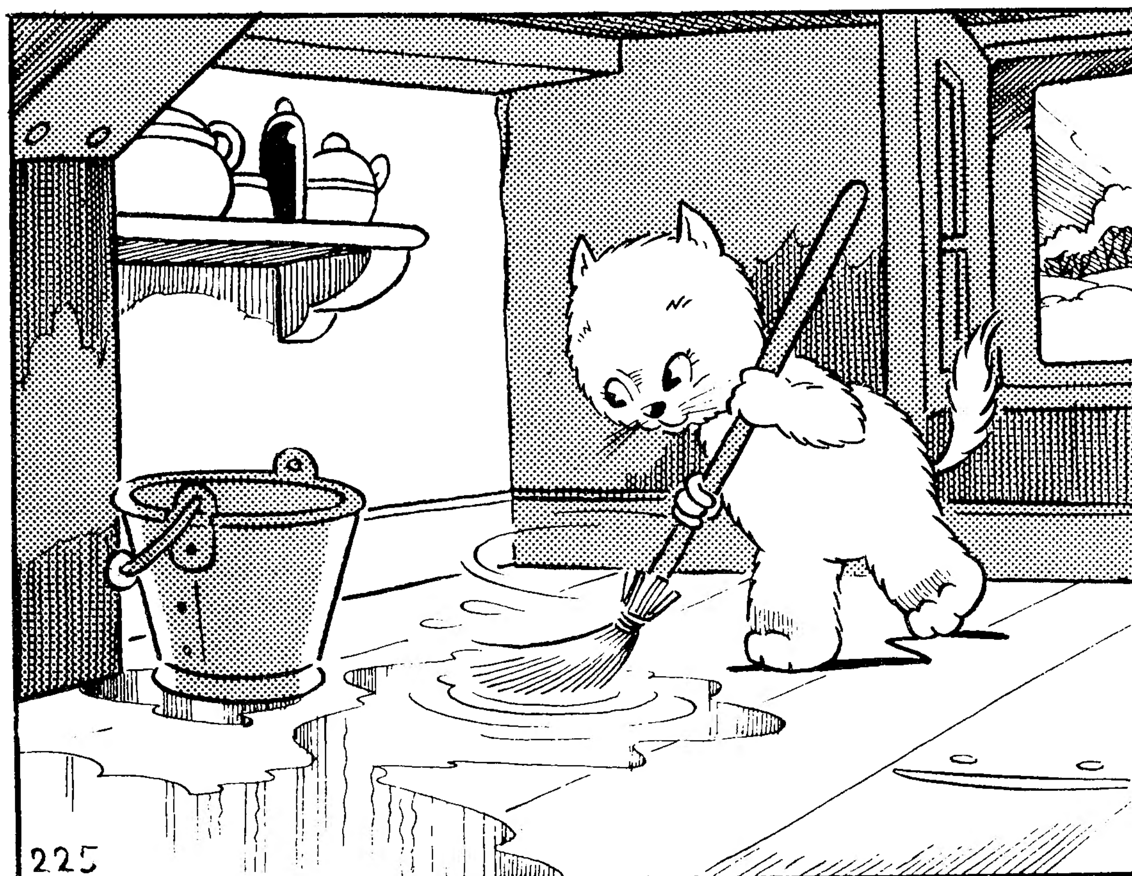
DOOR

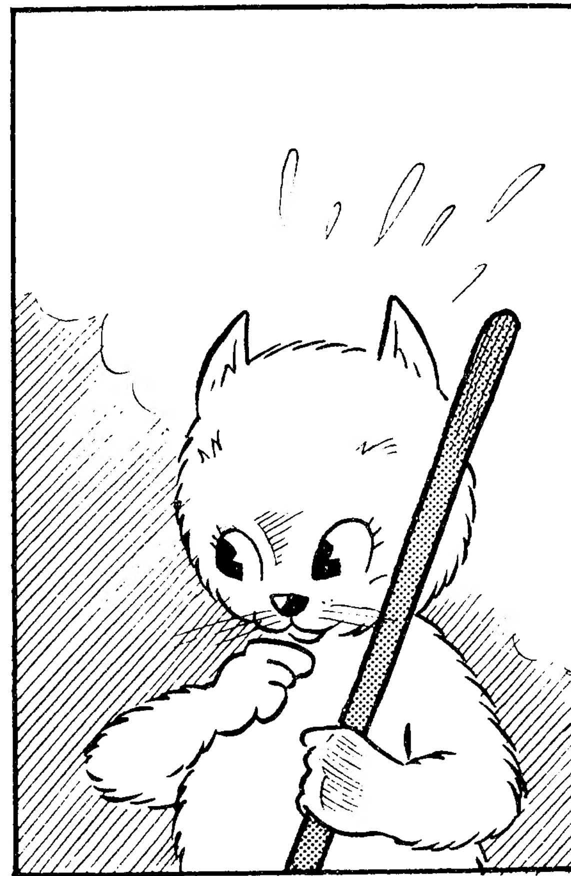
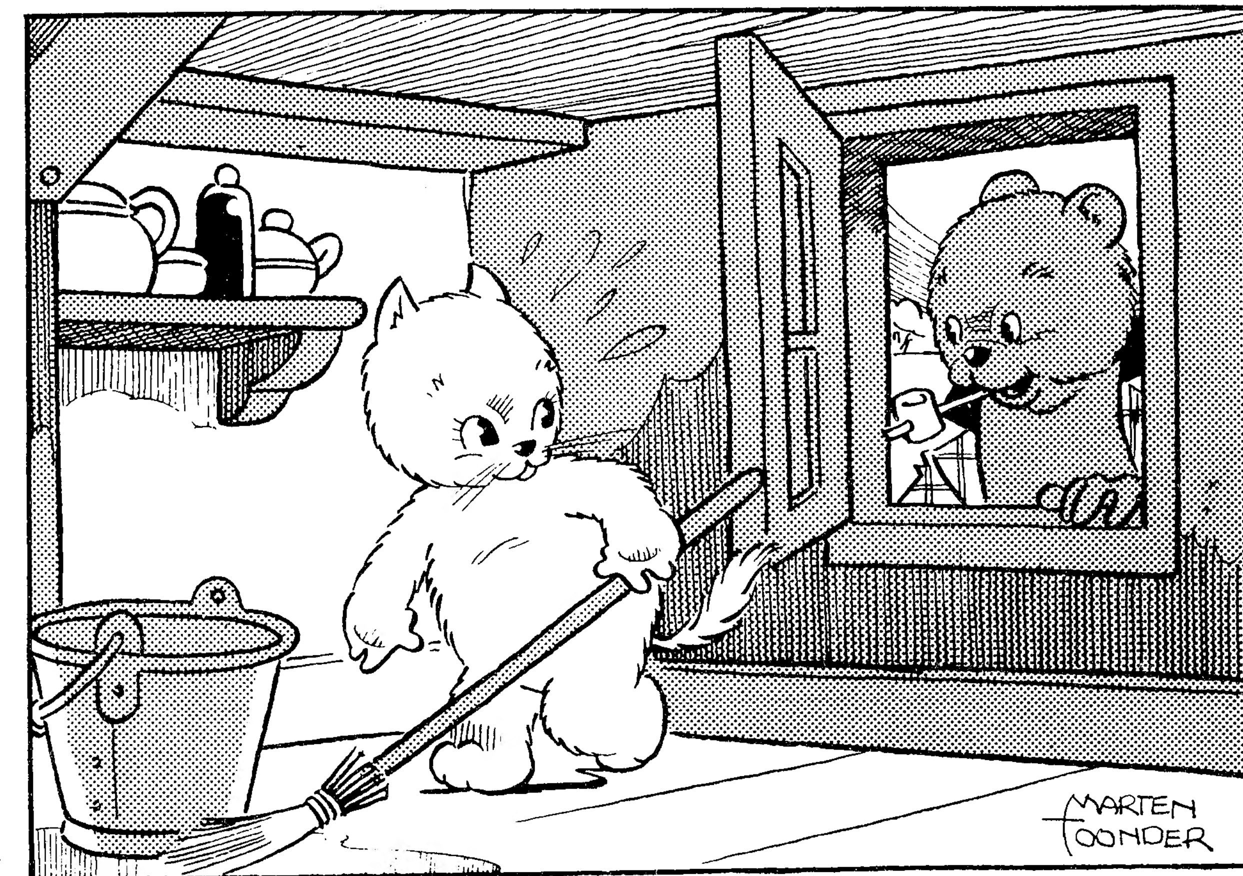
MARTEN TOONDER

MV 9	225-252	Het eiland van Grim, Gram en Grom

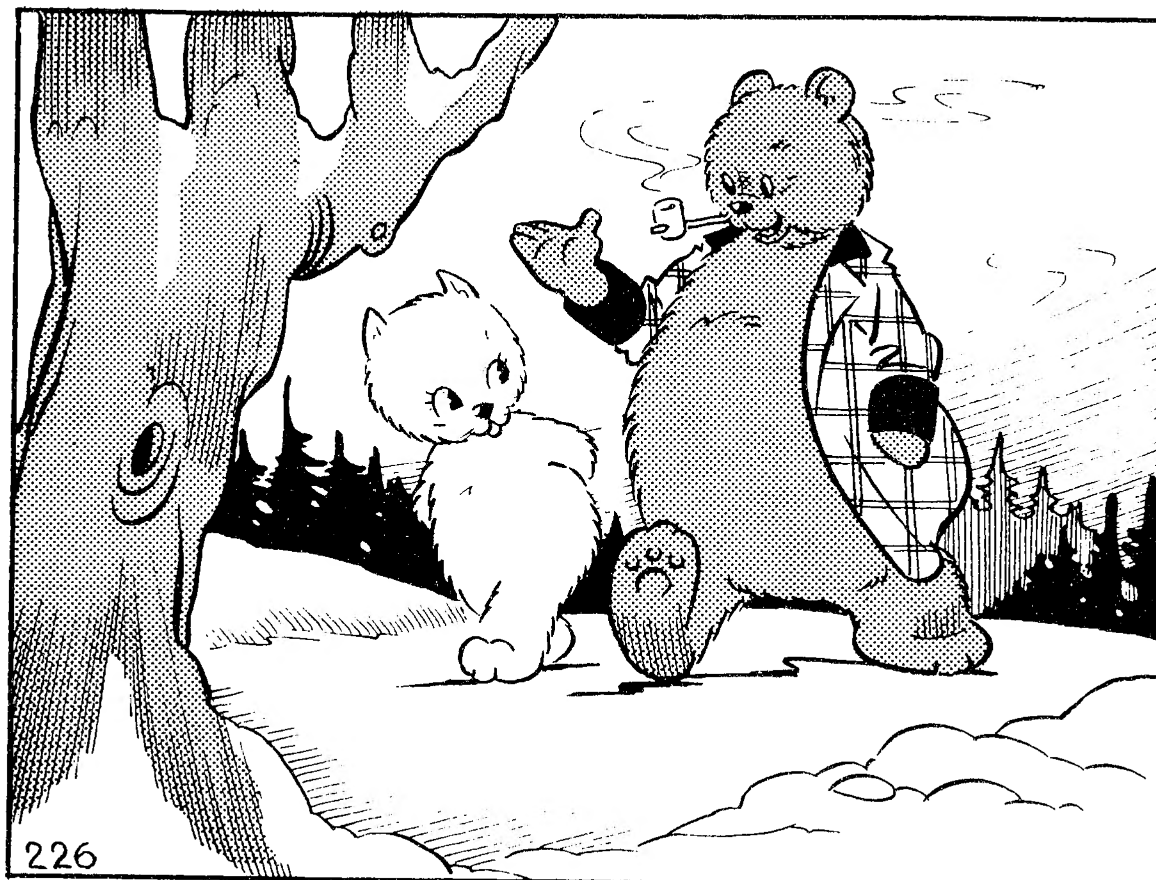
1975 De Bezige Bij Amsterdam

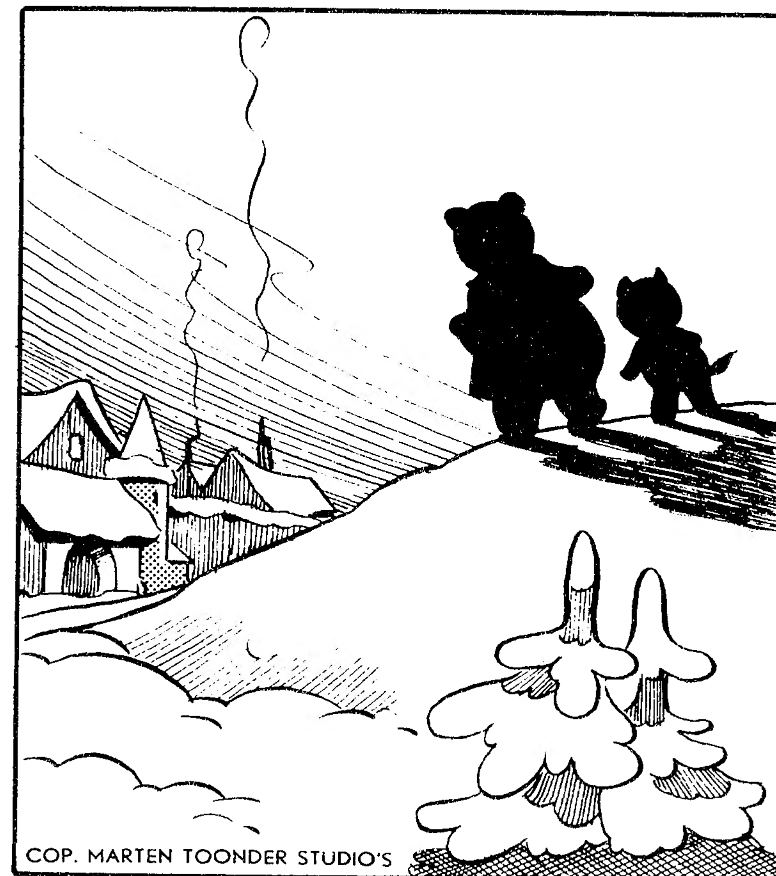
Druk Van Boekhoven-Bosch bv, Utrecht
ISBN 90 234 5182 1
Delen 9 & 13 ISBN 90 234 5187 2

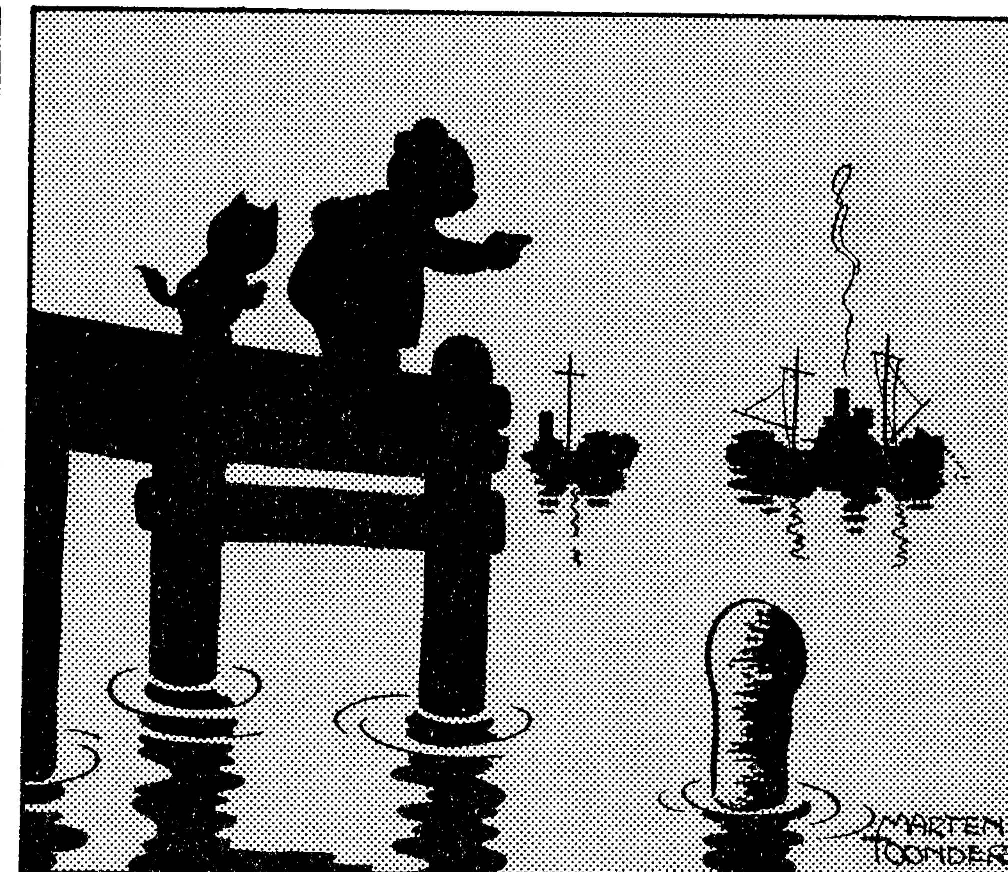

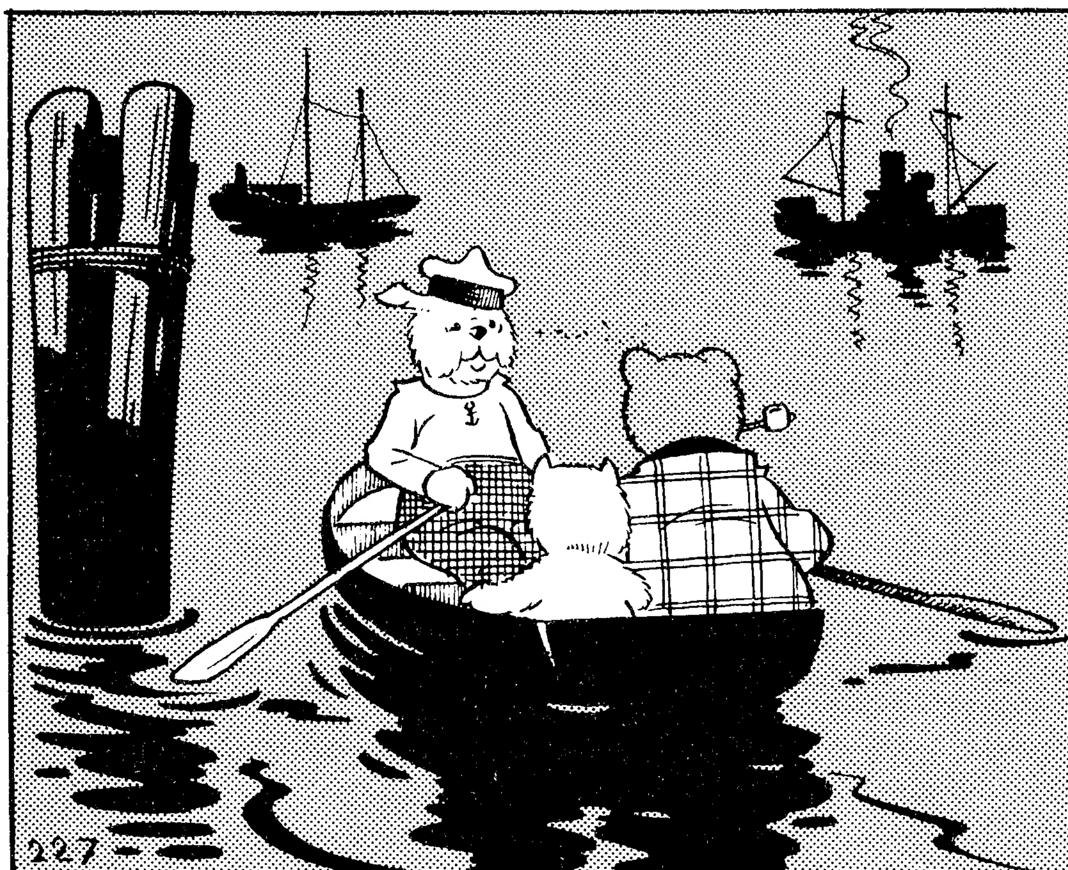
Tom Poes is niet erg huiselijk aangelegd, dat zal je zo langzamerhand al wel gemerkt hebben. Dat komt natuurlijk omdat hij zo weinig thuis is, hij maakt liever verre tochten naar vreemde streken om avonturen te beleven. Maar ja, het is te begrijpen, dat hij het toch niet prettig vindt om in de rommel te zitten, wanneer hij eens een poosje thuis is en daarom moet hij zo nu en dan zijn huis eens een beurt geven.
Het was midden in de winter, de sneeuw lag nog in een dikke laag op de grond en het vroor knapjes. Maar Tom Poes trok zich daar niets van aan. Hij had zijn ramen en deuren wijd openstaan voor de frissche lucht en zeulde met emmers water en boenders totdat zijn vloeren glommen van het ijs en van de schoonheid.
Ik ben blij, dacht Tom Poes, dat ik dit niet alle dagen hoef te doen. Ik zou haast medelijden krijgen met Wolle Waf, mijn buurman. Die stakkerd komt nooit zijn deur uit en doet niets anders dan soppen en boenen. Dat zou niets voor een flinke sterke poes zijn, zooals ik ben. Bah, wat een werk! Ik zou nog liever...
Maar op dat moment klonk er een bekende stem door het open raam. 'Ik weet niet hoe jij er over denkt, Tom Poes,' zei de stem, 'maar vloeren dweilen is toch geen mannenwerk!' Tom Poes draaide zich verschrikt om en merkte toen, dat heer Bommel nieuwsgierig naar binnen stond te kijken. 'U hebt gemakkelijk praten,' zei Tom Poes. 'Maar wie moet mijn huis schoonhouden als ik het niet doe? Ik...'
'Komaan, zei heer Ollie, 'laten we geen ruzie maken, jonge vriend. Ik heb een plan en ik ben er zeker van, dat je het een goed idee zult vinden. Ik heb gedacht, dat we eens een poosje vacantie moesten nemen. Niet lopen, niet schaatsenrijden, geen avonturen, maar rustig ergens zitten in een land, waar het warm is en niet vriest, hoe lijkt je dat?'

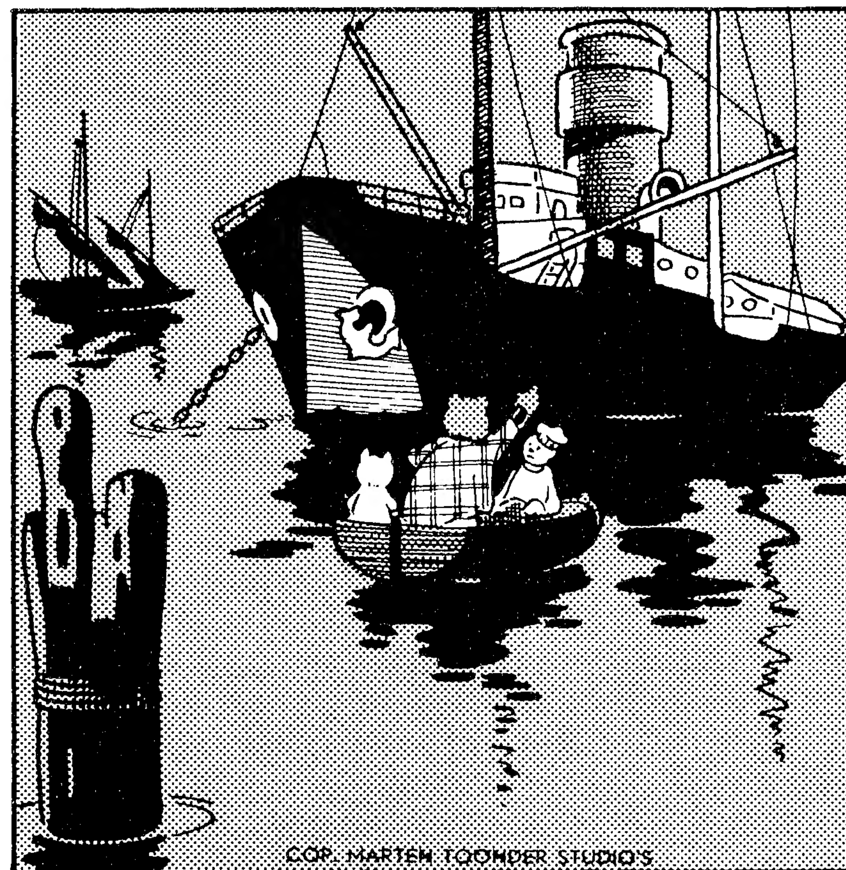

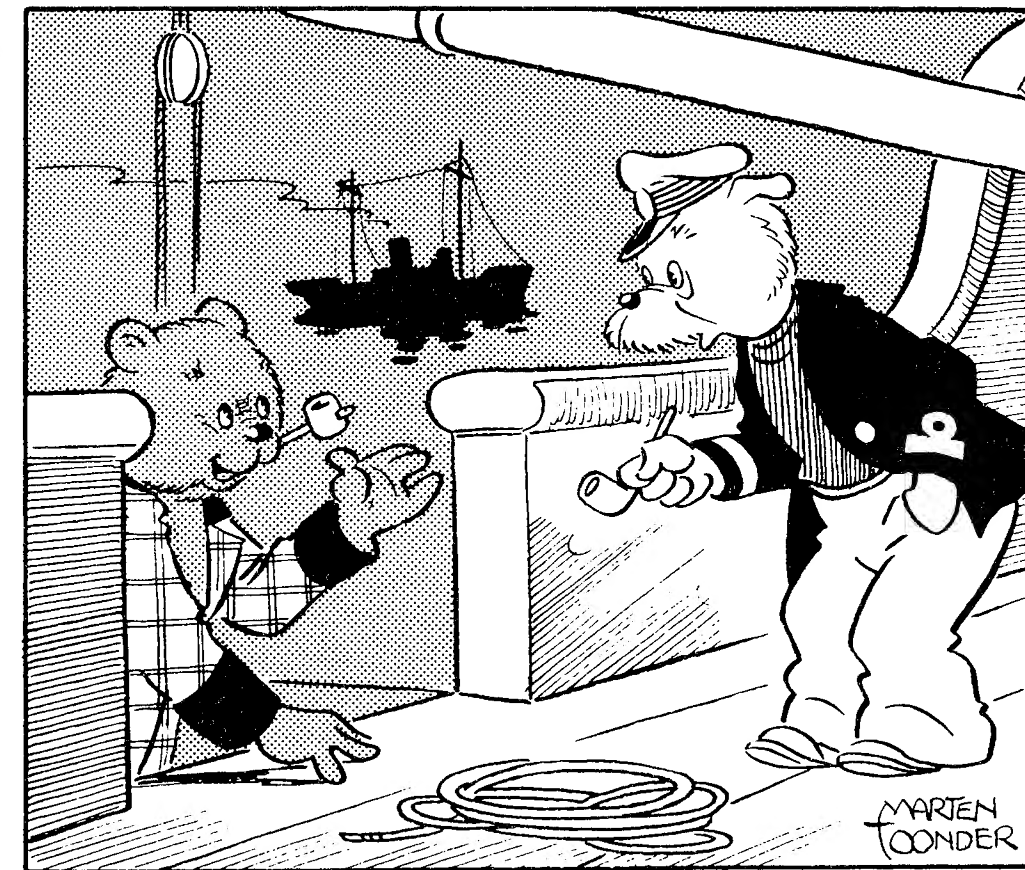

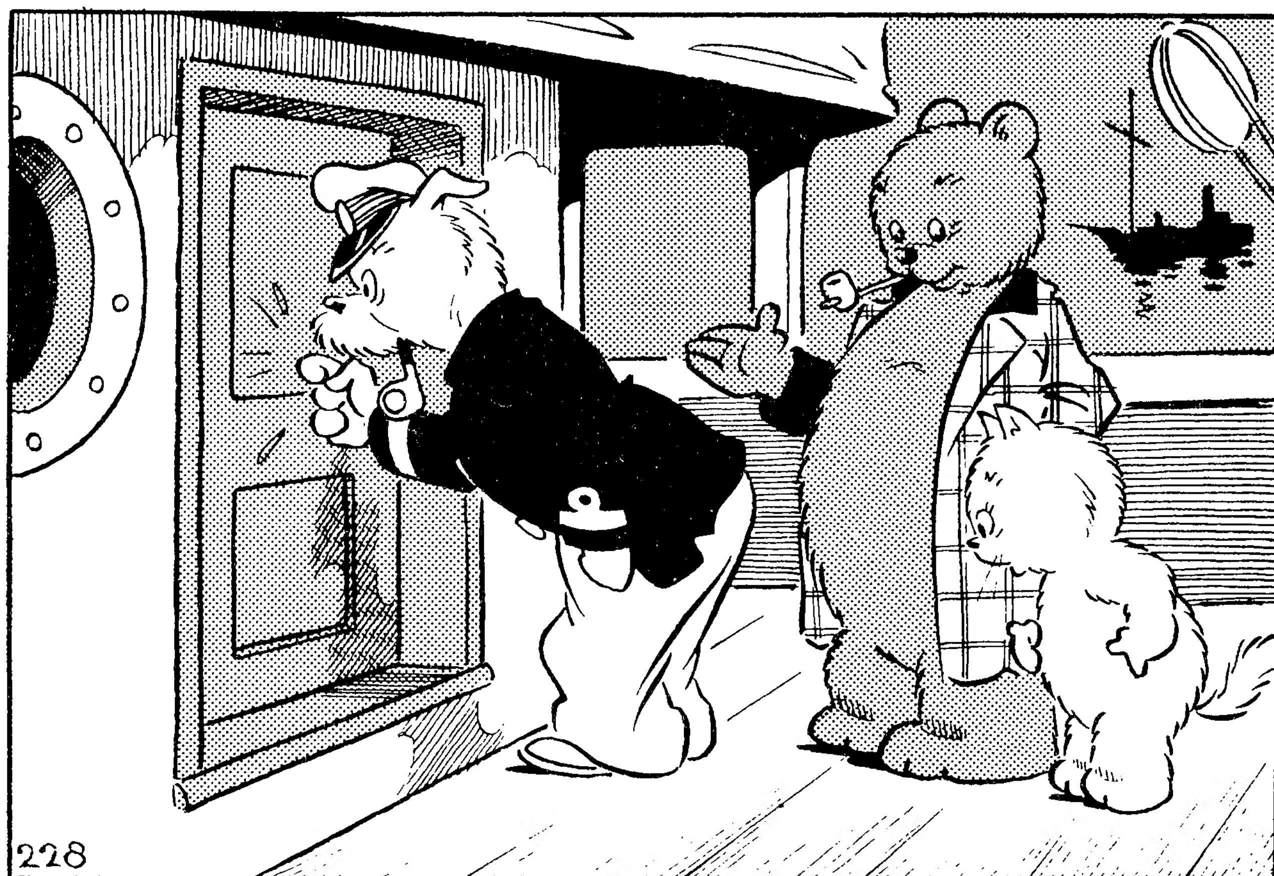
Tom Poes sloot zijn deuren en ramen, borg zijn emmers en bezems weg en ging naar buiten, waar heer Ollie hem met een brede glimlach stond op te wachten.
'Het is een goed idee van u om vacantie te gaan houden in een land, waar het warm is,' zei hij. 'Dat is nu net, waar ik zin in heb. Maar hoe denkt u dat te doen?'
'In de eerste plaats,' zei heer Ollie, terwijl hij de hoofdweg naar Rommeldam opging, 'gaan we naar de stad. En als we daar zijn, zal je het wel verder zien. Laat alles maar aan mij over. Je weet, dat ik alles kan wat ik mij voorneem, daar ben ik een Bommel voor. Wij, Bommels, kunnen alles, zei mijn vader altijd en ik weet niet hoe jij er over denkt, jonge vriend, maar ik ben het volkomen met hem eens.'
'Hm,' zei Tom Poes, 'als ik u help, kunt u veel, heer Bommel, maar verder...'
'Onzin,' riep Ollie boos, 'héél onaardig van je, Tom Poes!! Natuurlijk kunnen twee meer dan één, dat spreekt vanzelf, maar ik alleen ben opgewassen tegen de sterkste reuzen en de handigste toovenaars, dat heb ik meer dan eens bewezen!'
Terwijl ze zoo praatten, waren ze bij de muren van Rommeldam aangekomen. Het werd al donker, want in de winter is het kort dag en Tom Poes was erg benieuwd waar heer Ollie hem heen zou brengen. Maar Ollie B. Bommel aarzelde geen moment. Hij liep regelrecht door de straten en steegjes heen, naar de havenkant.
'Hier moeten we zijn, jonge vriend,' zei hij. 'Ik zou me al sterk vergissen, wanneer hier niet ergens een schip op vertrek lag. En als we dat eenmaal gevonden hebben, is het alleen nog maar een kwestie van geld en goede woorden om een passage te krijgen. Kijk, daar op de reede ligt een schip onder stoom; dat moeten we hebben, Tom Poes!'

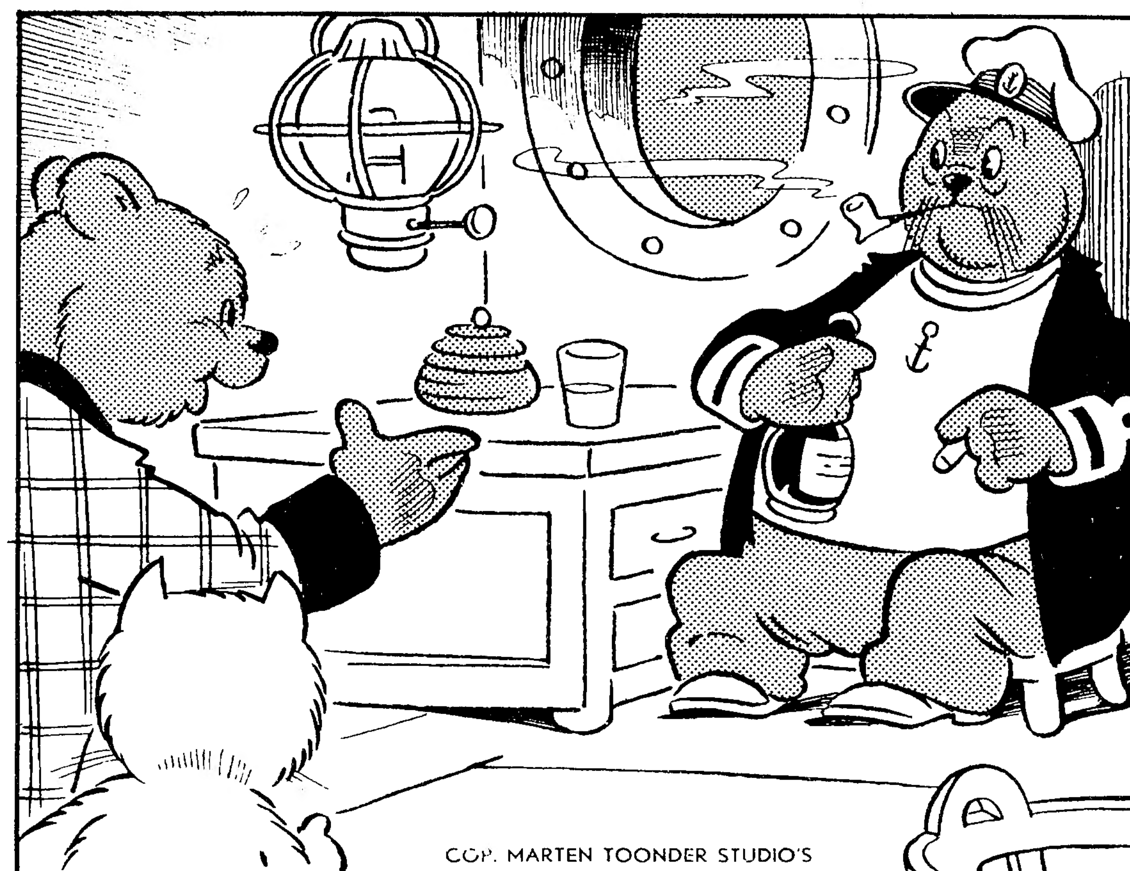

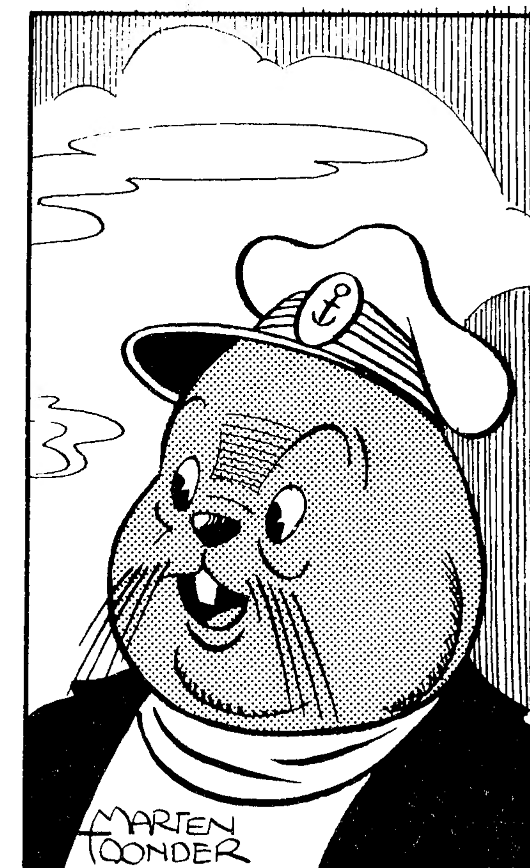

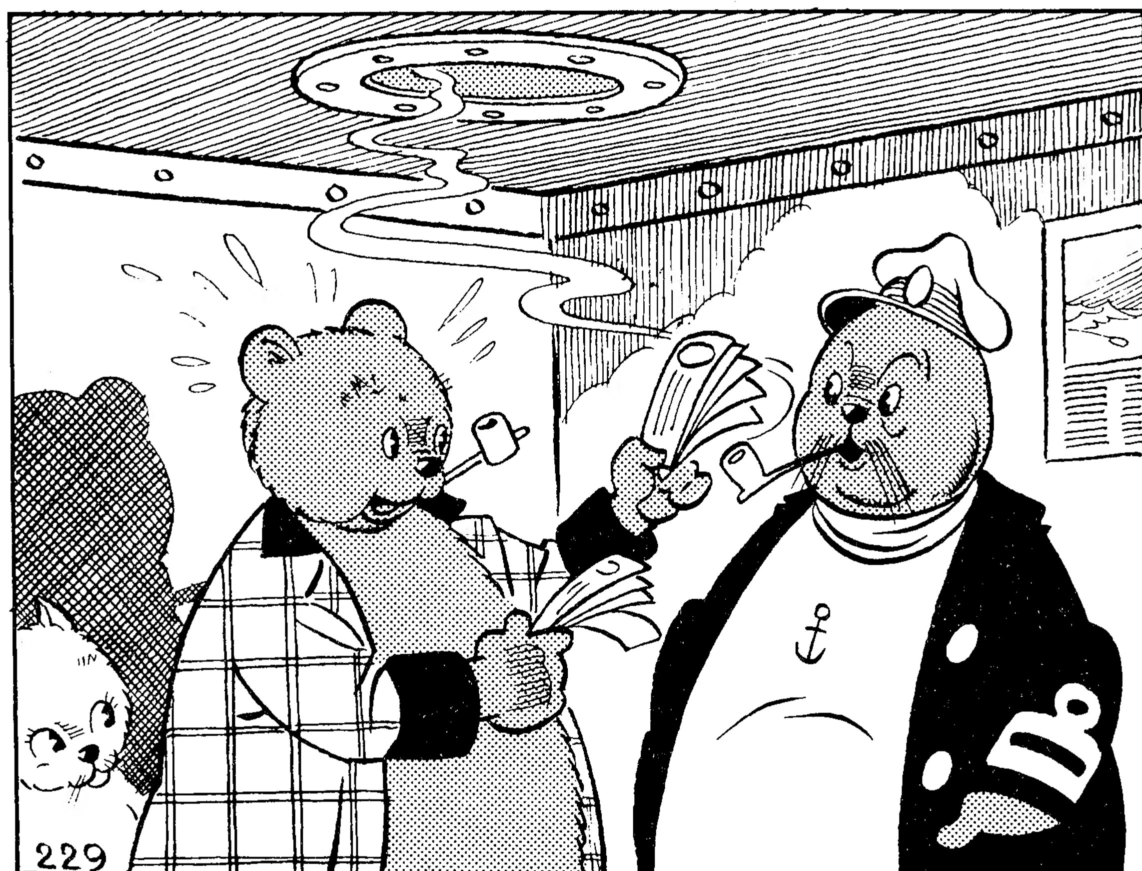
Heer Bommel en Tom Poes zochten langs de kade, totdat ze een oude zeeman gevonden hadden, die roeibooten verhuurde en die zo vriendelijk was om, voor een paar zilverstukken, hen naar het schip te willen roeien, dat op de reede onder stoom lag. Intusschen kwam er uit zee een kille mist opzetten en ze begonnen het aardig koud te krijgen.
'Dit is geen klimaat voor een Ollie B. Bommel,' zei heer Ollie, terwijl hij zijn jas wat dichter om zich heen trok, 'ik zal blij zijn als we ergens in de tropen zijn, Tom Poes!'
'Ja,' zei Tom Poes, 'maar hoe weet u, dat dat schip daar naar de tropen vaart? Het kan evengoed naar de Noordpool varen!'
'Onzin,' zei heer Ollie, 'met geld bereik je alles, jonge vriend, leer dat van mij! Wat let me, om dat hele schip te koopen?'
Ze waren intussen al aardig dicht genaderd en de oude zeeman roeide om het stoomschip heen, om te zien of er ook ergens een valreep buiten boord hing.
'Ship ahoy!' riep heer Bommel op zeemansmanier. 'Gooi eens een lijntje buiten boord, maat! Hier zijn een paar varensgasten, die je willen enteren!'
'Hoe doe ik dat?' fluisterde hij tegen Tom Poes. 'Je kunt gerust met mij op reis gaan, ik weet me overal bij aan te passen, hoewel ik altijd weet wat bij mijn stand past. Ik...'
'Denk er aan,' zei Tom Poes, 'daar komt een touwladder aan. Gaat u maar voorop, heer Bommel, dan vang ik u wel als u valt!'
Heer Bommel kneep zijn oogen dicht, pakte de ladder krampachtig beet en klom steunend en hijgend, treetje voor treetje omhoog. Boven aan dek stond de stuurman van de wacht hem op te wachten met een tamelijk verbaasd gezicht.
'Wat is er?' bromde hij, 'we moeten direct vertrekken en we kunnen geen vreemde snuiters meer aan boord velen.'
'Snuiters?!!' riep heer Ollie, 'ben ik een snuiter?!!! Denk om je manieren, man! Breng ons onmiddellijk bij de kapitein, ik heb belangrijke zaken met hem te bespreken!'

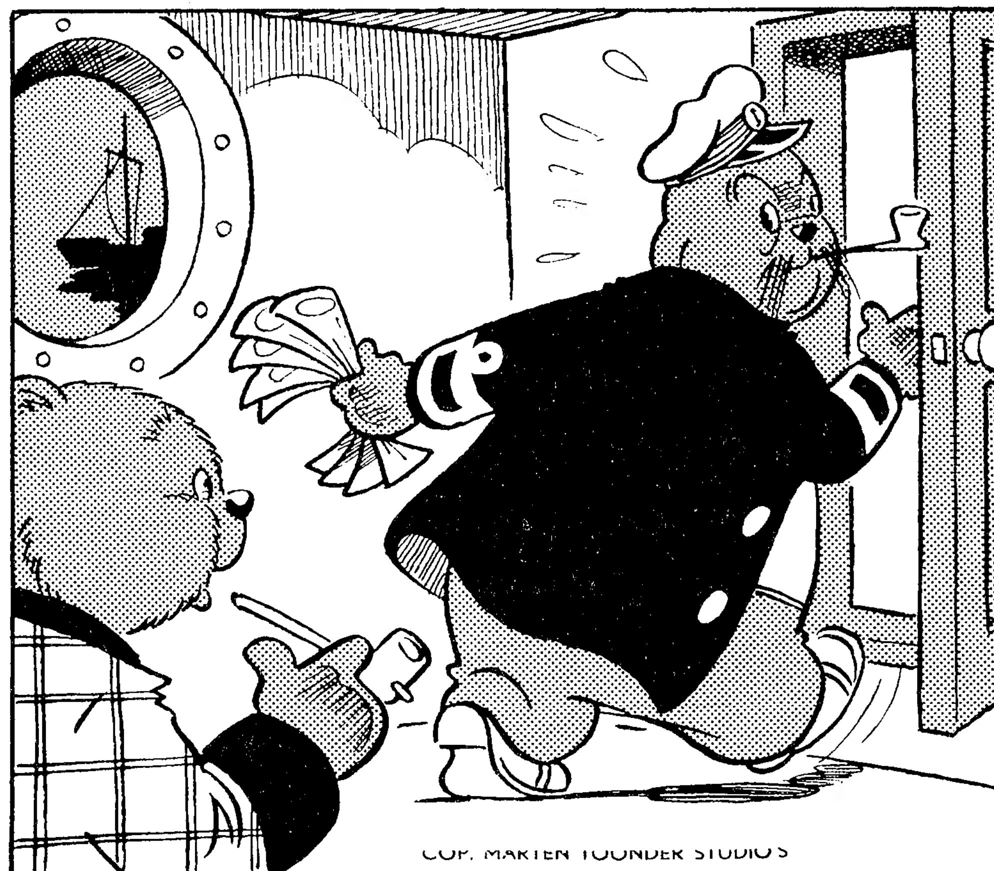

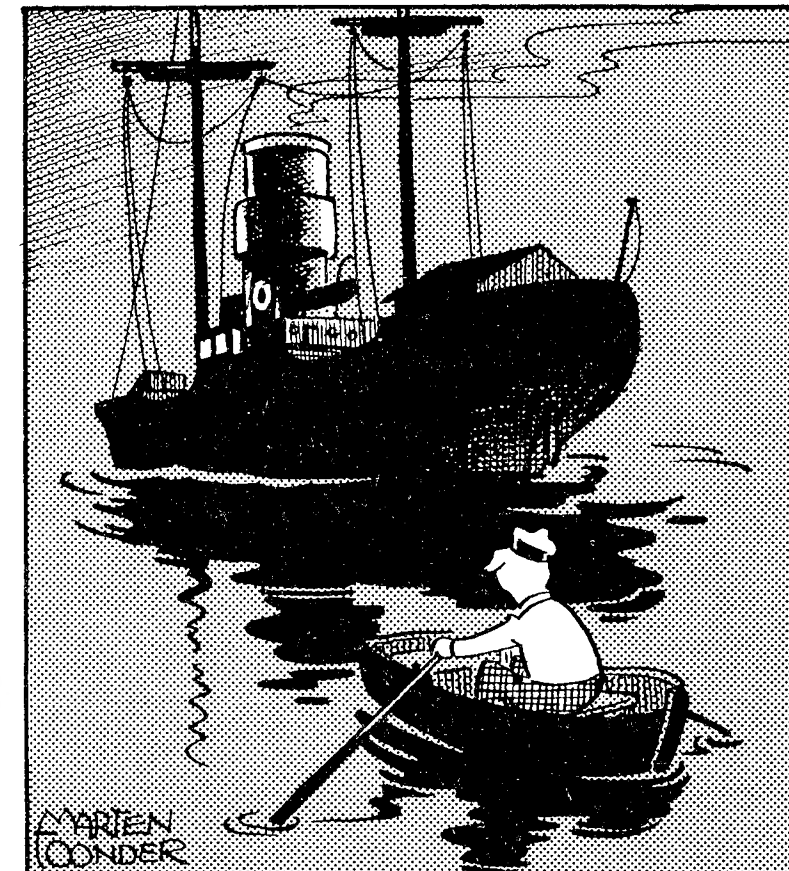

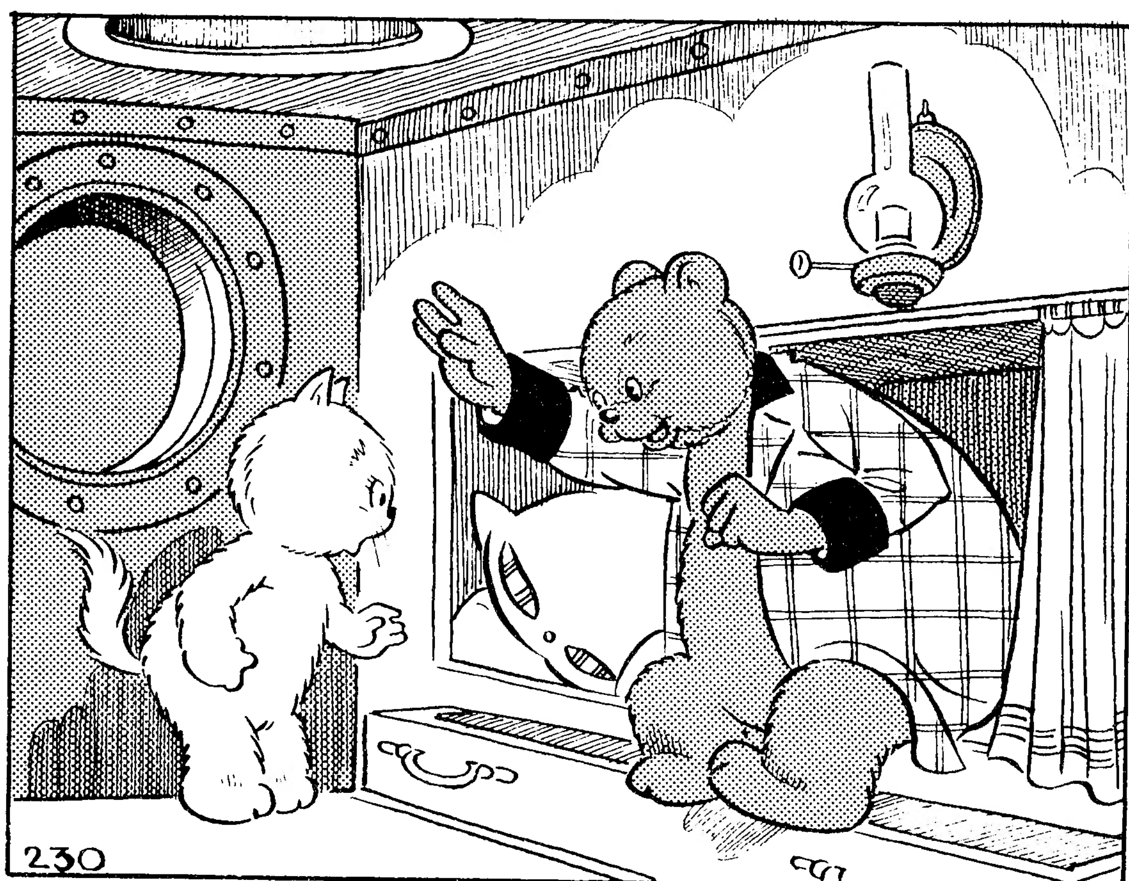
De stuurman liep brommend en mopperend voor Tom Poes en heer Bommel uit naar de hut van den kapitein en klopte op de deur.
'Hier zijn een paar landrotten, die u moeten spreken, kap'tein!' riep hij. 'Zal ik ze binnenlaten?'
In de hut klonk wat gebrom, dat erg onvriendelijk klonk, maar dat toch toestemmend bleek te zijn. De stuurman deed ten minste de deur open en zei:
'Gaat u maar naar binnen. Maar denk er aan, over een kwartiertje vertrekken we.'
Heer Bommel en Tom Poes stapten dus over den drempel heen
en deden een paar passen naar voren. En toen... stonden ze voor kapitein Wal Rus, die net bezig was een oorlam voor zichzelf klaar te maken.
'Kap'tein Wal Rus!' riep Tom Poes. 'Hallo, oude scheepsmakker!' juichte heer Ollie, 'dat treft reusachtig! Dat kon niet mooier! Wel, wel wie had dat kunnen denken!'
Maar kapitein Wal Rus liet geen ontroering merken.
'Eh, meneer Brommer geloof ik, niet? Ik heb u wel eens als passagier gehad,' zei hij. 'En dat is Tom Poes. Juist, ja. En waarmee kan ik jullie van dienst zijn?'
'Ollie B. Bommel is mijn naam,' zei heer Bommel een beetje teleurgesteld. 'En we wilden met u mee varen als passagier. Een vacantiereisje, ziet u? Dat zou best een leuke reis kunnen worden. Weet u nog wel van den vorigen keer op dat Verdwijneiland? We hebben behoefte aan een zeereisje. En het treft reusachtig, dat we u nu juist...'
'Hm ja, heel aardig, ja,' bromde Wal Rus. 'Een plezierreisje, zei u, meneer Hommel? Maar dat zal niet gaan, meneer! Mijn 'Albatros' is geen plezierjacht! En ook niet een van die overgehaalde passagiersschepen! O, nee! Dit is een fatsoenlijk vrachtschip, meneer, en passagiers neem ik niet mee!'
'Maar den vorigen keer...,' zei Tom Poes. 'Maar...,' zei heer Bommel.
'Dat was heel aardig, ja,' zei Wal Rus, 'maar we moeten vertrekken. Proost, meneer, op uw gezondheid! En nu moeten jullie van boord af.'

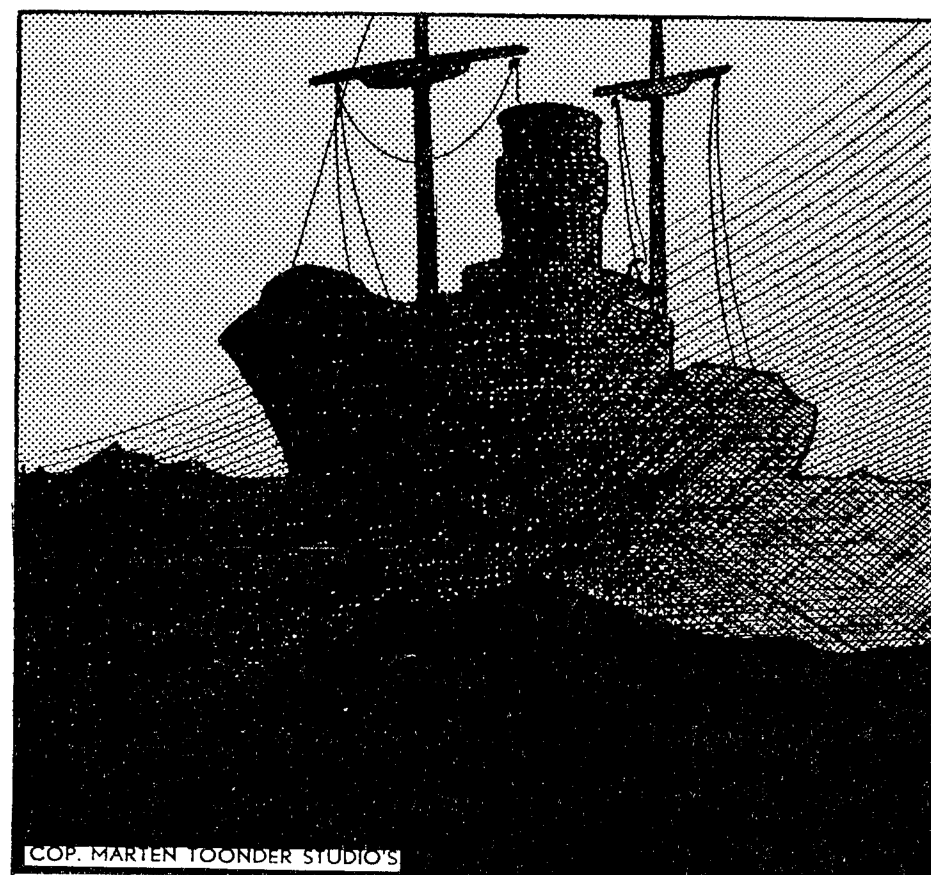

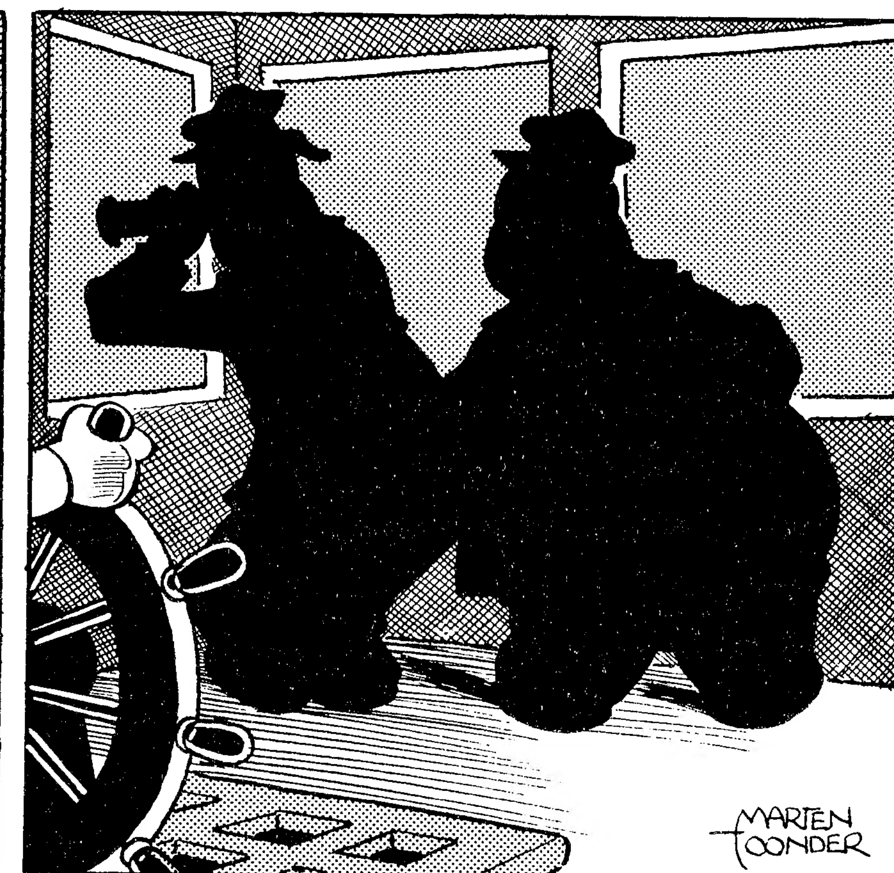

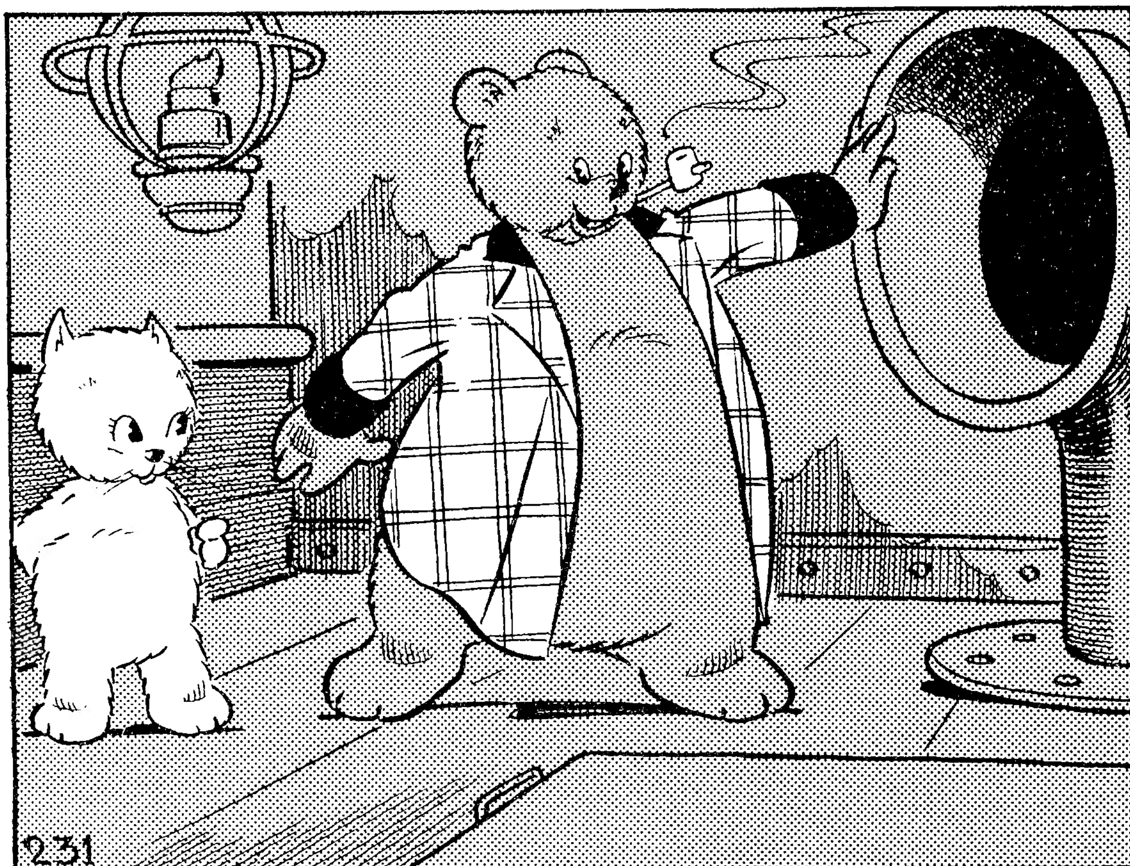
'Wacht eens even, kapitein,' zei heer Ollie, 'ik weet, dat uw schip geen passagiersschip is, maar we zijn met een heel klein hutje tevreden en we zullen niet lastig zijn. En natuurlijk zal ik voor den overtocht betalen. Kom, heer Rus, denk aan de oude tijden, toen wij samen gevaarlijke zeeroovers gevangen namen; wij samen en Tom Poes natuurlijk. Het was toen toch echt gezellig.'
'Ja, ja,' bromde Wal Rus, terwijl hij opstond, 'heel gezellig en zoo, meneer Stommel, hm, heel gezellig. U wilt voor de reis betalen, zei u?'
'Bommel is mijn naam, Ollie B. Bommel,' zei heer Ollie waardig. 'En natuurlijk wil ik betalen, niets voor niets zeg ik altijd.' Hij haalde een bundeltje bankbiljetten uit zijn jaszak en begon te tellen.
'Kijk,' zei heer Ollie, 'honderd, twee-, drie-, vierhonderd, wat denkt u daarvan?'
'Hm,' zei Wal Rus. Toen pakte hij de papiertjes beet, frommelde ze in elkaar en stak ze in een prop in zijn broekzak. 'Vooruit dan maar,' zei hij, terwijl hij met groote stappen naar de deur liep, 'ik zal u een hut laten wijzen, maar denk er aan, dit is geen lorrig plezierjacht meneer en de reis is geen lolletje. We gaan naar de Westzee en daar is het guur in dezen tijd van het jaar. En ik wensch geen klachten te hooren.'
'Wat zegt u daarvan, heer Ollie?' vroeg Tom Poes toen de deur met een luiden slag was dichtgevallen. 'Dat is wat anders dan de tropen en ik wil wedden, dat u geen kans ziet om kapitein Wal Rus zijn koers te laten veranderen.'
'Wel, wel, kom, kom,' bromde heer Ollie ontevreden. 'Ik geloof niet, dat die kapitein een heer is, Tom Poes! Hij weet zich niet te gedragen tegenover lieden van mijn stand.' Intusschen werden de ankers ratelend opgehaald, de telegraaf rinkelde en de 'Albatros' zette langzaam koers naar de open zee. De mist was nog dikker geworden en koud was het ook. Nee, een plezierreisje leek het niet te worden.

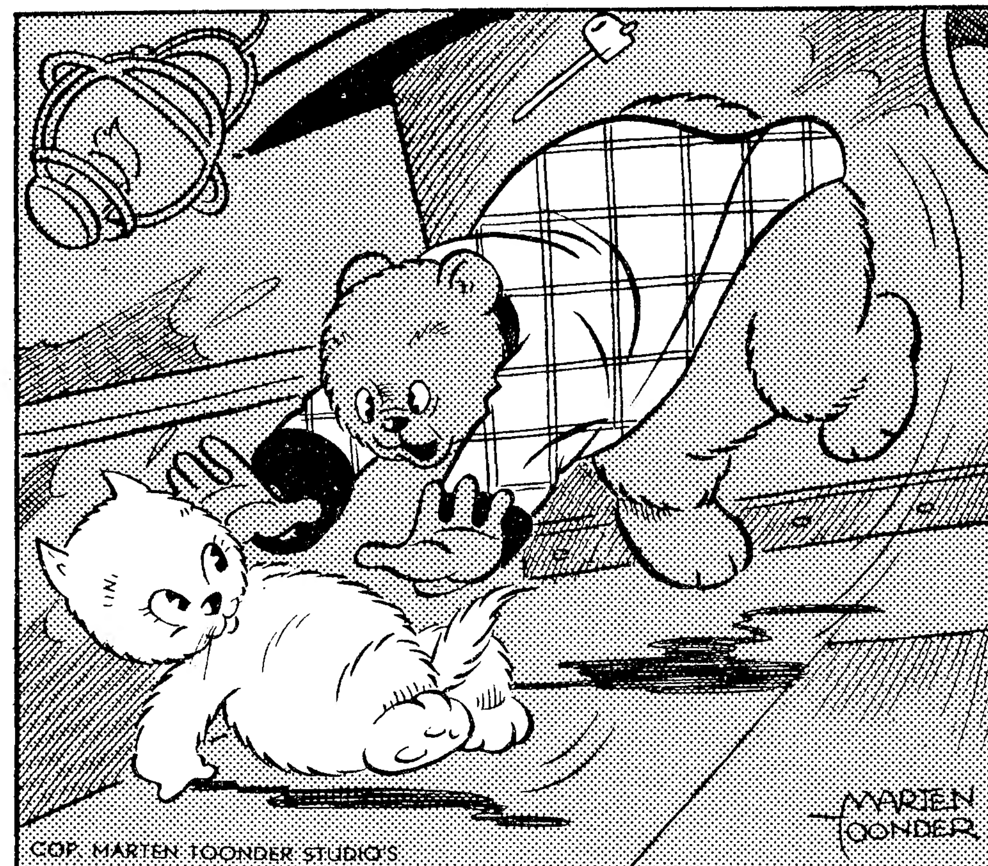

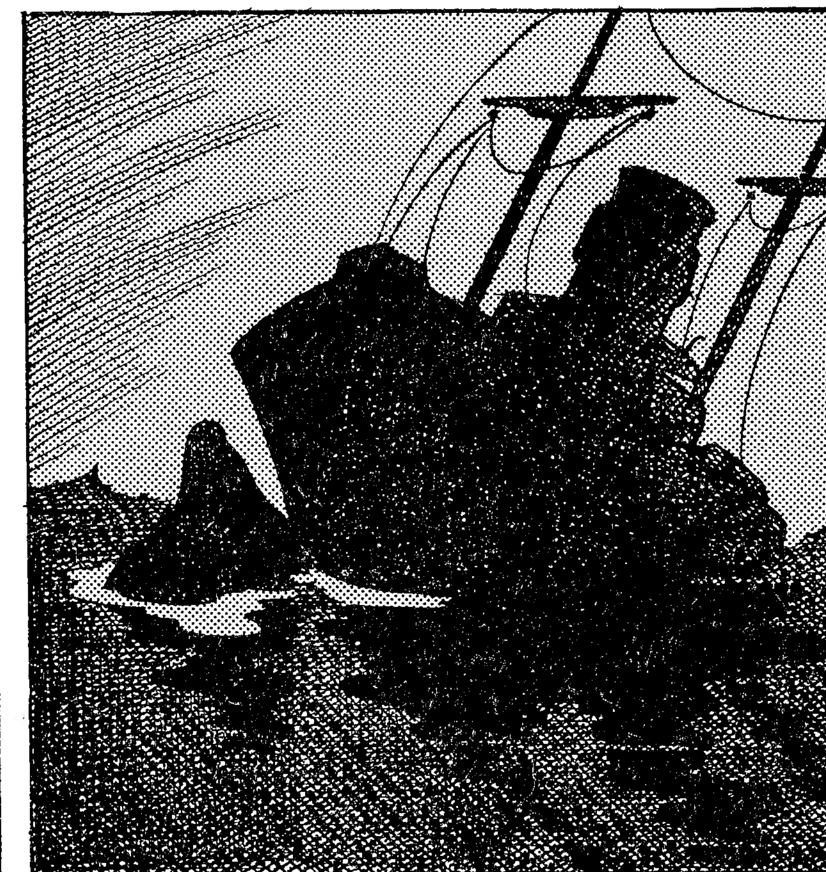

Heer Ollie bleef niet lang teleurgesteld. Hij ging op den rand van zijn kooi zitten en zette zijn voeten op een opengeschoven lade.
'Eigenlijk is deze reis veel beter dan dat we naar de tropen gegaan waren, Tom Poes,' zei hij.
'Ten slotte zijn wij niet de eersten de besten! O, nee! Het gevaar trekt ons aan! Wij verlangen naar avonturen, waar we ook zijn! Wat gaat er boven een reis op een vrachtschip in den mist? vraag ik me altijd af. En dan zeg ik: Niets!! Dat is nu juist wat wij noodig hebben om ons echt pleizierig te voelen! Wat jij, Tom Poes?'
'Hm,' zei Tom Poes. 'Ik ben bang dat het nog wel eens tegen zou kunnen vallen, heer Bommel! Mist op zee is geen lolletje en ik vind er weinig avontuur aan om een aanvaring te krijgen en te verdrinken! Het water is erg koud om dezen tijd van het jaar! Nee, heer Ollie, u had me beloofd, dat we naar een land zouden gaan waar het warm was en als ik geweten had, dat we in plaats daarvan naar de koude zouden varen was ik vast niet meegegaan.'
Intusschen was de 'Albatros' in open zee gekomen. De mist werd bij de minuut dikker en het schip kon niet vlugger dan op halve kracht vooruit komen. Kapitein Wal Rus en de stuurman tuurden ingespannen door de ramen van de stuurhut en probeerden iets te zien.
'Slecht weer, kap'tein,' zei de stuurman. 'Het is gevaarlijk op deze route met dit zicht.'
'Hm,' zei Wal Rus, 'praat niet zooveel, stuurman!'

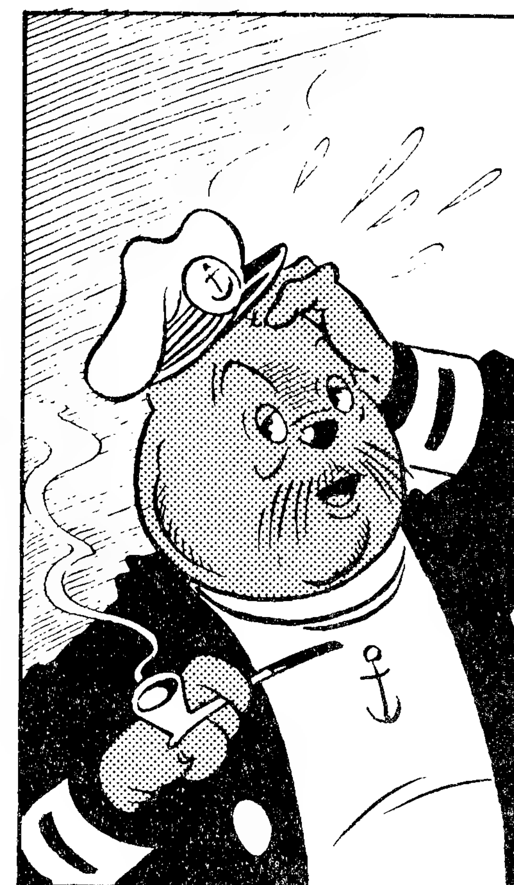
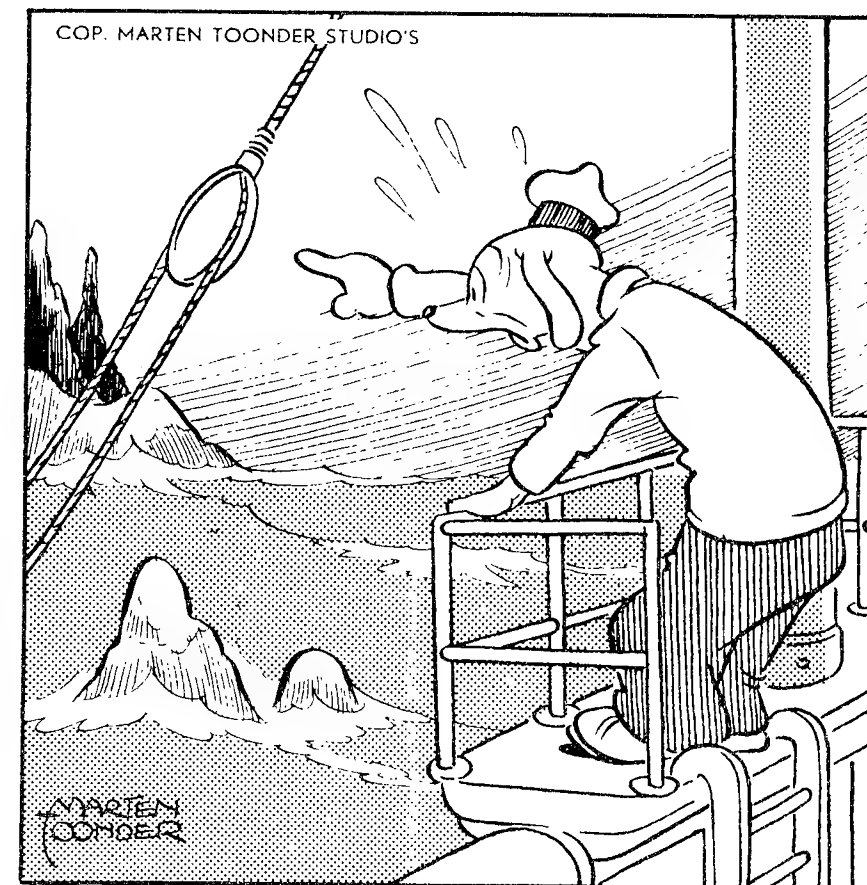

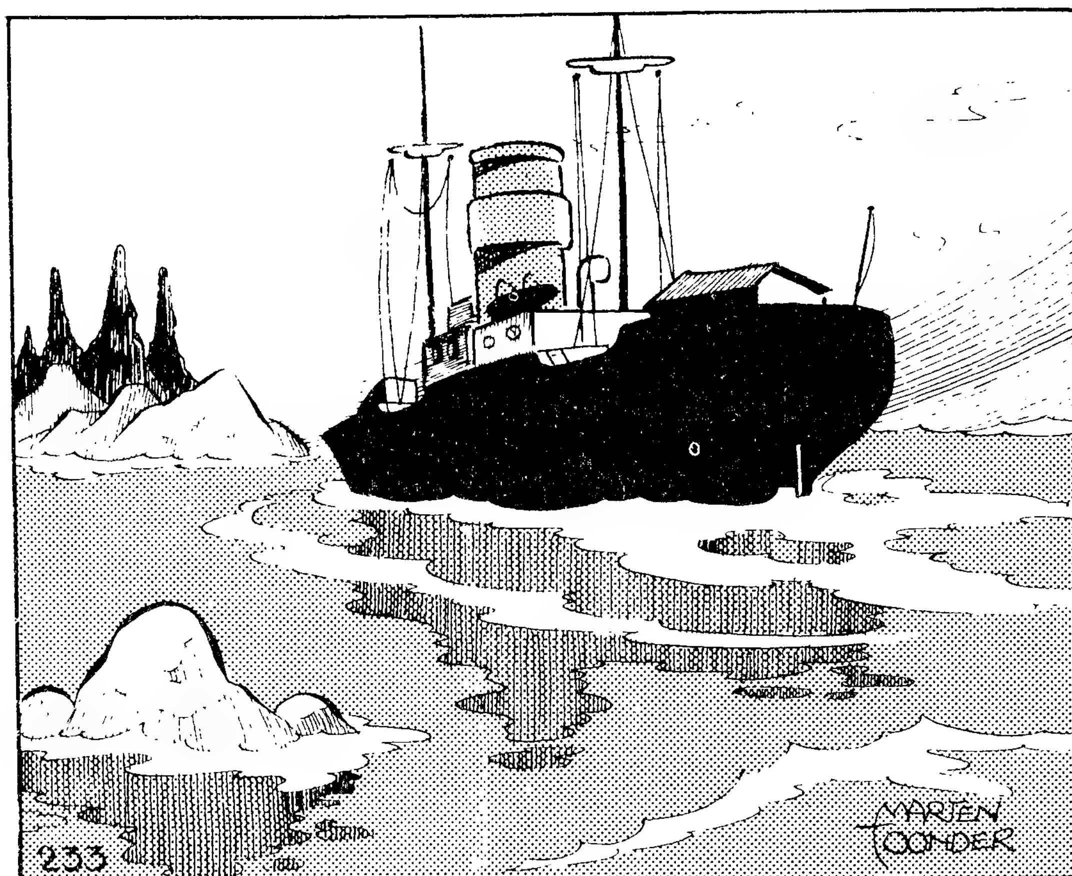

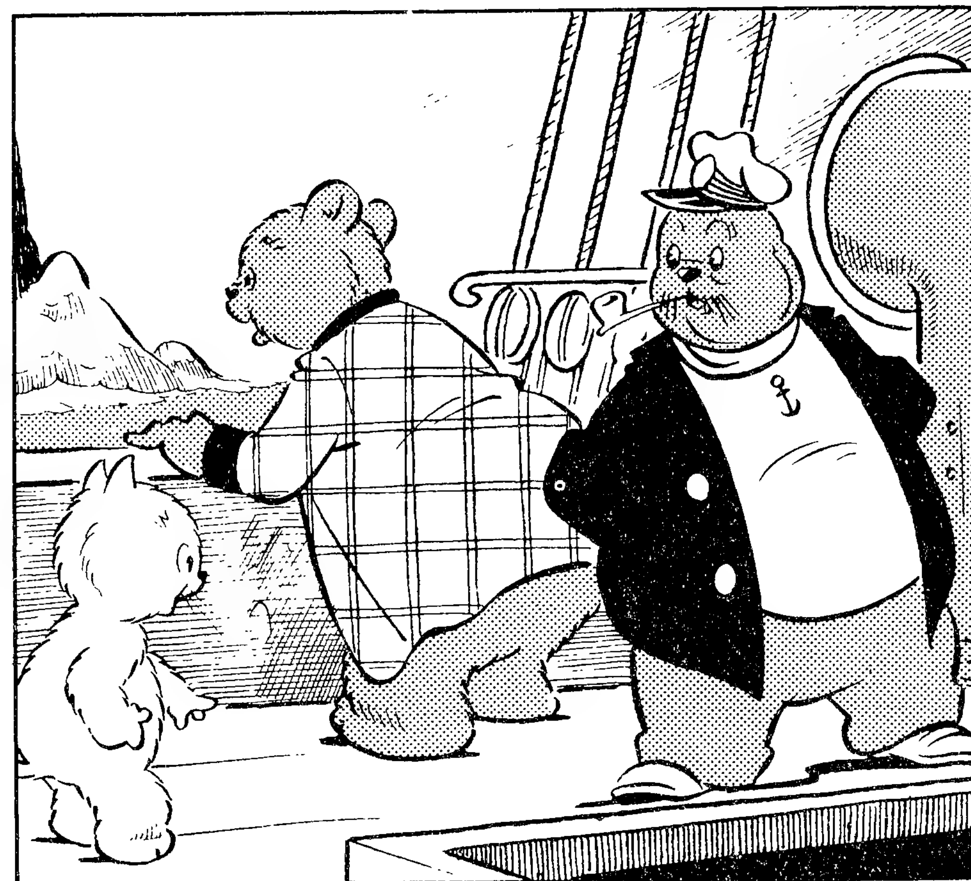
De 'Albatros' voer nu al een week door den mist en het was werkelijk geen pleziertochtje. De stoomfluit loeide met geregelde tusschenpoozen en ze gingen nog steeds op halve kracht. Maar heer Bommel verloor zijn goede humeur niet. 'Er gaat toch maar niets boven reizen maken en iets van de wereld zien, Tom Poes,' zei hij.
'Hm,' zei Tom Poes, tot dusverre heb ik nog niets van de wereld gezien dan dikken mist, heer Ollie. En koud heb ik het ook. Ik was toch geloof ik maar liever thuis gebleven. Dan had ik nu bij het houtvuur kunnen zitten en in 'De Avonturen van Floris Fla Mingo' kunnen lezen.' 'Hoe heb ik het nu met je?' vroeg heer Ollie verbaasd. 'Zoo ken ik je niet, Tom Poes. Ik dacht dat je van avonturen en gevaar hield! Neem een voorbeeld aan mij! Altijd dapper, altijd van zessen klaar! Klaag ik soms? Zeg ik soms, dat ik het koud heb? Nee, ik voel me nu pas thuis, nu het gevaar van alle kanten loert en...'
Wat heer Ollie verder nog had willen zeggen heeft Tom Poes nooit gehoord, want op dat moment kreeg het schip een geweldigen schok en de boeg rees een heel eind uit het water. Heer Bommel verloor zijn evenwicht en maakte een leelijken smak, terwijl hij Tom Poes in zijn val meesleurde. 'Héla, help!' riep heer Ollie. 'W-w-wat z-z-zou er g-g-g-gebeurd z-z-z-zijn, Tom Poes? Z–z–z–zou het g-g-gevaarlijk z-z-zijn??? W-w-w-wat moeten w-w-we d-d-doen???'
'Ik weet het niet,' zei Tom Poes, 'het lijkt wel een aanvaring.'
Tom Poes had gelijk. De 'Albatros' was op een van de rotsen geloopen, die daar een klein eindje boven het water uitstaken.

Ja, het zag er niet mooi uit voor de 'Albatros'. Het schip was recht tegen een rotspunt aangevaren en had een groot gat in den voorsteven. In de eerste oogenblikken was er een verschrikkelijke verwarring, maar kapitein Wal Rus zorgde er voor, dat dat niet erg lang duurde. Een paar minuten nadat de aanvaring gebeurd was holde de bemanning met brandslangen en gooide de luiken open om het binnenstroomende water naar buiten te pompen.
Heer Bommel was wel een beetje van streek.
'N-niet om het een of ander, Tom Poes,' zei hij, 'maar ik wilde toch, dat dit niet g-gebeurd was. Niet dat ik bang ben hoor, maar je weet nooit waar je aan toe bent met zoo'n lek.'
Bezorgd liep hij naar voren en daar trof hij Wal Rus aan, die bij een van de pompen orders stond te geven.
'W-wat is er gebeurd, kapitein?' vroeg hij. 'Is het gevaarlijk?'
''n Lek,' legde Wal Rus uit. 'In den voorsteven. Groot genoeg om er een auto in te parkeeren. Hm. Zal probeeren om een of andere haven te bereiken. Maar door dien mist ben ik den koers kwijt geraakt en ik heb er geen idee van waar we zijn.'
'Ik zeg u, dat we bij de Westelijke groep van de Inktvischeilanden zijn,' zei de stuurman. 'Allemaal rotsen en heelemaal onbekend.'
'Onzin,' zei de kapitein, 'zoover zijn we niet uit den koers geraakt. We zitten midden op zee en mijlen in het rond is er geen land te bekennen. We varen nu op volle kracht naar het Noordwesten en over...' Op dat moment riep de uitkijk, die boven in het kraaiennest zat:
'Land vooruit!' Toen liet iedereen zijn werk in den steek en holde naar de verschansing. De mist was door een plotseling opstekenden wind weggedreven en in de verte was een groot eiland zichtbaar, waar het schip recht op af voer.

Je kunt begrijpen, dat de heele bemanning van de 'Albatros' een zucht van verlichting slaakte toen er een eiland in zicht kwam. Het zag er slecht uit voor het schip; de voorsteven zonk steeds dieper in het water en binnen een kwartier zou er niet veel meer te zien zijn dan het puntje van den mast.

'Gaan we niet in de sloepen?' vroeg Tom Poes aan kapitein Wal Rus, die zwaar dampend van de eene pomp naar de andere liep.

'Dat zal niet noodig zijn, mijnheer,' zei Wal Rus. 'We varen naar dat eiland en we zetten de goeie oude 'Albatros' gewoon op het strand. Het is gelukkig vloed, zie je. Als het dan eb wordt kunnen we eens zien wat er te repareeren valt. Hm. Maar ik snap niet wat dat voor een eiland is! Het staat niet op mijn kaart meneer, geen steen er van! Het moet een van de Westelijke uitloopers van den Inktvischarchipel zijn en als dat zoo is, ziet het er kwaad uit.'

'Waarom?' vroeg Tom Poes. 'Wonen daar gevaarlijke wilden of zijn er vulkanen?'

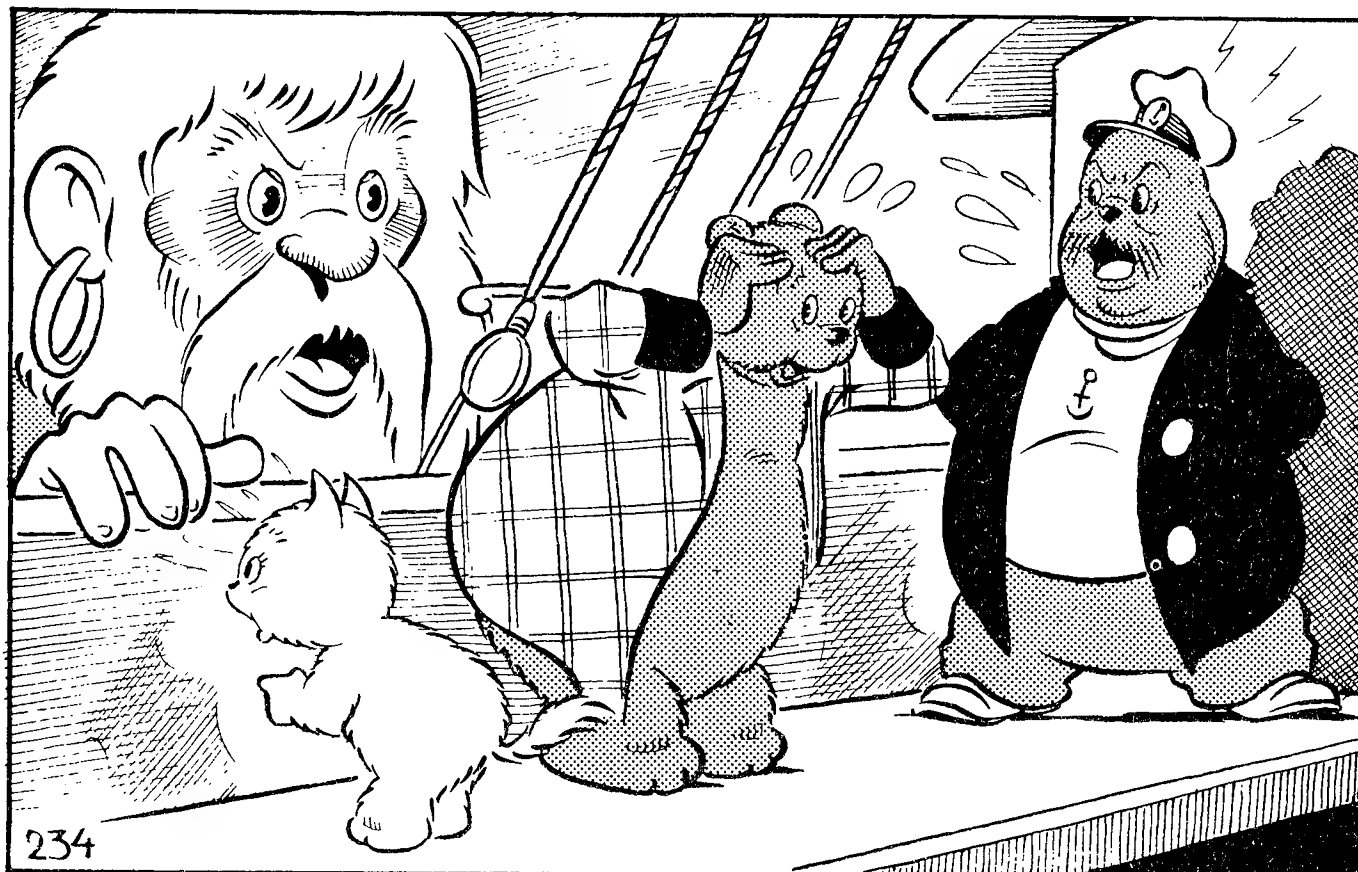
'Neu, neu, dat niet,' bromde Wal Rus. 'Maar die eilanden zijn heelemaal onbekend, meneer! Er vaart in een jaar tijds nog geen dooie mossel langs! We zullen geen hulp kunnen krijgen, dat is de zaak. En er zijn geen boomen of planten, niets meneer! We zullen nog honger krijgen als we geen vischjeseters worden. Hm.'

Heer Bommel hing intusschen over de verschansing om op te meten hoe ver de 'Albatros' iedere minuut zonk.

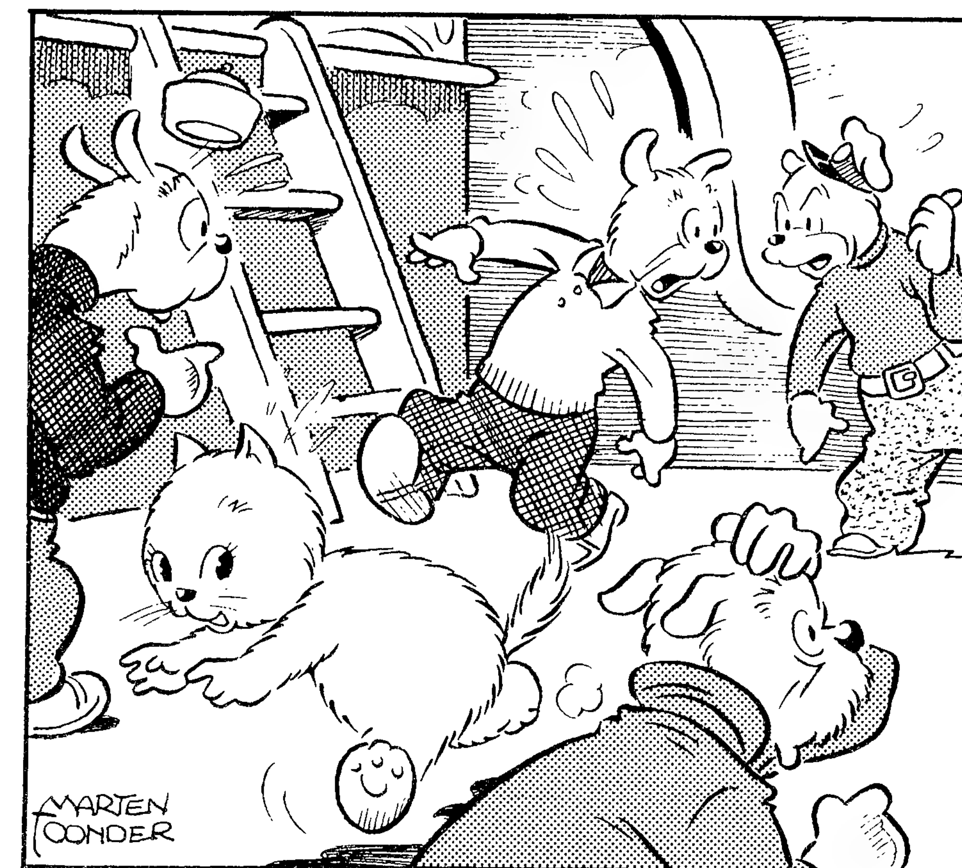
'Ik wil u niet storen, heer kapitein,' zei hij, 'maar het komt mij voor, dat hier vreemde visschen zwemmen. Hier vlak onder zwemt een heel groote met lange haren!'

'Onzin!' bromde Wal Rus. 'Landrottenpraat! Visschen met haar bestaan niet meneer, leer dat van mij! Nog nooit gezien! Onzin!'

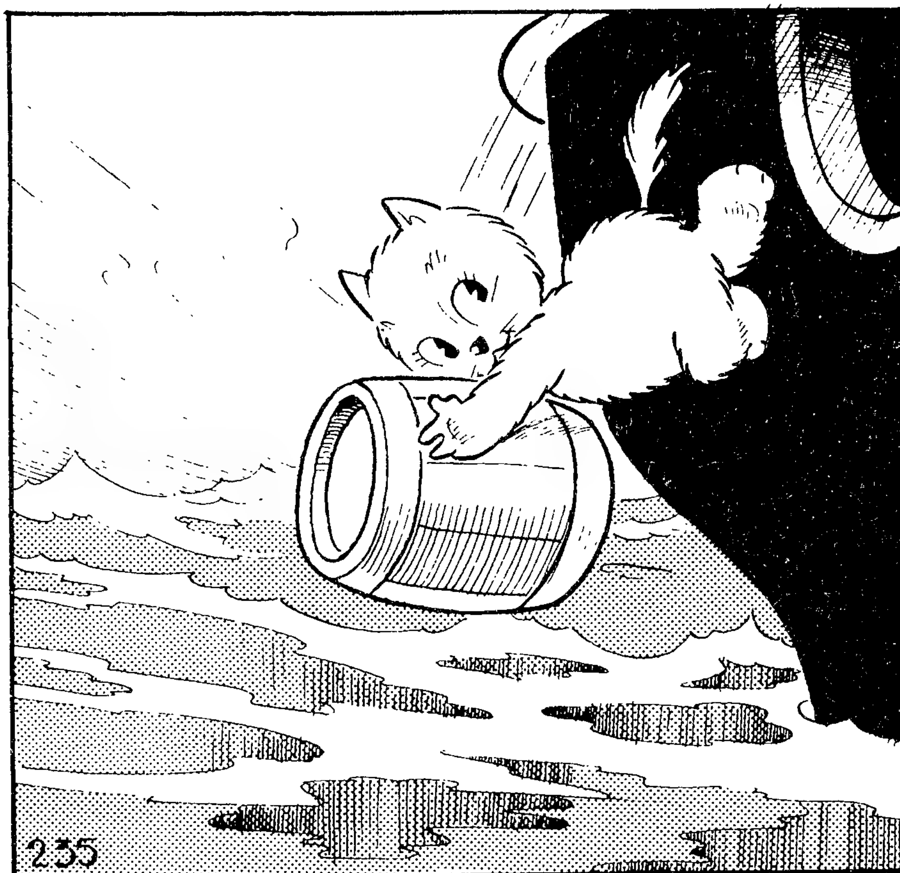
'Maar ik zie...' begon heer Ollie, en toen sprong hij wel een meter de lucht in. Naast het schip klonk een ontzettend gesnuif en geproest, er sloeg een golf over de verschansing en toen dook er uit de zee een verschrikkelijke gestalte op.

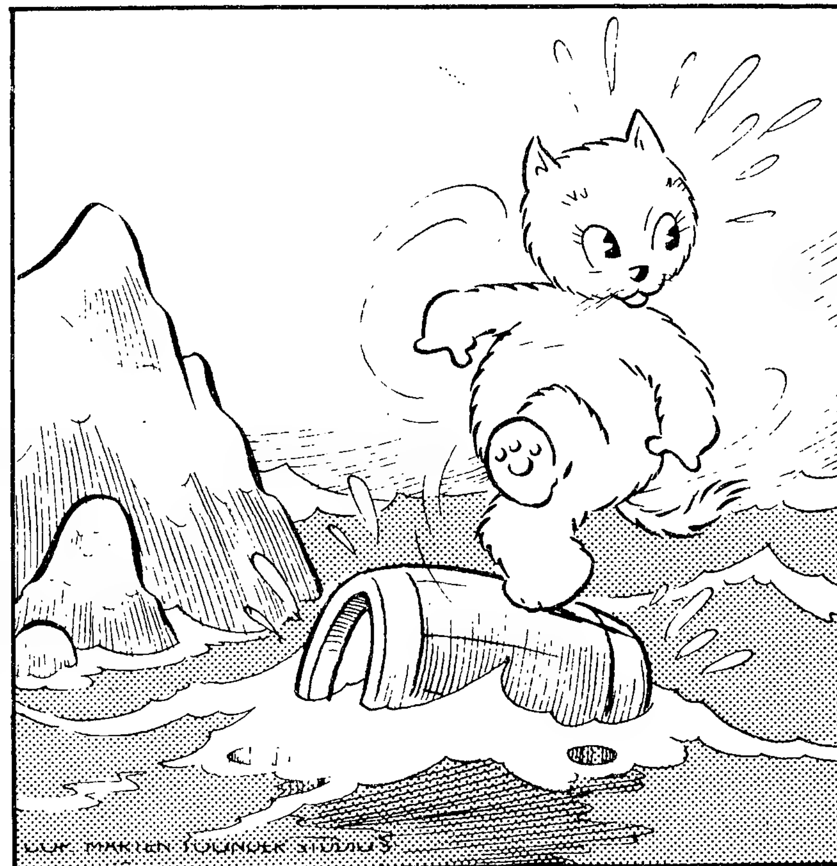
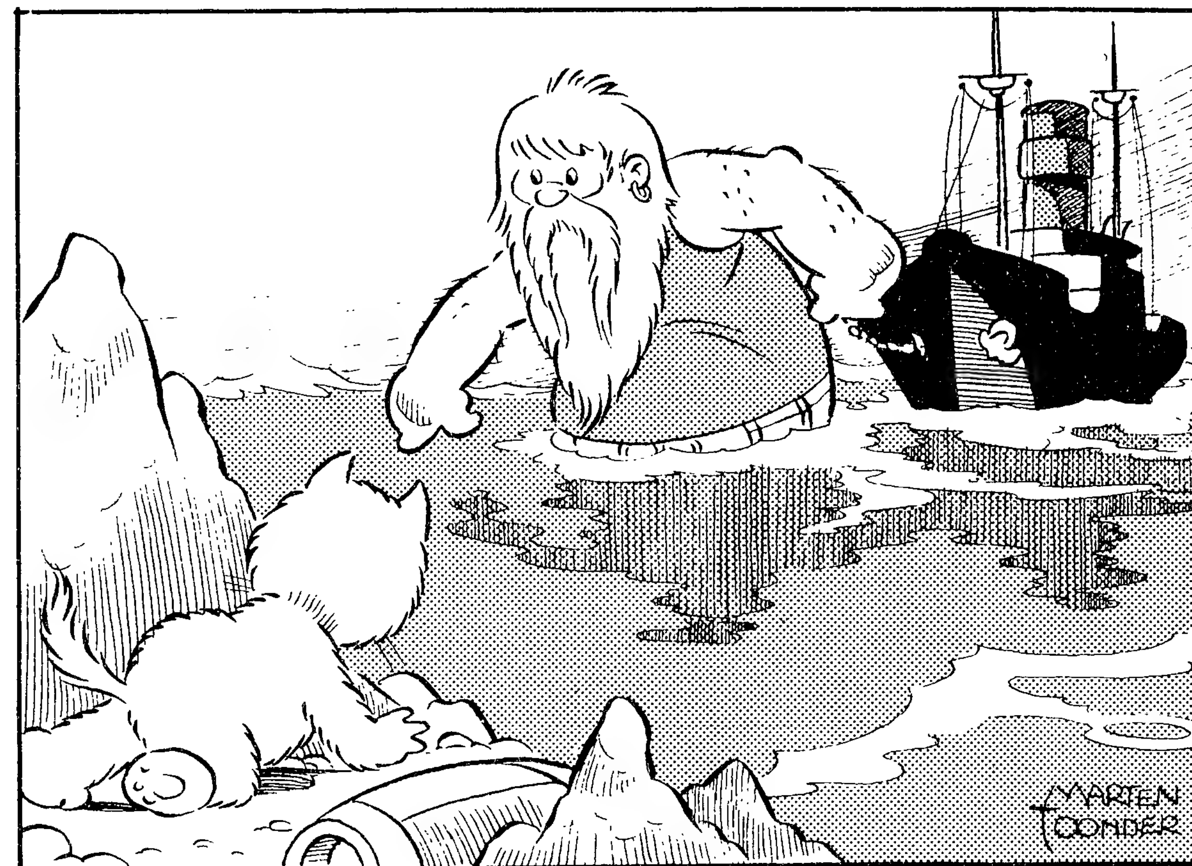

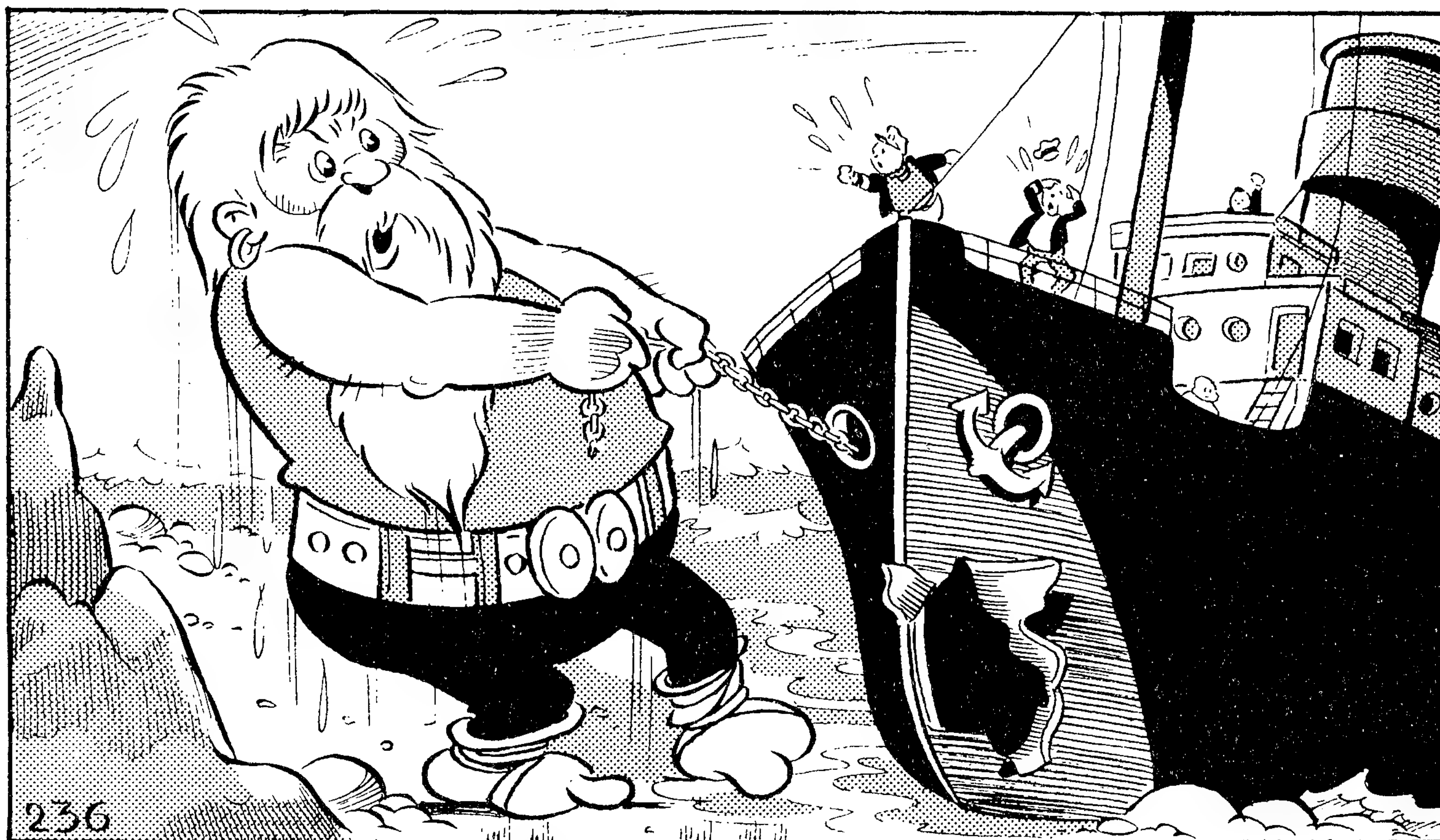

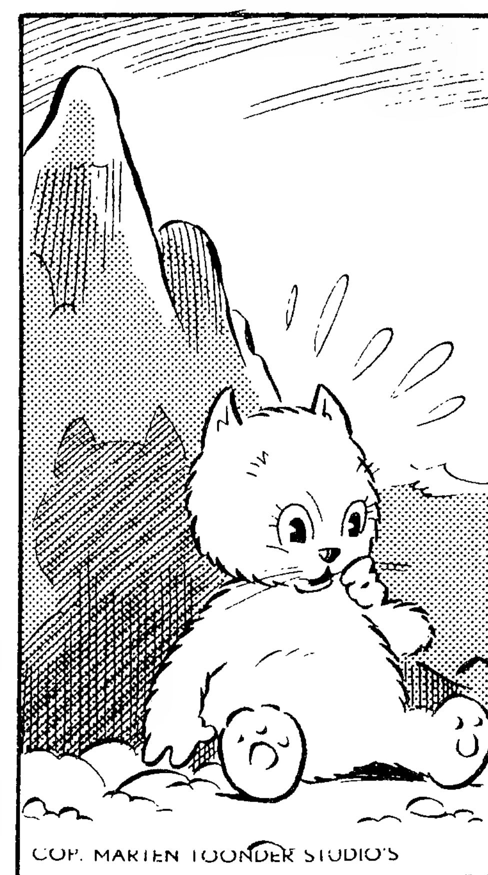
Heer Bommel was verschrikkelijk geschrokken, dat begrijp je. Hij stond met zijn rug naar de verschansing toe en knipperde met zijn oogen, terwijl hij zijn handen tegen zijn slapen drukte.
'Dat is geen manier,' bromde hij. 'U kunt zeggen, wat u wilt, kapitein, maar als dat geen visch is, is het toch ook geen heer! Een fatsoenlijk iemand zou zich toch een beetje inhouden, ik...'
'Onzin!' zei Wal Rus. 'Het is geen visch en geen heer! Een opgeschoten lummel is het!'
'Dat is een reus,' zei Tom Poes. 'Ik heb ze vaker gezien, en ik herken ze op het eerste gezicht. Maar dit is toch wel een heele groote.'
De reus was intusschen dichterbij gekomen en legde een enorme hand op de verschansing.
'Wat kom jij doen?' vroeg hij. 'Wamoetie Kamonk!? Eh? Grrrrr! Kwajong!'
Kapitein Wal Rus werd kwaad.
'Haal je vieze handen van mijn schip af!' snauwde hij. 'Praat verstandige taal, kerel, en brul niet zoo! Wie ben je en wat kom je hier doen? Ben je soms de havenloods?'
'Grrrr!' zei de reus en ging heelemaal rechtop staan, zoodat iedereen kon zien hoe groot hij wel was. Toen sloeg hij zich met de vuist op de borst en brulde:
'Ik Grrrrom! De grrrroote Grrrrom! Dit mijn eiland!! Kwajong! Ik zal jouw schip meenemen! Nu schip van Grrrrom! En jij zal voorrr mij werrrken! Aha! Werrrken voorrr Grrrom!'
Het loopt verkeerd, dacht Tom Poes. Dit is de kwaadste reus, dien ik ooit gezien heb en hij is niet veel goeds van plan! Ik moet zien van boord te komen zonder dat iemand het in de gaten heeft, want dat is de eenige manier om straks iets te kunnen uitrichten!
En hij holde zoo hard als hij kon tusschen de opgewonden bemanning door naar het achterdek.

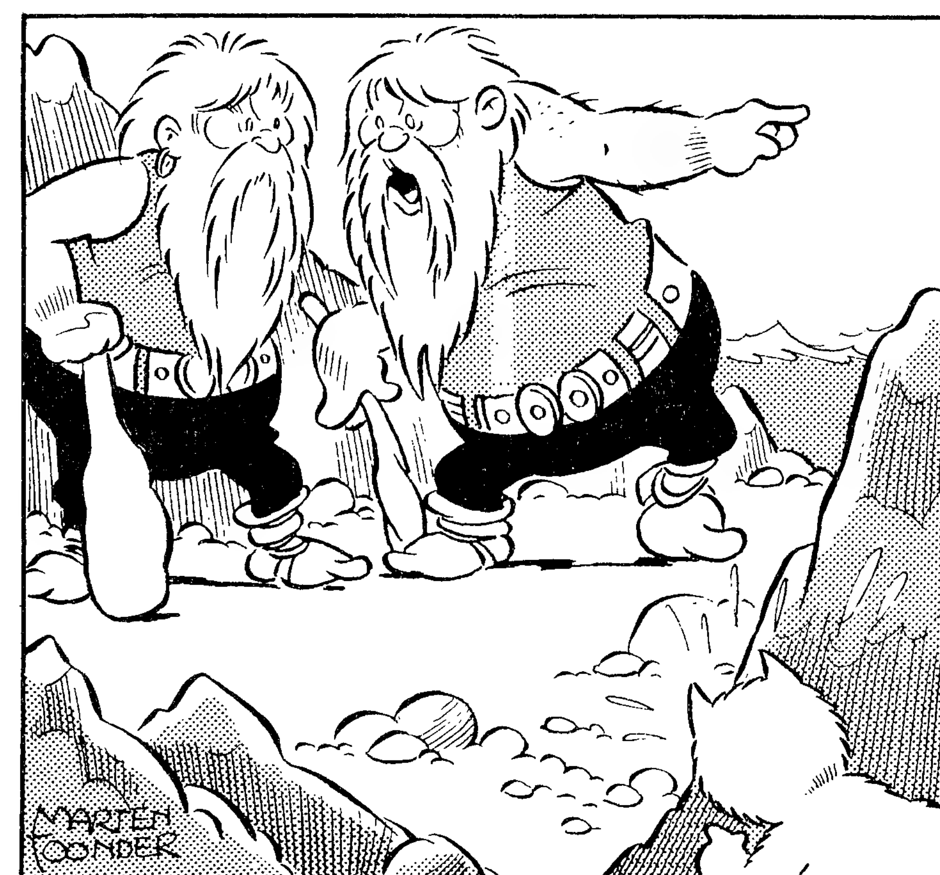

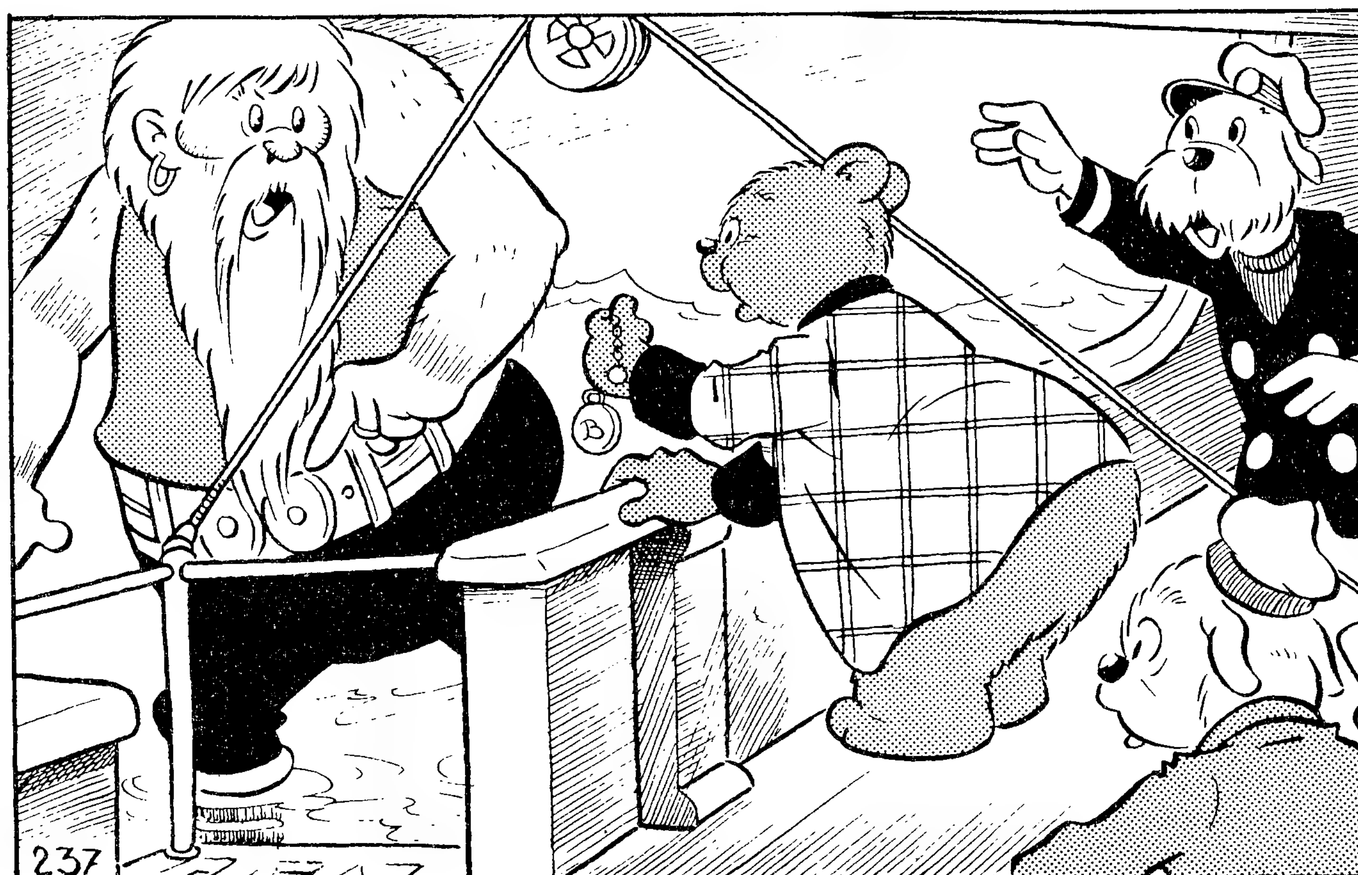
Op het achterdek hoorde Tom Poes den reus Grom steeds harder te keer gaan; hij brulde als een woedende stier.
Ik moet opschieten, dacht Tom Poes. Straks is het te laat! Wie weet waartoe die kerel in staat is! Ik hoop nu maar, dat ik iets kan vinden, dat voor mijn doel geschikt is.
Nu, het geluk diende Tom Poes. Vlak bij hem stond een leeg tonnetje waarin kopspijkertjes gezeten hadden en dat was geknipt voor zijn doel. Hij pakte het vaatje op, rende er mee naar de verschansing en... sprong in de zee! Maar het leege vat bleef natuurlijk drijven en omdat Tom Poes het goed had vastgehouden zonk hij zelf ook niet. Een poosje liet hij zich zoo door de golven naar het eiland spoelen, maar dat ging hem toch niet vlug genoeg en daarom klom hij boven op zijn vlot en begon te loopen. Dat moest hij trouwens wel, want de ton was glad en rond en wanneer hij stil zou blijven staan zou hij er vast en zeker afvallen. Tom Poes rende dus zoo vlug als hij kon en liet het vaatje draaien. Op die manier kwam hij tamelijk vlug vooruit en had hij al gauw de kust bereikt. Hij zocht onmiddellijk dekking achter een paar rotsen om van daaruit te kunnen zien wat er met de 'Albatros' gebeurd was. Nu, dat was erg genoeg! De reus Grom waadde met groote passen door de branding en sleepte het schip achter zich aan alsof het speelgoed was.

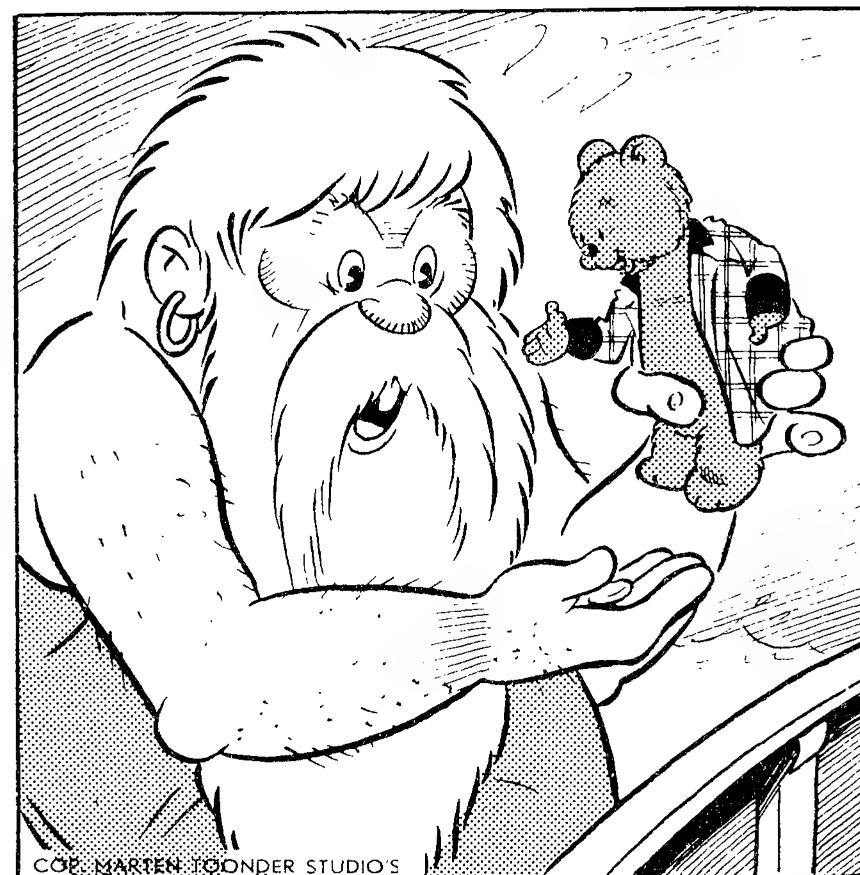

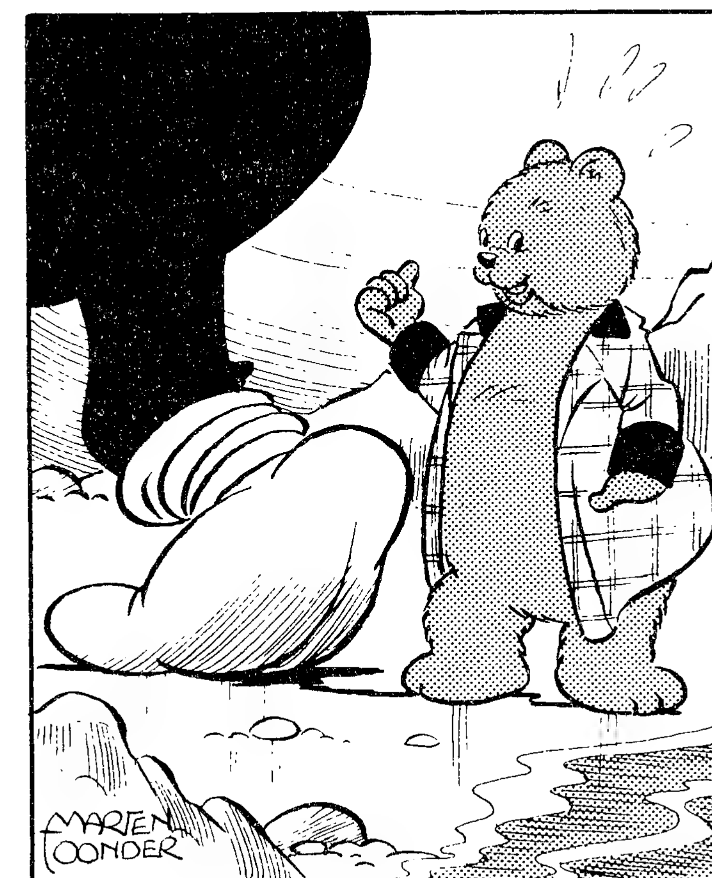

Grom, de reus, had het strand bereikt en sjorde de 'Albatros' met een geweldigen ruk op de kust. Dat was nu wel precies wat kapitein Wal Rus zich had voorgenomen om te doen, maar dan toch op een andere manier, denk ik.
Achter zijn rotsblok zag Tom Poes de bemanning heen en weer hollen en hij hoorde een verward geschreeuw.
Tjonge! dacht Tom Poes! Het ziet er raar uit! Wat moet ik beginnen tegen een reus, die haast tien keer zoo groot is als ik zelf ben? Ik ben nu wel flink en sterk, maar ik geloof toch niet, dat het zou helpen wanneer ik tegen Grom ging vechten. Nee, ik moet een list verzinnen en niet zoo maar eens een list, nee, een reuzen-list moet het zijn. Maar wat? Hoe kan ik hem verslaan en daarbij zorgen, dat we hier weer weg komen ook? Want er zit een groot gat in het schip, dat heb ik wel gezien. Dat is niet maar zoo één, twee, drie weer klaar. Nee, dit is mijn gevaarlijkste avontuur tot nu toe. Nog een gelukje, dat hier maar één reus woont, want anders...
Op dat moment hoorde hij aan den anderen kant van de rots een soort gedreun alsof er een kudde olifanten langs kwam. Vlug liet hij zich op handen en voeten zakken en keek om een hoekje. En toen... Ja, toen sloeg de schrik hem om het hart, want niet ver van zijn schuilplaats af zag hij nog twee reuzen staan, die precies op Grom leken en er minstens even wild en onaangenaam uitzagen.
Nu weet ik het ook niet meer, dacht Tom Poes.

De reus Grom had de ‘Albatros’ dus op de kust getrokken en daarna liep hij weer met groote passen door het water heen naar het achterdek toe, waar de bemanning verslagen bij elkaar stond. ‘Kom van die schip af!! Kwjong! Vlug!’ riep Grom. ‘Kom aan land! Hierrr!’

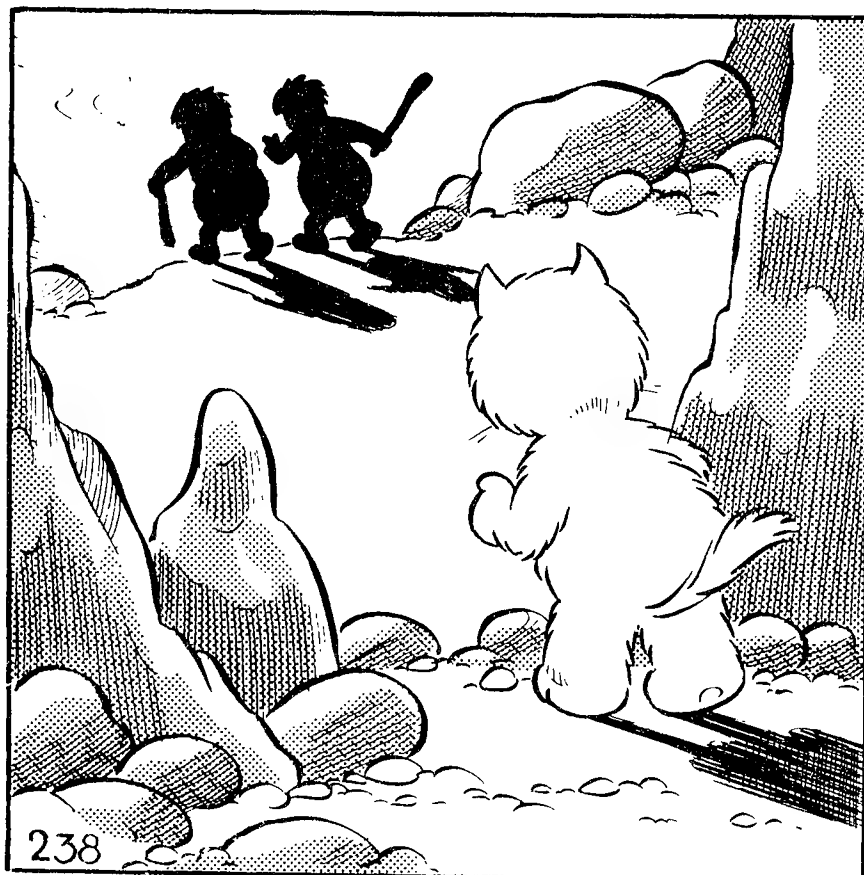
Er bleef geen andere keuze over dan te gehoorzamen en daarom gaf de stuurman order om de valreep neer te laten en aan land te gaan. Heer Bommel drong zich een beetje naar voren en leunde over de verschansing.

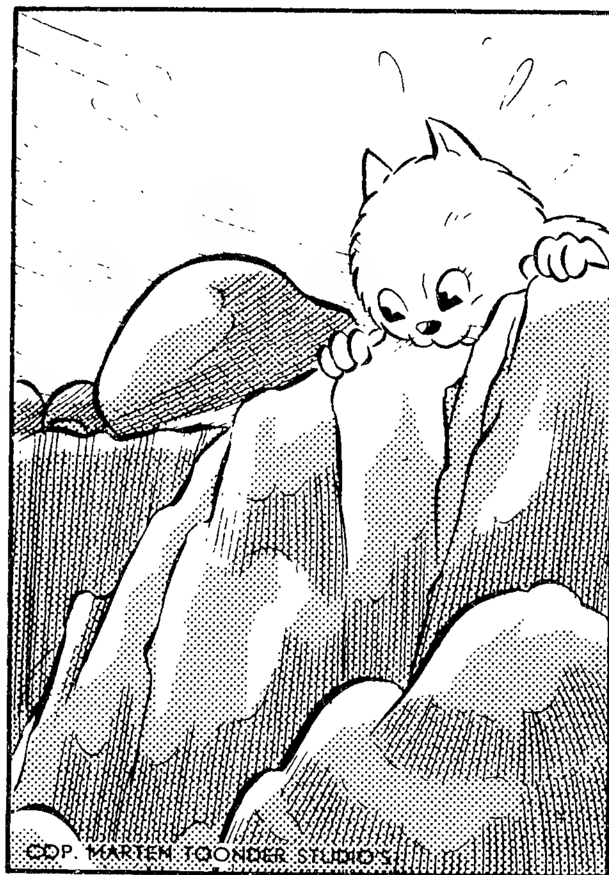
‘Heer Grom!’ riep hij. ‘Kom eens even hier als u een oogenblikje tijd hebt! Ik wil u natuurlijk niet van uw belangrijke zaken afhouden, maar ik heb hier toch iets, dat wel de moeite waard is!’ Grom was net als alle reuzen, tamelijk nieuwsgierig en daarom plaste hij naar voren, tot vlak bij de ‘Albatros’. ‘Hmmm?’ vroeg hij. ‘Wat?’

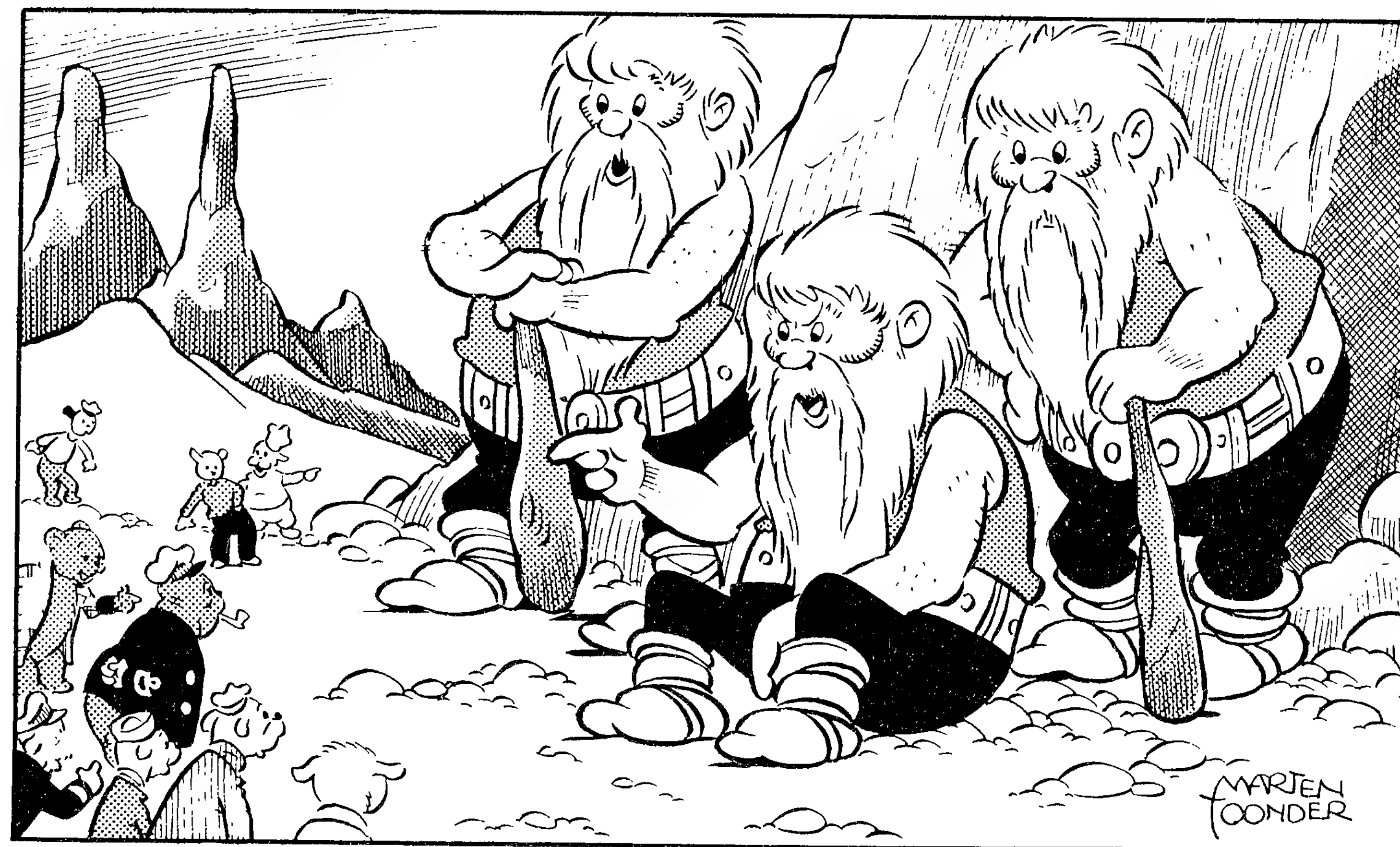
‘Kijk,’ zei heer Bommel, terwijl hij uit zijn binnenzak een groot ouderwetsch horloge haalde. ‘Dit is een familiestuk!’ legde hij uit. ‘Ik heb het gekregen van mijn overgrootvader en die heeft mij verteld, dat het al tweehonderd en vijftig jaar in het bezit van de Bommels was. Een waardevol stuk, heer Grom! En omdat ik vind, dat iemand van uw beschaving en ontwikkeling er evenveel recht op heeft als ik, geef ik het u cadeau! Maar dan verwacht ik natuurlijk, dat u mij even hoffelijk zult behandelen als ik het u doe! Ik...’

Grom liet hem niet uitspreken. Hij pakte heer Bommel beet, tilde hem omhoog, alsof hij een poppetje was en greep het horloge. ‘Hmmmm! Grrrrrr!’ bromde hij. ‘Wasstat? Hij tikt, die ding! Kwjong!!! Grrr!! Een tikdoos voorrrr Grrrrom!! Saperkrikkie!!’ Daarna zette hij heer Bommel tamelijk onzacht op het strand neer en liep met groote passen weg.

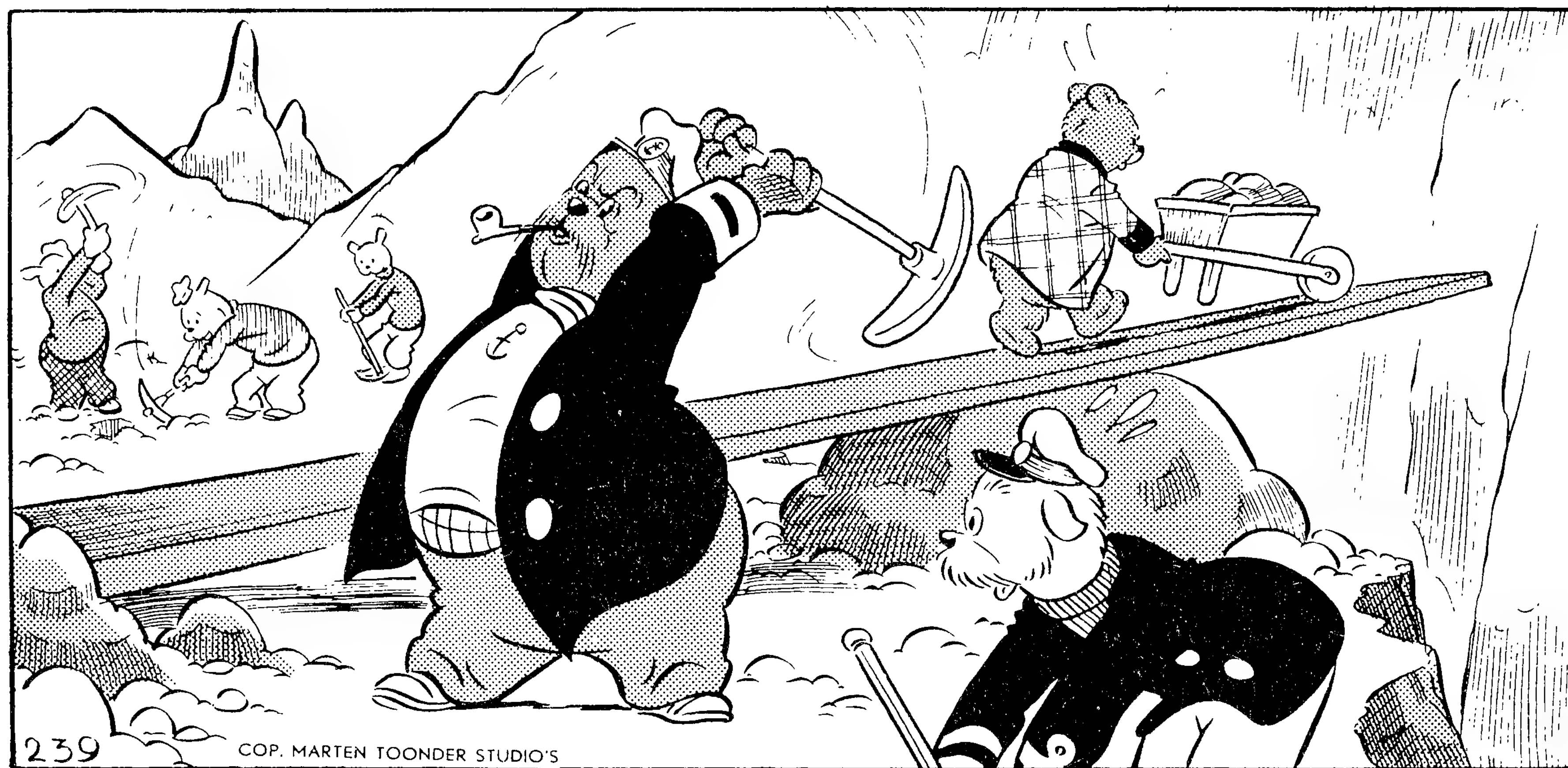
Zoo moet men dergelijke personen behandelen! mompelde heer Ollie. Dien heb ik alvast tot vriend gemaakt. Ja, zooiets kan men veilig aan een Ollie B. Bommel overlaten!

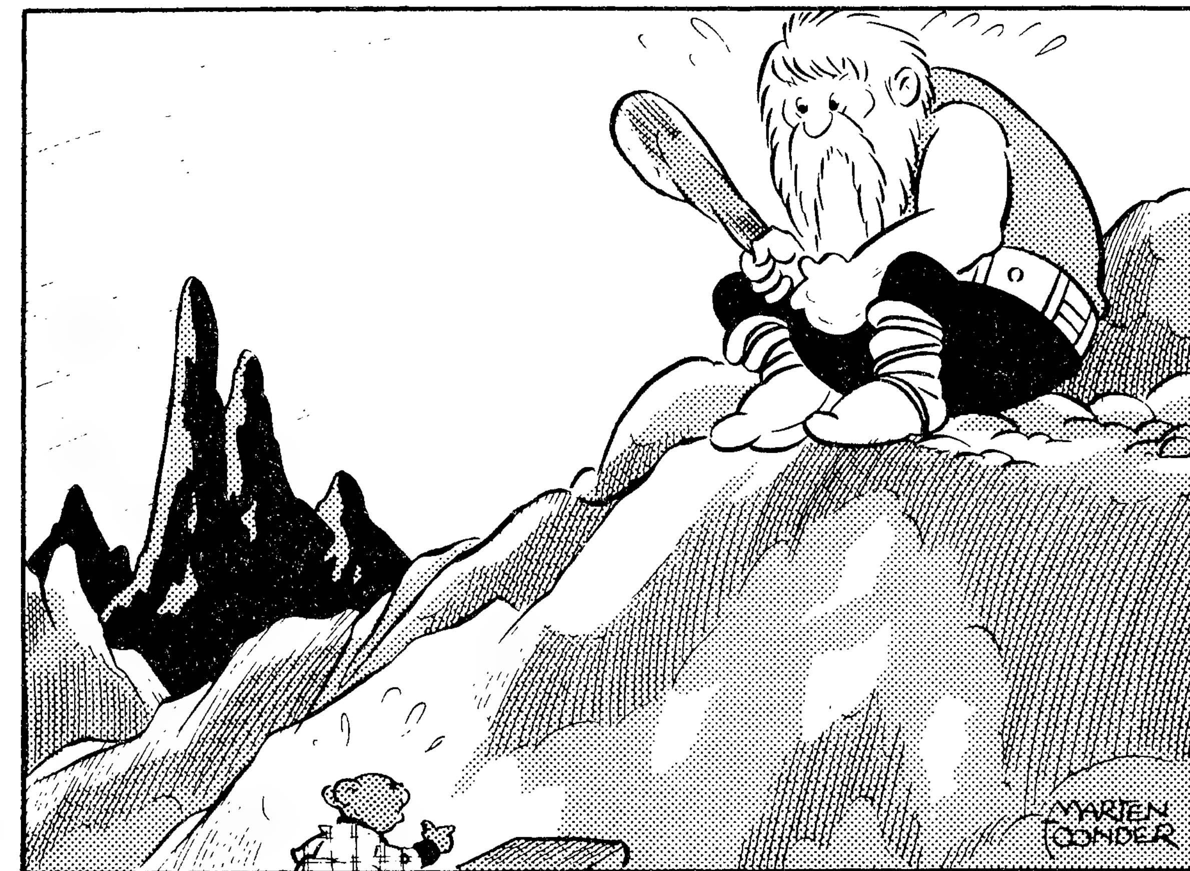

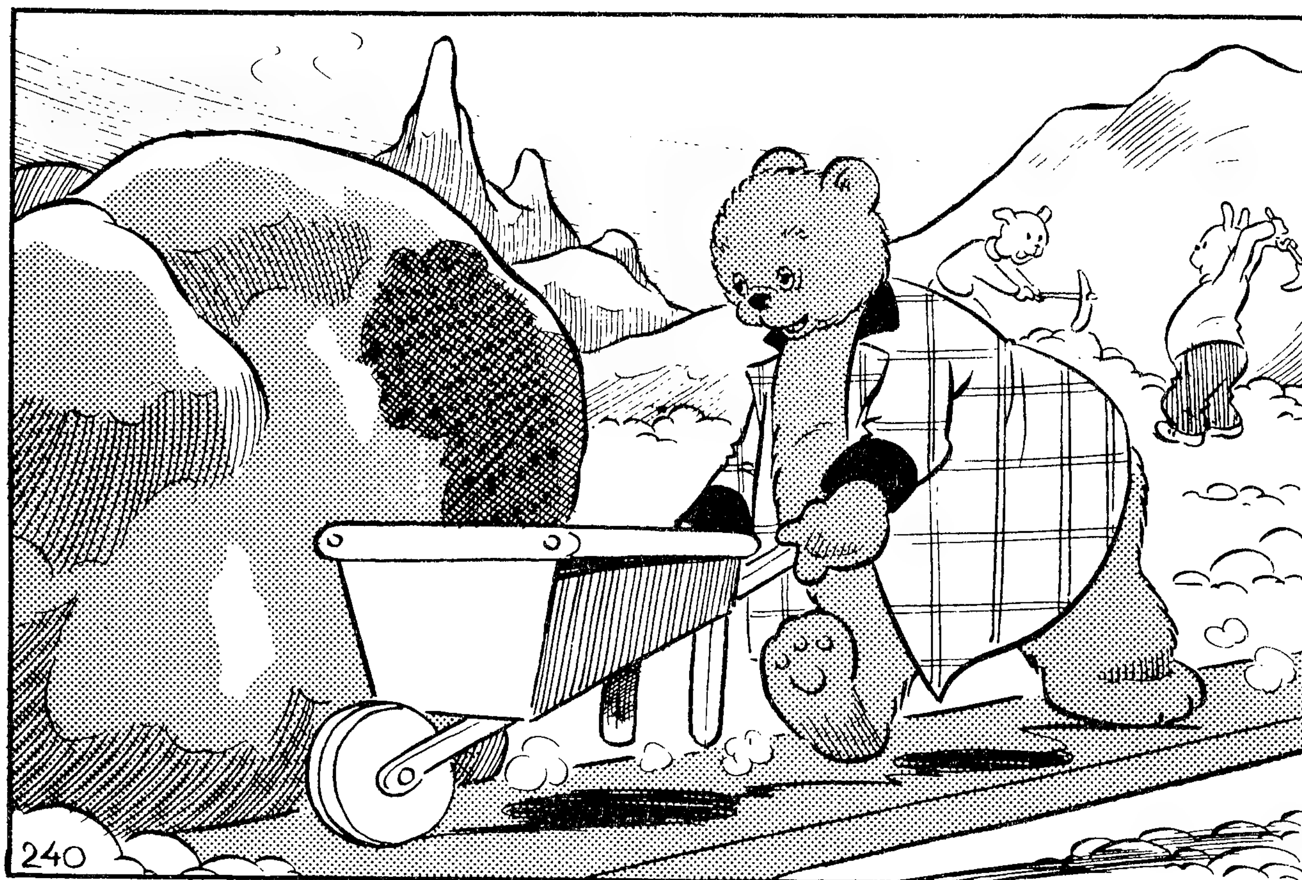

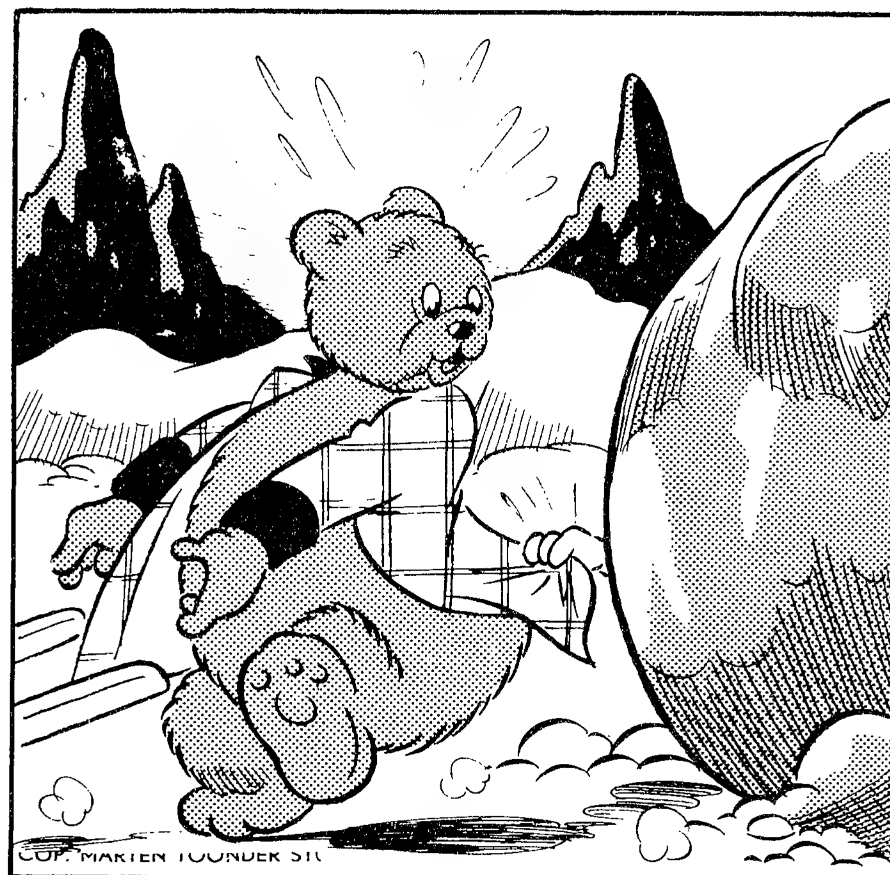
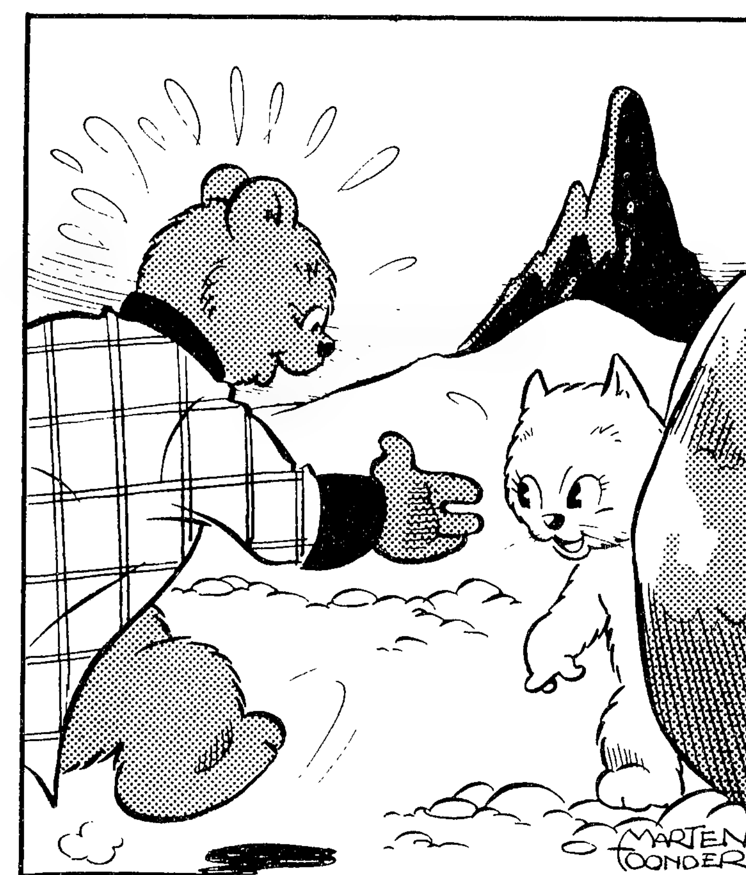
Tom Poes sloop intusschen achter de twee andere reuzen aan.
Het is niet best, dacht Tom Poes. In het begin dacht ik, dat er maar één reus was en nu blijken het er drie te zijn! Deze zien er trouwens niet veel beter uit dan Grom, ze zullen wel niet veel aardiger zijn ook. Ik ben benieuwd wat ze eigenlijk van plan zijn, want daar hangt het van af wat ik doen kan. Kijk, daar gaan ze naar beneden, van de rotsen af...
Tom Poes rende naar de plek, waar de reuzen verdwenen waren en keek over den rand van de rotsen in den afgrond.
Daar beneden in het dal was de heele bemanning van de 'Albatros' verzameld. Er tegenover zat Grom, en de twee andere reuzen stonden naast hem.
'Dit is de eiland van Grrim, Grrram en Grrrrrom!' zei Grom. 'Niemand iets te maken hierrr! En wie hierrr komt, moet werrrken voorrrr Grrrim, Grrrram en Grrrrrrom! In de grrrrond hierrrrrr zit goud! Jullie moeten hakken in de grrrrond en zoeken het goud voorrr Grrrim, Grrram en Grrrrom!'
'Waarom hakken jullie niet zelf in je grond?' snauwde Wal Rus. 'Zoekt zelf goud!'
'Daarrr worrrrden wij moe van!' legde Gram uit en Grom voegde er aan toe: 'Saperkrikkie, zoo moe!'
'Wacht eens even, heer Grom,' zei heer Ollie. 'Hoe zit het met dat horloge? Ik heb toch zeker recht op een zachte behandeling! Een Bommel graaft niet in de grond voor een ander, ik...'
'Stil!' bulderde Grom. 'Geen praatjes! Werrrken! Gauw een beetje! Kwjong!!!'

Zoo was de bemanning van de 'Albatros' dus aan het werk gezet. Er werden houweelen en breekijzers van boord gehaald om den rotsgrond stuk te hakken, want dat ging niet met een schep of spade. Nee, een gemakkelijk werkje was het heelemaal niet. Kapitein Wal Rus sloeg met zijn houweel in het rond, dat het daverde, maar hij was al een uur bezig geweest, voordat er een klein gaatje in den grond was gekomen.
'Hebt u al goud gevonden, kap'tein?' vroeg de stuurman, die naast hem met een breekijzer bezig was.
'Hm?' bromde Wal Rus. 'Goud? Neu, neu. Ik dacht er net even over na, dat het toch eigenlijk onzin was om hier naar goud te graven voor die ongewasschen landkakelobbesen, terwijl we ons schip noodig moesten repareeren. Ik heb er genoeg van, stuurman, ik...'
'Maar wat kunnen we beginnen tegen die reuzen, kap'tein?' vroeg de stuurman verschrikt.
Heer Bommel was intusschen bezig de uitgegraven rotsblokken naar den afgrond te transporteeren met een kruiwagentje, dat hij gevonden had en toen hij aan het eind van de plank gekomen was, stond hij recht tegenover een van de reuzen, die met een knuppel in zijn hand toezag of er wel gewerkt werd. 'Zeg eens, heer Grom,' zei Ollie, 'ik houd er niet van om terug te komen op een geschenk, maar ik zou toch graag weten hoe het met mijn horloge is, ik...'
'Ik ben Grrram!!!!' zei de reus. 'En jij moet werrrken!!! Voorrrruit!! Kwjong!!'

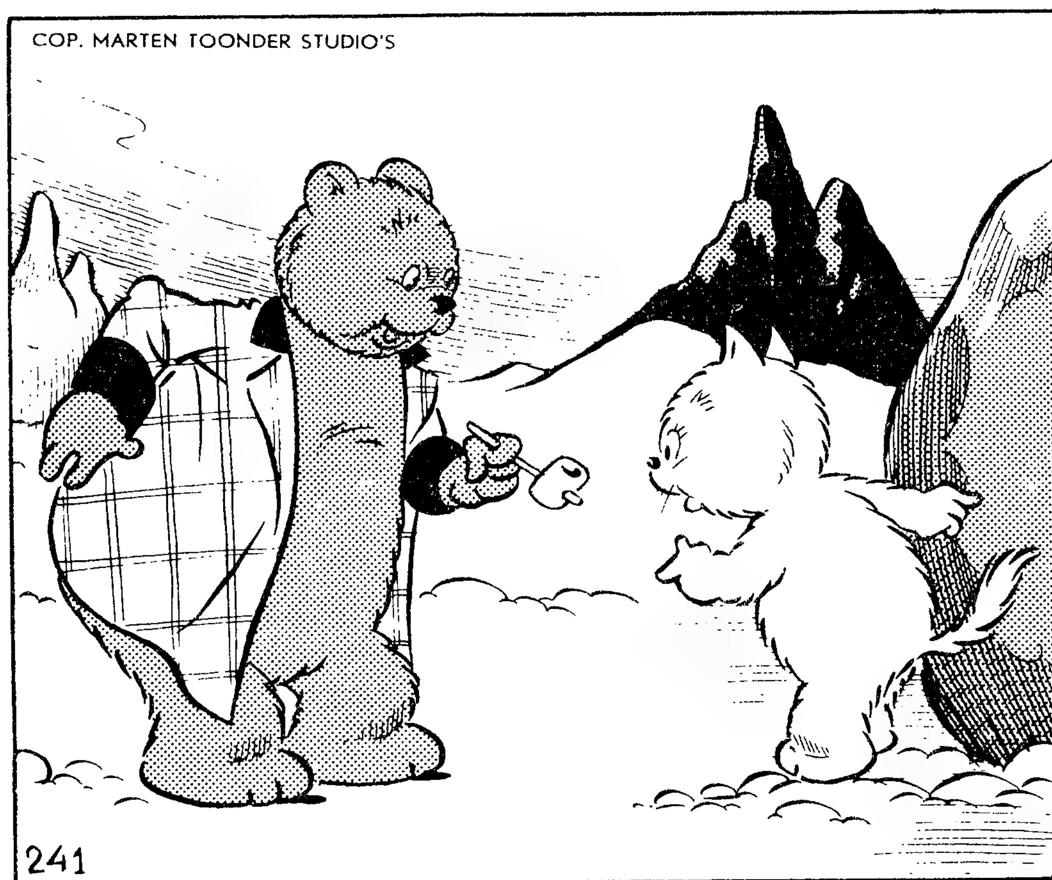

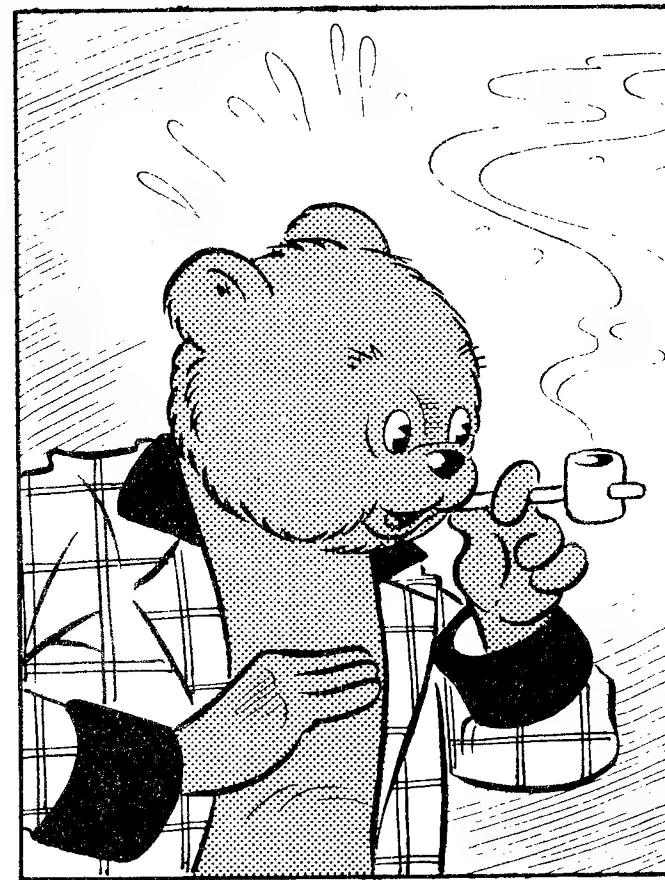
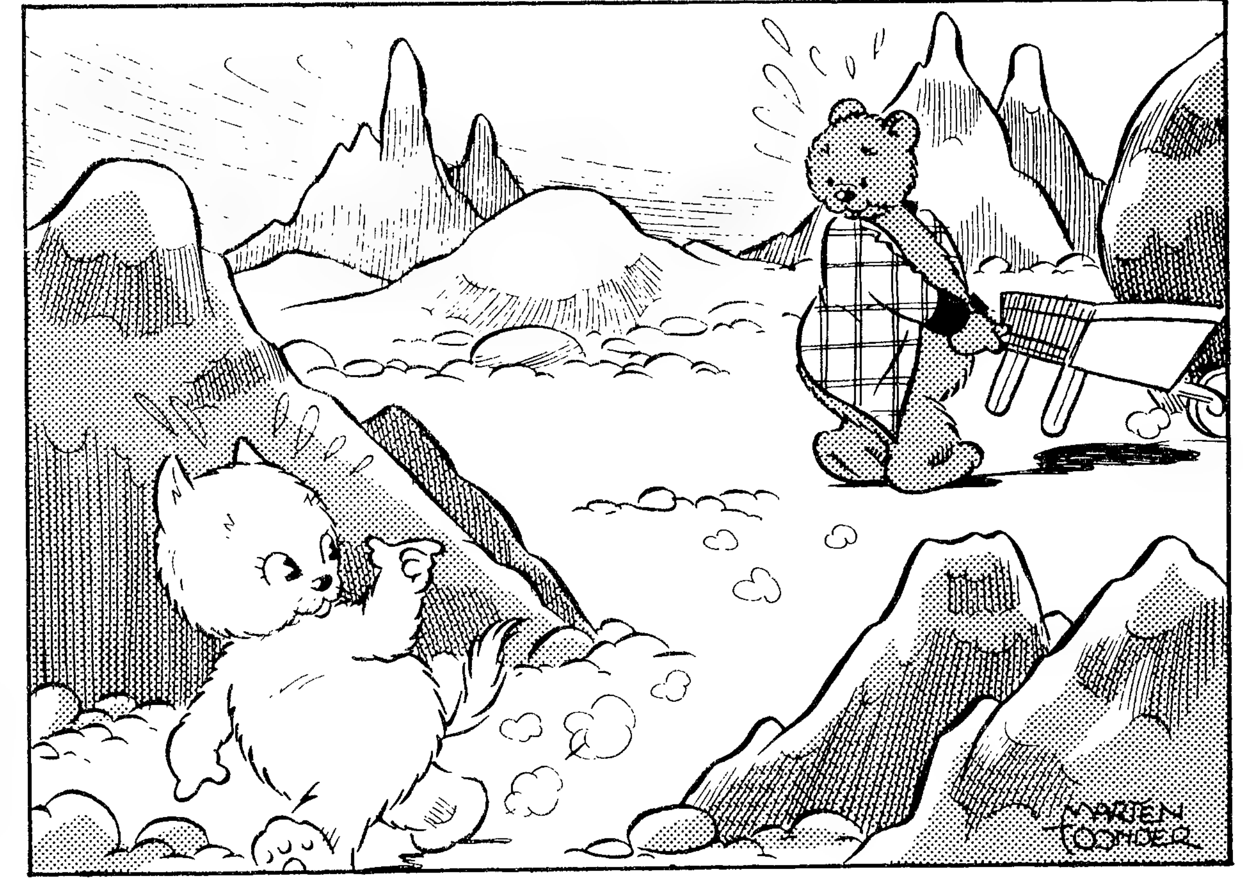

Heer Ollie gooide de rotsblokken uit zijn kruiwagentje in den afgrond en reed de plank weer af. Oef, zuchtte hij. Wat een werk voor een Ollie B. Bommel! Steenen kruien! Dat had mijn arme overgrootvader eens mee moeten maken! Ollie, jongen, zei hij altijd, doe wat je wilt, maar denk er altijd aan, dat je een Bommel bent! En nu dit! Maar het ergste vind ik toch, dat Tom Poes ons in den steek heeft gelaten! Op de een of andere manier heeft hij kunnen vluchten en nu houdt hij zich natuurlijk schuil totdat ik het gevaar heb overwonnen! Het is niet mooi van hem! Ik had iets anders van hem verwacht na alles wat we samen hebben meegemaakt! Nee, we zijn samen op avontuur uitgegaan, hij wilde met alle geweld op een schip, hoewel ik het hem nog heb afgeraden en nu... Op dat moment werd heer Ollie plotseling met kracht aan een van zijn jaspanden getrokken. Van schrik liet hij den kruiwagen uit zijn handen vallen en stotterde: ‘Ja, ja, ikkik zal opschieten, ik... maar alle reuzen-in-een-kruiwagen!!!! Het is Tom Poes!!!! Tom Poes!! Hoe kom jij hier!? Ik dacht...’

‘Ja, hier ben ik, heer Ollie,’ zei Tom Poes. ‘Maar ik heb geen tijd om u alles uit te leggen. Ik moet zorgen, dat die reus mij niet ziet. We moeten die reuzen onschadelijk maken, heer Bommel en nu moet u eens goed luisteren, ik heb een list bedacht!’

‘Dat dacht ik wel!’ riep heer Bommel uit. ‘Was Tom Poes maar hier, dacht ik, dan zou hij wel een list kunnen bedenken. Want je zult moeten toegeven, Tom Poes, dat wij samen het altijd hebben klaargespeeld!’

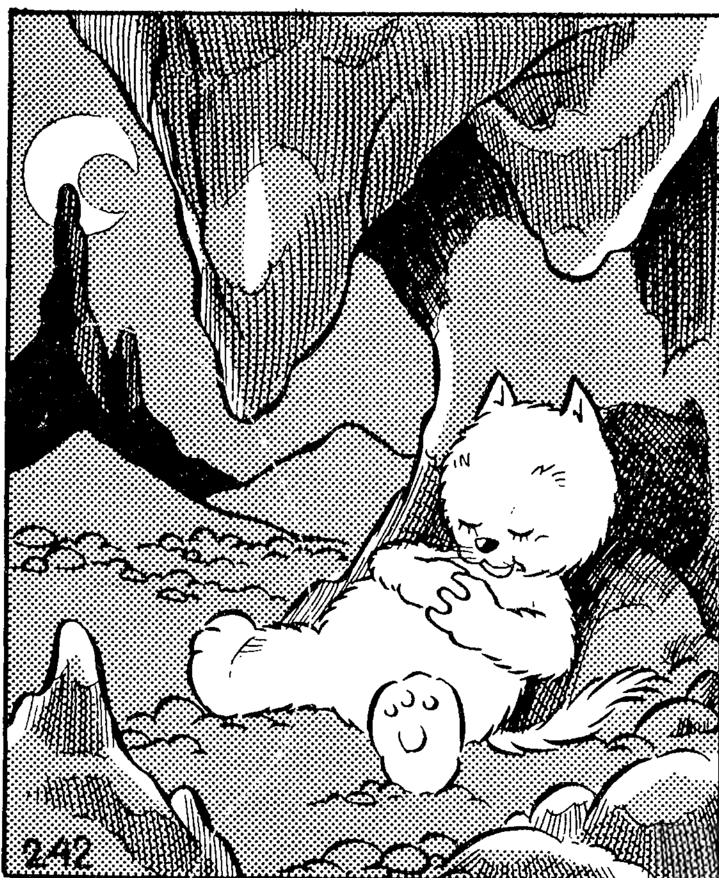

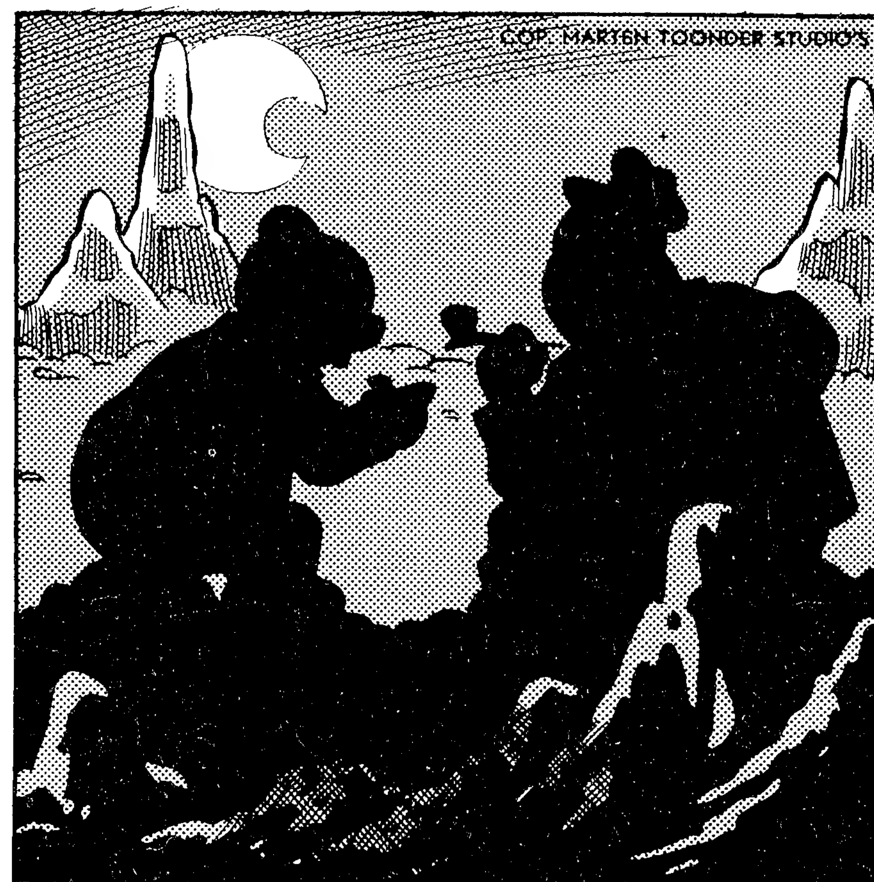
'Luister, heer Ollie,' zei Tom Poes. 'Ik heb een list bedacht, maar gemakkelijk is het niet en u moet goed opletten. Ziet u dezen grooten steen, die hier aan 't eind van de loopplank ligt? Nu, dan moet u zorgen, dat die steen *op* de loopplank komt te liggen. Hoe u dat doet, moet u zelf weten. Het lijkt me het beste, dat u wacht totdat het nacht is en dan met behulp van de bemanning aan het werk gaat. Het zal niet meevallen, want het is een zware steen, maar het moet gebeuren, alles hangt er van af.'

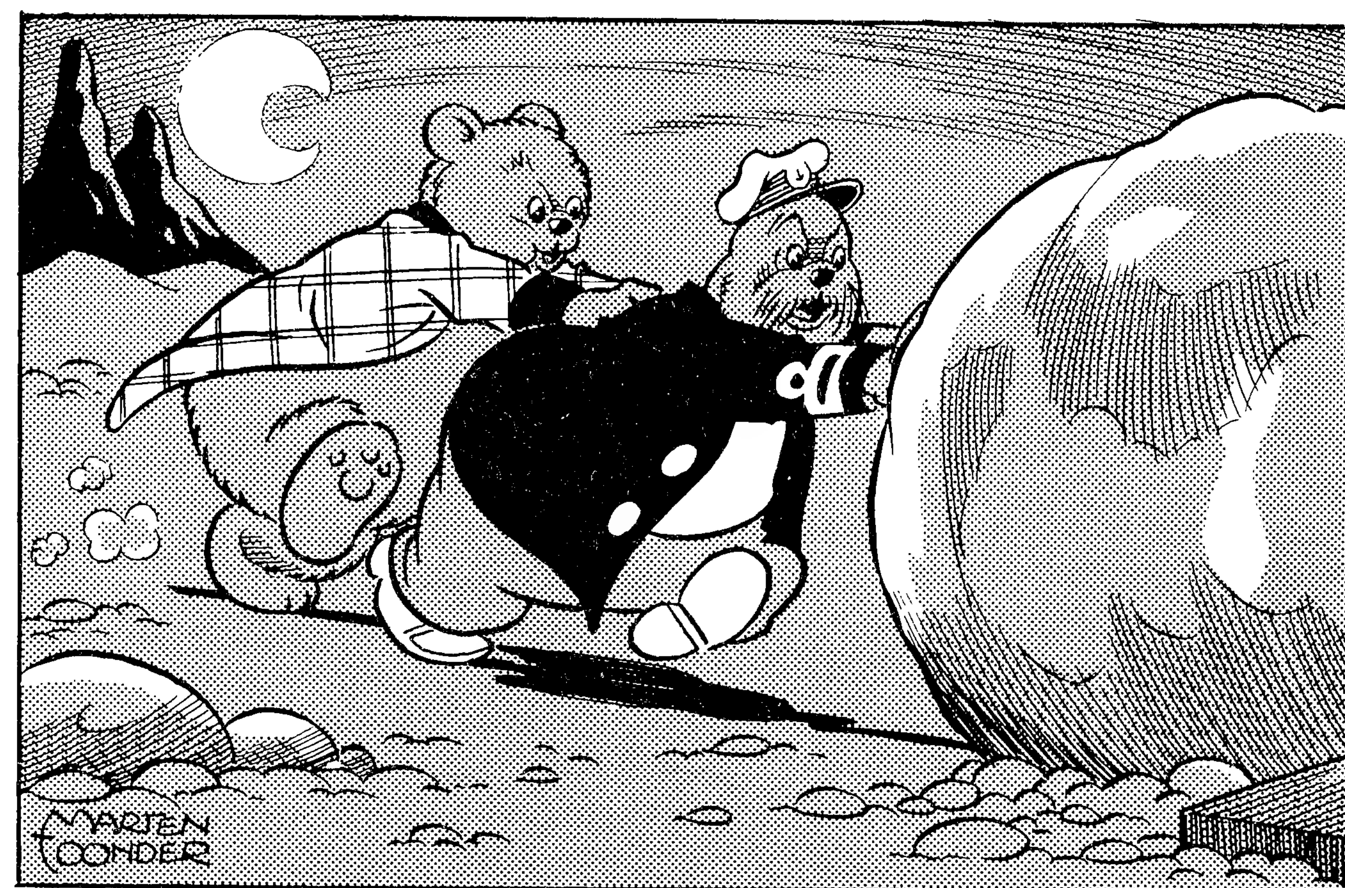
'Goed, goed, jonge vriend!' zei heer Bommel, 'dat heb ik uitstekend begrepen. Die steen komt op de loopplank. Maar dan? Wat is nu de list? Want ik weet niet of het aan mij ligt, Tom Poes, maar ik begrijp nog niet hoe je die reuzen wilt overwinnen doordat er een steen op een plank ligt, die er vroeger naast lag.'

'Verder zeg ik nog niets, heer Bommel,' zei Tom Poes. 'De rest zult u wel zien, dat hangt allemaal van mij af. En nu moet ik weer weg, want anders krijgt die reus, die daar zit, achterdocht. Ik kan er dus van op aan, dat die steen morgenochtend op z'n plaats ligt, heer Ollie?'

'Je kunt er van op aan, jonge vriend,' zei heer Bommel terwijl hij zijn kruiwagen weer oppakte. 'Maar begrijpen doe ik het niet. Ik vind, dat je me wel wat meer had mogen vertellen.'

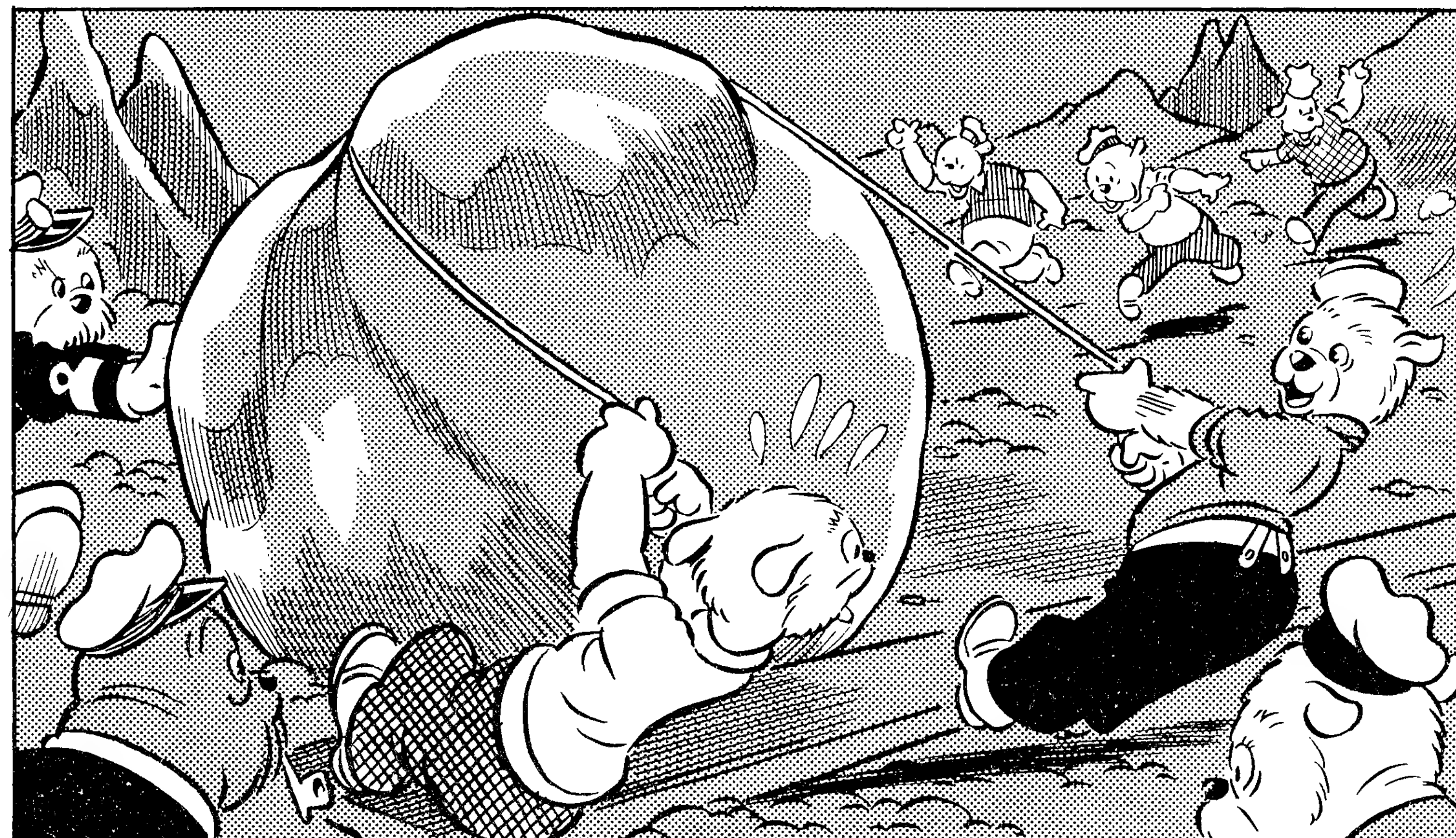
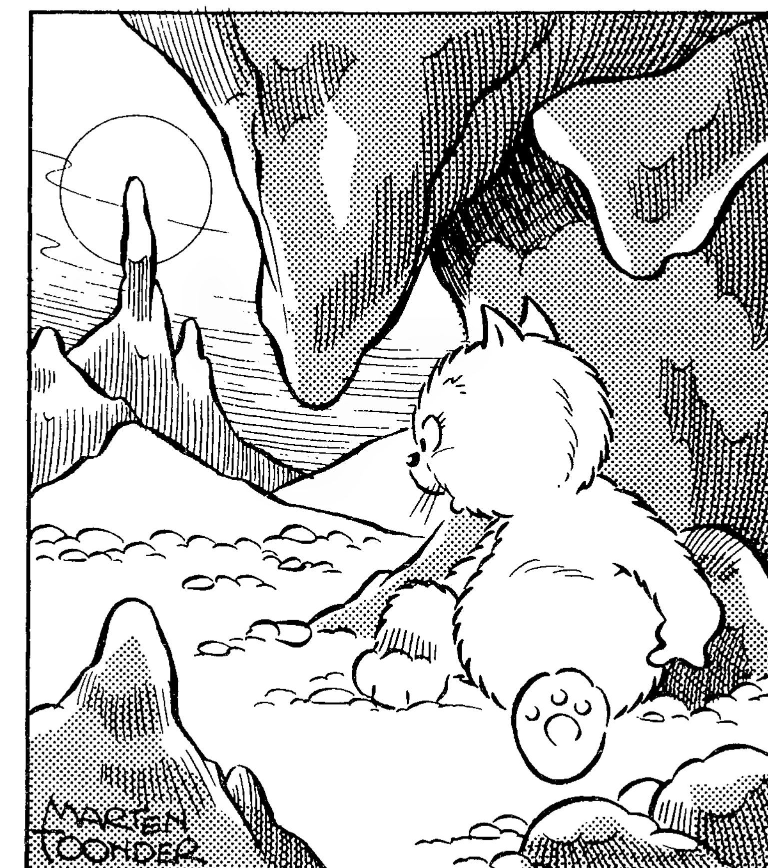

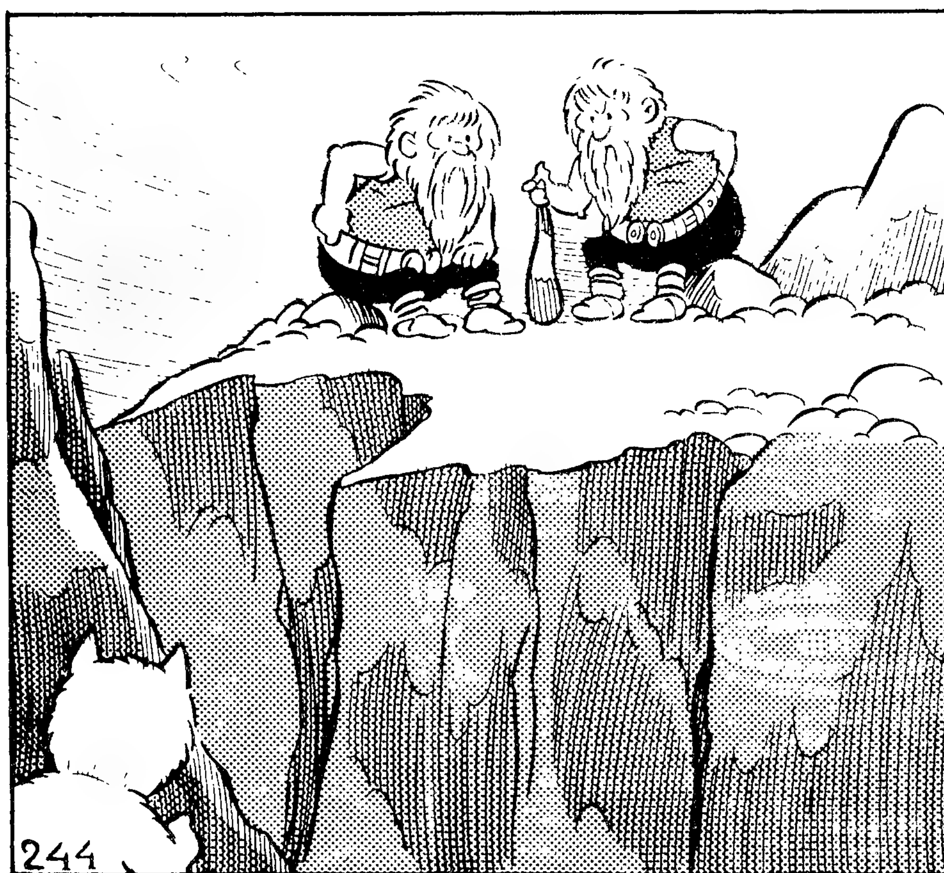

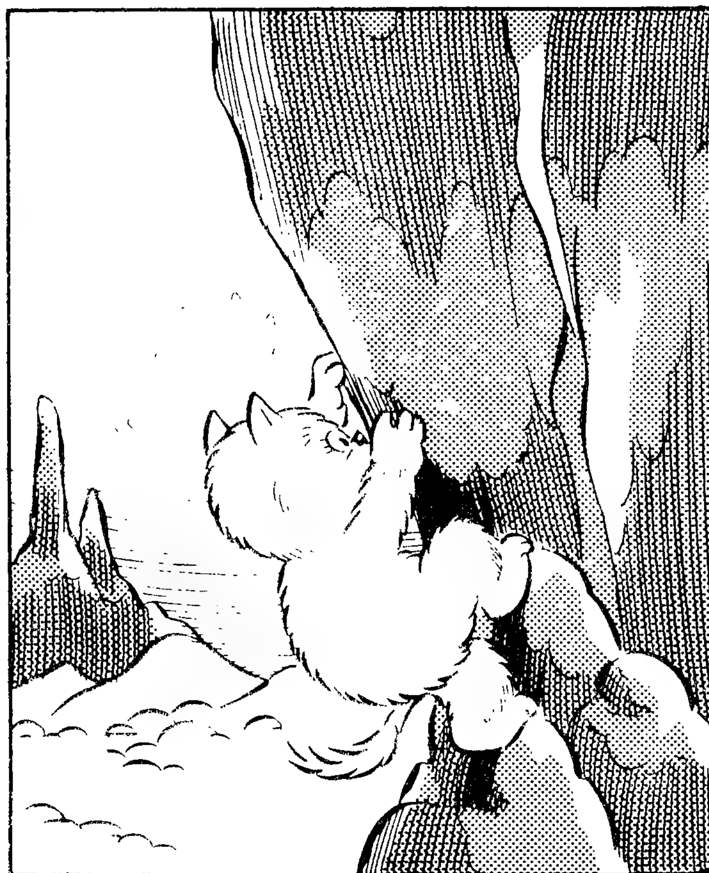
Het werd langzamerhand nacht en Tom Poes zocht een plaats op, waar hij ongestoord een slaapje zou kunnen doen.
Waarom zou ik er mijn gemak niet van nemen? dacht hij. Ik zal morgen frisch moeten zijn en daarom is het het beste, dat ik maar wat krachten ga verzamelen. Nu, hij had vlug genoeg een geschikte plek gevonden onder een overhangende rots. Daar ging hij liggen, vouwde zijn handen over zijn buik en deed zijn oogen dicht.
Intusschen zaten heer Bommel en kapitein Wal Rus niet ver van daar op een steen. De reus Gram was bij het invallen van de duisternis verdwenen en toen was de bemanning met het goudzoeken gestaakt.
'Hoor eens, heer Rus,' zei heer Bommel, 'Tom Poes, eh... ik eh... we hebben een list bedacht om die reuzen onschadelijk te maken. Een geweldig knappe list is het, maar ik kan u er nog niet veel van vertellen. Maar het is noodig, dat de steen, die aan het eind van de loopplank ligt *op* de plank gerold wordt. Maar dat kan ik niet alleen, ziet u? Het is noodig, dat u me daar bij helpt. De rest doen we zelf, wacht u maar af, dat spelen wij wel klaar.'
'Hm,' zei Wal Rus, 'een list, hè? Hm, goed zoo. Ik ben overal voor te porren, als we die opgeschoten jongens maar kwijt raken. Ik heb geen zin om weer een heelen dag te verspillen met gouddelven. Nee, hm, kom maar mee, dan gaan we dien steen rollen. Maar u houdt me toch niet voor den gek, hè? Daarvan ben ik niet gediend meneer!'
'Nee, nee, in geen geval, heer Rus!' verzekerde heer Bommel haastig. 'Het is heusch de beste list, die er ooit verzonnen is.' Zonder verder nog woorden te verspillen, begon Wal Rus tegen het rotsblok te duwen, heer Bommel duwde tegen Wal Rus en zoo sjorden zij een poosje. Maar er kwam geen beweging in den steen.

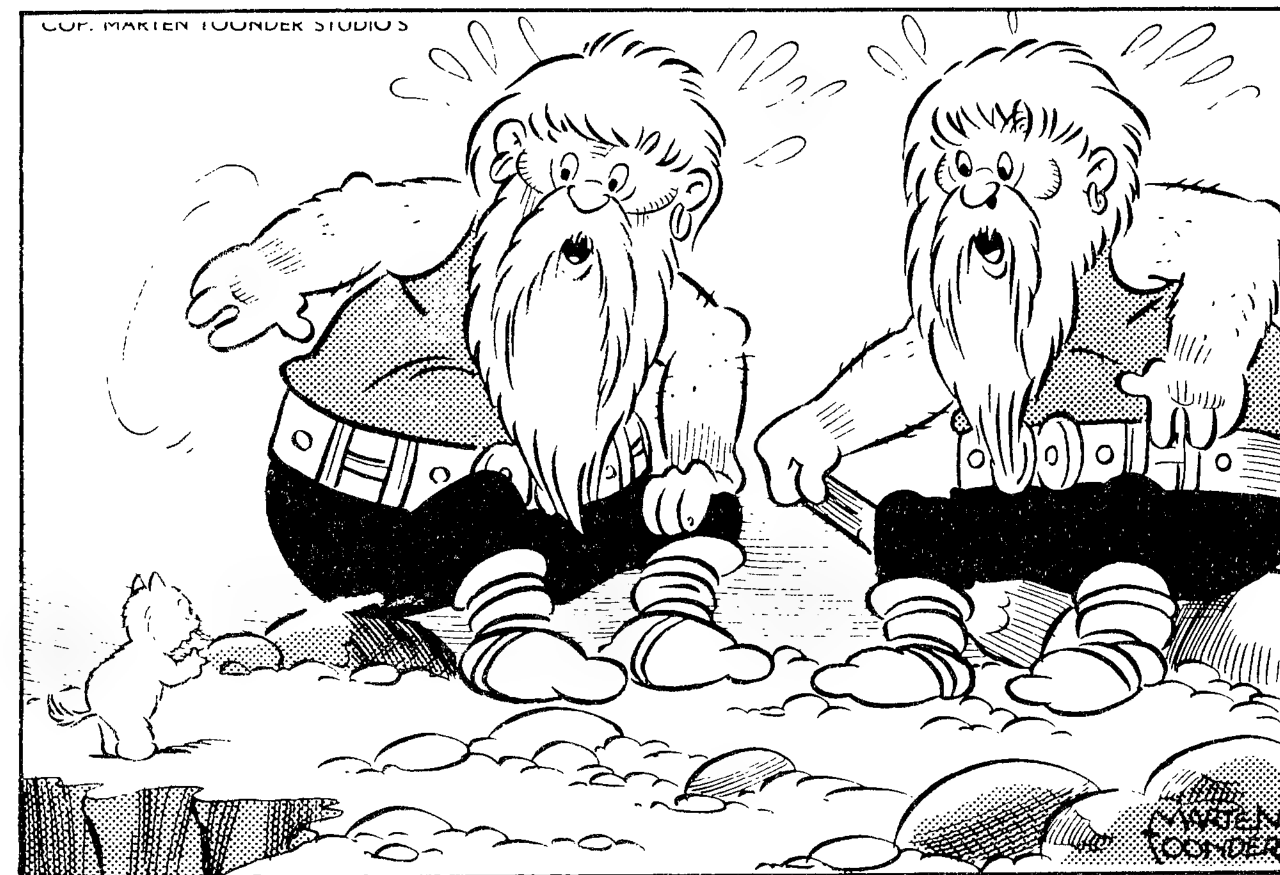

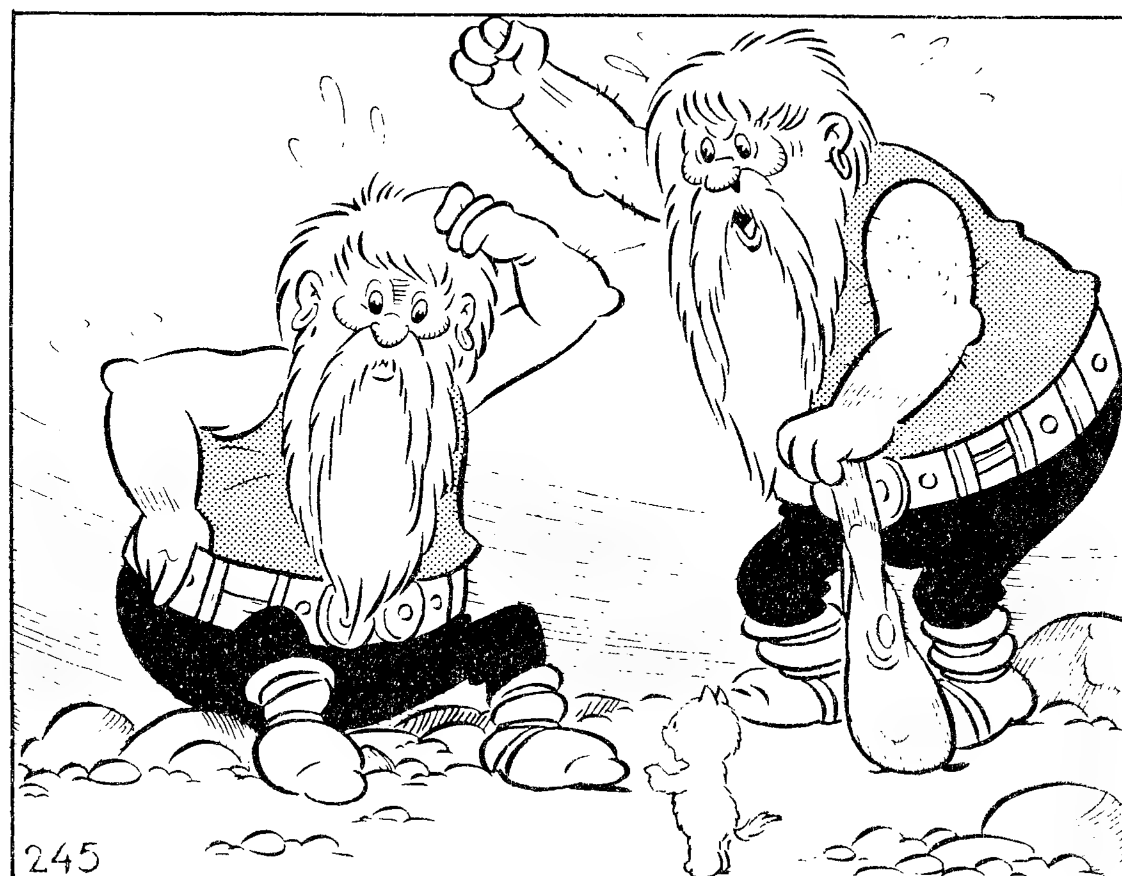
Kapitein Wal Rus kreeg al gauw genoeg van het duwen tegen het rotsblok.
'Dat gaat te ver!' mompelde hij. 'Overdag steenen bikken als een koelie en 's nachts rotsen rollen. Ik word net zoo lief weer lichtmatroos op de 'Cornelia' en dat zegt wat, meneer! Bovendien gaat het toch niet aan, dat de heele bemanning ligt te slapen als een troep overgehaalde zeeëgels, terwijl ik me hier in het zweet werk!' Hij stak twee vingers in zijn mond en floot drie keer. Het duurde niet lang, of uit allerlei hoeken en gaten kwam de bemanning van de 'Albatros' met slaperige gezichten te voorschijn om te kijken wat er aan de hand was.
'Duwen aan dit rotsblok!' zei kapitein Wal Rus. 'Duwen en trekken totdat het drommelsche ding op die plank ligt. Vooruit mannen!' Nu, met vereende krachten gelukte het om den steen op de plank te krijgen en toen ging iedereen weer slapen, in afwachting van de dingen die er met het aanbreken van den dag gebeuren zouden.
Tom Poes werd wakker, toen de zon al een poosje boven den horizon stond. Hij rekte zich uit en keek om zich heen.
Het is zoo ver, zei hij tegen zichzelf. Nu moet ik laten zien wat ik kan. Ik hoop maar, dat het lukt, want het is de eenige manier, die ik weet, om die reuzen onschadelijk te maken voor een poosje. Laat ik er het beste maar van hopen, reuzen zijn in den regel nogal dom en Grim, Gram en Grom zien er ook niet naar uit, dat ze erg snugger zijn.

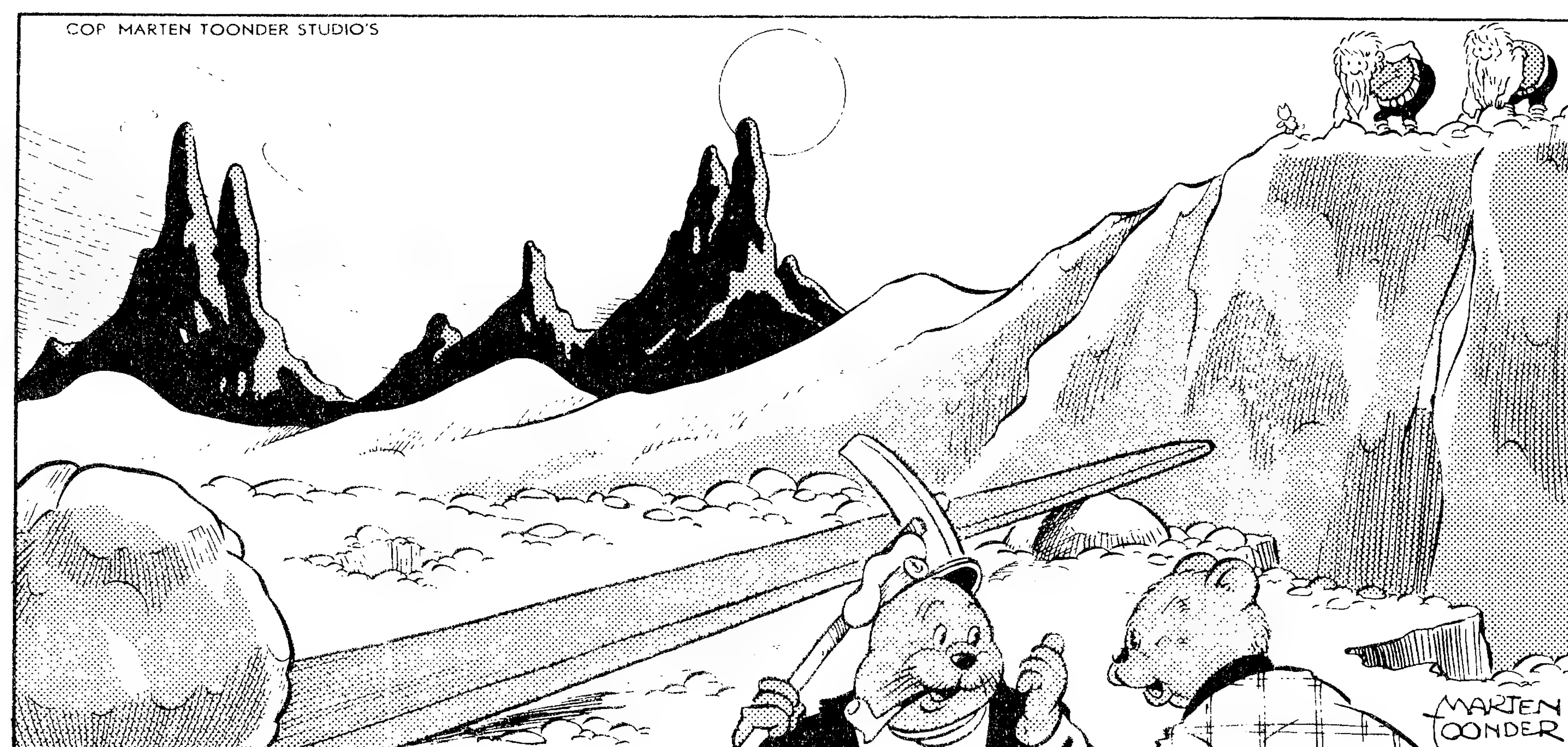

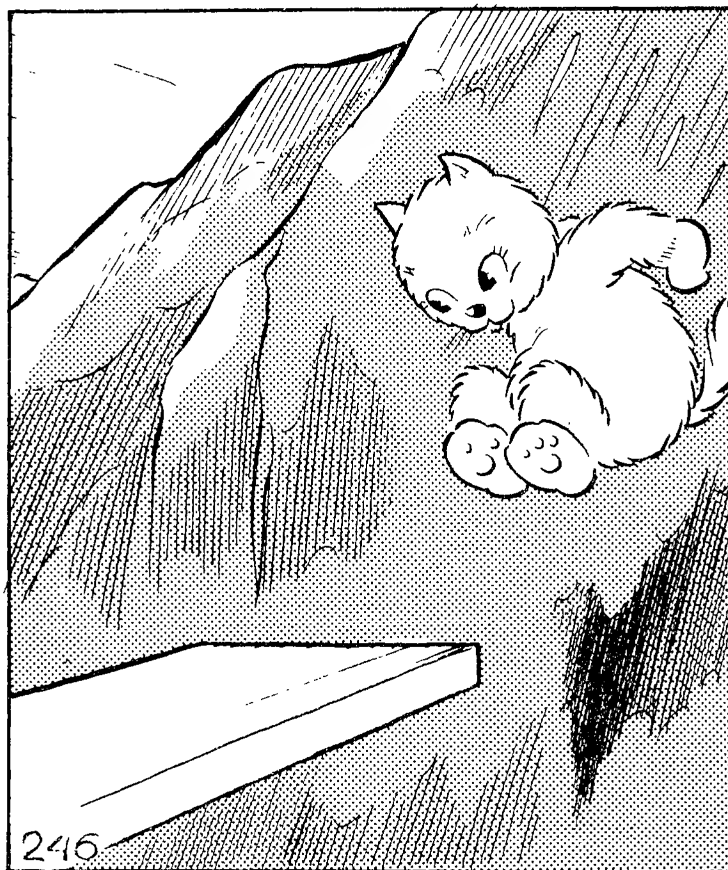
Tom Poes sloop langs de rotsen en steenen door het dal heen, toen klom hij een poosje en zoo, met een omweg, kwam hij al gauw op de plek waar de reuzen gewoonlijk schenen te zitten.
Gelukkig, dacht Tom Poes. Ze zijn maar met hun tweeën. Dat maakt de zaak gemakkelijker. Kom, vooruit, aan den slag!
Tom Poes ging naar den voet van den berg waar bovenop de reuzen zaten en begon naar boven te klimmen. Dat was een heele toer, want de rots was er steil en als hij niet Tom Poes geweest was, zou het hem vast niet gelukt zijn. Gelukkig hadden de reuzen hem niet in de gaten.
'En ik zeg jou, Grrrom, dat ik sterrrkerrr ben dan jij!' zei de eene reus. 'En ik kan beterrr sprrringen ook! Ik kan alles beterrr! Ik, Grrram! Grrrr!'
'Jij Grrram, bent twee minuten jongerrr dan ik Grrrom,' zei de andere reus. 'Jij moet brrraaf zijn, anders krrrijg jij klappen! Saperkikkie, nou!!'
'Niemand kan sprringen als ik, Grrram,' hield Gram vol, 'ik kan...'
Op dat moment klom Tom Poes boven den rand van de rotsen uit.
'Allemaal opschepperij,' zei Tom Poes. 'Er is niemand, die kan springen als ik. Op de heele wereld niet. En als jullie het niet willen gelooven, zal ik het je laten zien!'
'Ooooowahhhh! Wasstat?' riep Grom en Gram brulde:
'Kwjong! Wasseggie? Wiestat?'

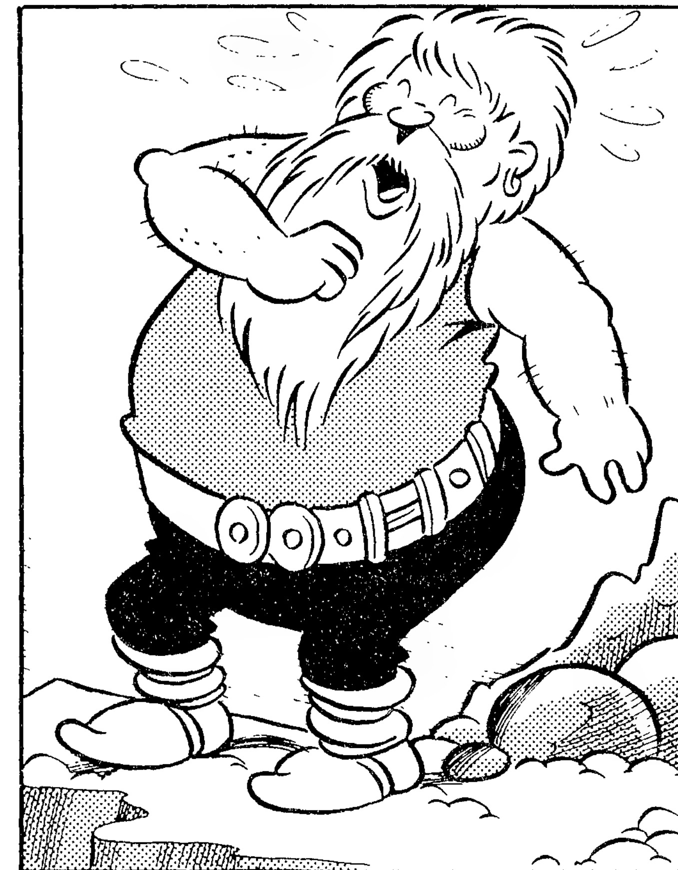
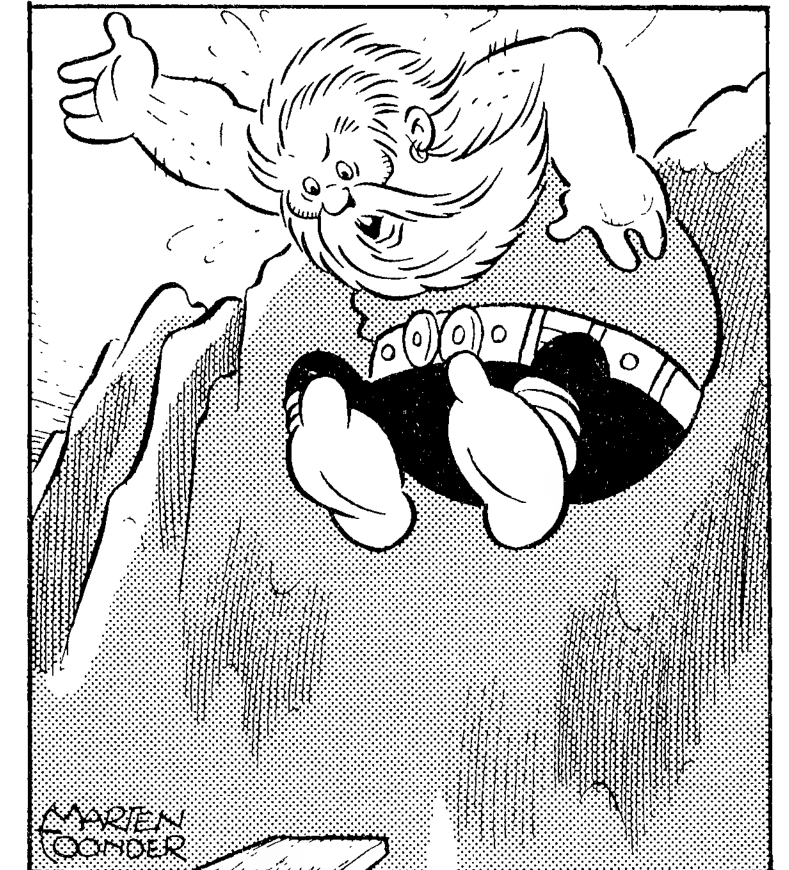

'Ik ben de beste springer van de wereld,' zei Tom Poes. 'Niemand heeft het ooit van mij gewonnen.'
'Saperrrkikkie!!' brulde Gram. 'Jij bent Brrrrutaal!! Ik zeg jou, dat ik de beste sprrrringerrrt ben! Ik zal jou leerrren... Ik zal jou krrrrraken!'
'Daar is heelemaal geen kunst aan,' zei Tom Poes. 'Jij bent veel grooter dan ik. Nee, we hebben het nu over springen en ik zal je laten zien, dat ik iets kan, wat jij niet kunt!'
'Wastattan?' vroeg Grom nieuwsgierig. 'Wat kan jij, kleine errrwt?'
'Ik kan hiervan af naar beneden op die plank springen!' zei Tom Poes. 'Dat is een heel eind en dat kan jij vast niet! En bovendien spring je er natuurlijk naast!'

'Hhoohaoh!' riep Gram. 'Dat kleine eindje? Kan ik niet? Ik, Grrrram? Ohaaaah! Tuurrrlijk kan ik dat! Maar jij eerst, laat eens zien of jij dat kan! Kwjong! Voorrruit!'
Beneden in het dal liepen kapitein Wal Rus en heer Bommel naar hun werk en ze hoorden het gebrul en getier boven zich.
'Kijk,' zei heer Bommel, 'Tom Poes is al met onze list begonnen. Nu moet u eens opletten wat er gebeuren gaat. Een geweldige list is het.'
Maar bij zichzelf dacht hij: Ik ben een aardappel als ik snap wat Tom Poes eigenlijk van plan is.
'Dat is een slim ventje, die Tom Poes,' zei Wal Rus. 'Ik geloof, dat ik al snap wat de list is meneer Blommers! Als dat maar goed gaat.'

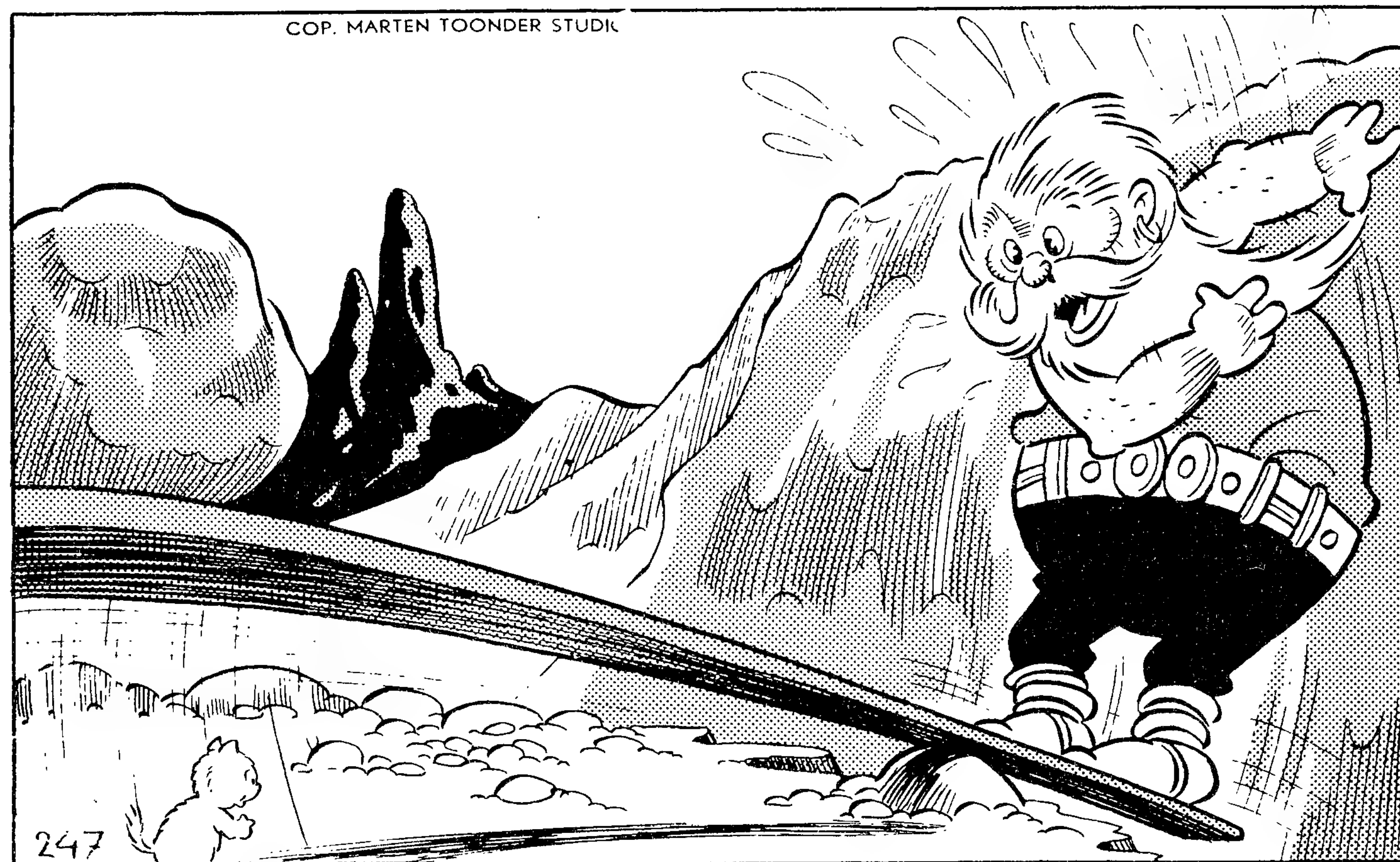

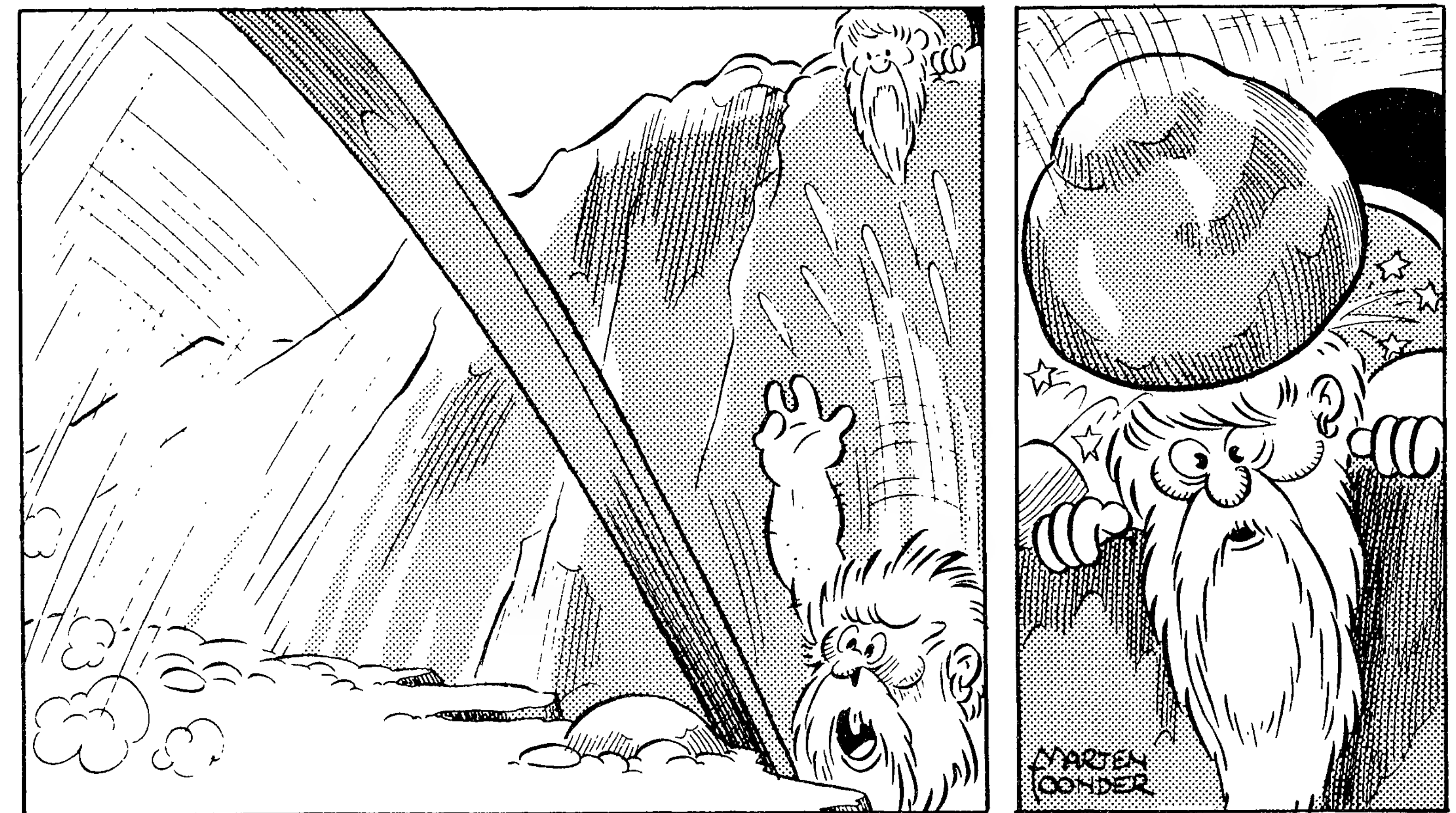
'Let op!' zei Tom Poes tegen Gram en Grom. 'Ik neem niet eens een aanloop! Eén, twee... daar gaat-ie!' Ja, daar ging Tom Poes. Hij zette zich af en sprong naar beneden, den afgrond in. Maar hij had erg goed uitgekeken en daarom kwam hij precies op den uitstekenden kant van de plank terecht. Netjes veerde hij even door z'n knieën en draaide zich toen triomfantelijk om.

'Waar blijf je nou, Gram?' riep hij naar boven. 'Doe me dat nu eens na als je kunt, jij dikke, domme reus! Daar zit je van te kijken, hè?'

'Hahooohah!' riep Gram, die over de rotsen hing om goed te kunnen kijken. 'Domme rrreus!? Ik? Grrram? Sapperrrdekrrrrikkie! Ik zal jou leerrrrren!' Toen stond hij op, rekte zich uit om goed te laten zien hoe groot en hoe sterk hij wel was en sloeg zich met de vuisten op de borst. 'Ik ga sprrrrringen! Ik, Grrram!' bulderde hij. 'Kijk uit! Let op! Daarrrrgaak!'

'Pas op, jij!' zei Grom, die achter hem zat. 'Die kleine errrwt verrrrtrrrouw ik niet! Ik denk, dat...' 'Hahooohah!' brulde Gram. 'Ik sprrring! Kijk uit! Hou jou vast!!!!' Ja, Gram sprong. Met een rauwen en woesten kreet kwam hij naar beneden suizen, recht op de plank af. Maar toen hij halverwege was merkte hij ineens, dat Grom toch misschien wel gelijk had gehad met Tom Poes niet te vertrouwen. En als je het zelf nog niet begrijpt, moet je maar tot morgen wachten, dan zal je wel zien, wat de list van Tom Poes was.

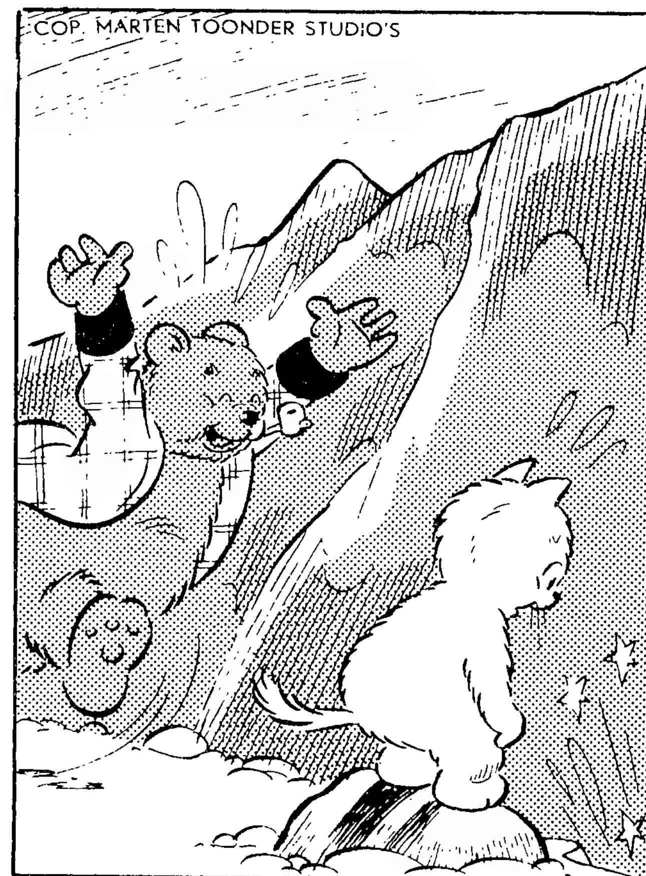

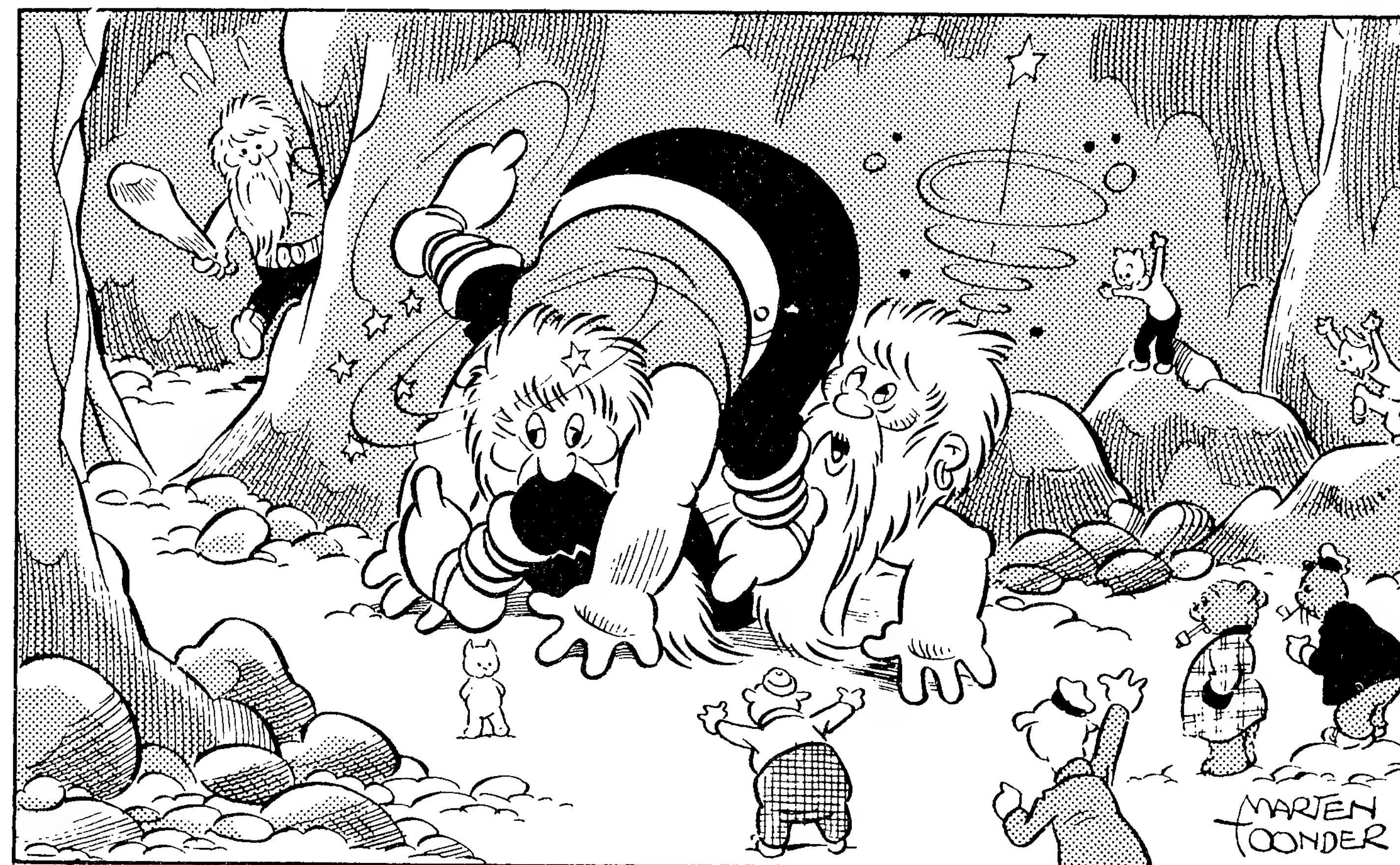

Gram suisde als een buitengewoon groote kanonskogel naar beneden en kwam met een schorren kreet op het uiteinde van de plank terecht. Hij had ineens begrepen, wat Tom Poes eigenlijk van plan was en hij schrok vreeselijk. Maar terug kon hij niet meer en zoo stond hij dus een oogenblikje op die plank, die voor zijn reuzenvoeten natuurlijk veel te klein was. En bovendien werd het nu een wipplank; aan het eene einde lag het rotsblok en aan het andere stond Gram. Gram was het zwaarste, het eind waarop hij stond ging naar beneden, het rotsblok ging naar boven, steeds hooger en hooger, totdat Gram zijn evenwicht verloor en naar beneden gleed, den afgrond in. En het rotsblok, dat heer Bommel met Wal Rus en de heele bemanning van de 'Albatros' dien nacht op het andere uiteinde van de plank had gerold, ging de lucht in, niet zoo maar zachtjes, nee, met een reuzen-vaart werd het de lucht ingeslingerd. Eerst recht omhoog en daarna naar beneden. En zoo kwam het dan met een geweldigen klap op het hoofd van Grom neer, die over den rand van de rotsen naar beneden hing te kijken.

'Wah... wabblief?' kreunde Grom en toen verloor hij zijn evenwicht en gleed achter Gram aan naar den bodem van den afgrond.

Grom buitelde in de lucht een paar malen over zijn hoofd en kwam ten slotte met een doffen dreun boven op Gram terecht. Je begrijpt, dat hij er niet best aan toe was, eerst een rotsblok op zijn hoofd, toen een val en nu een smak. Hij gaf een diepen zucht en viel toen flauw, bovenop Gram, die zich al niet veel beter voelde.

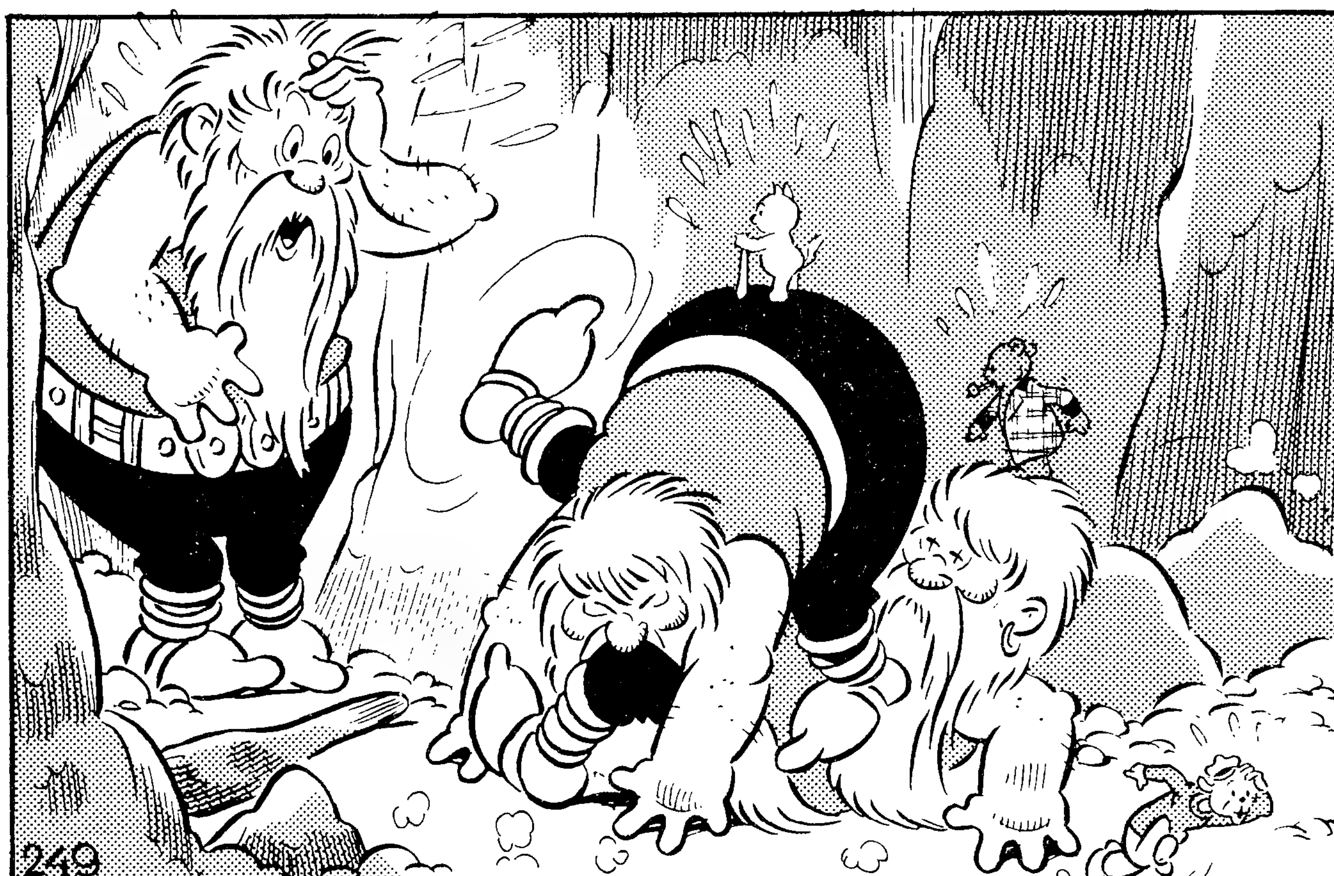
Tom Poes stond op den steen waar een poosje geleden de plank op gelegen had en zag tot zijn genoegen, dat zijn list nog beter slaagde dan hij had durven hopen. De eerste die op hem afrende was natuurlijk heer Bommel.

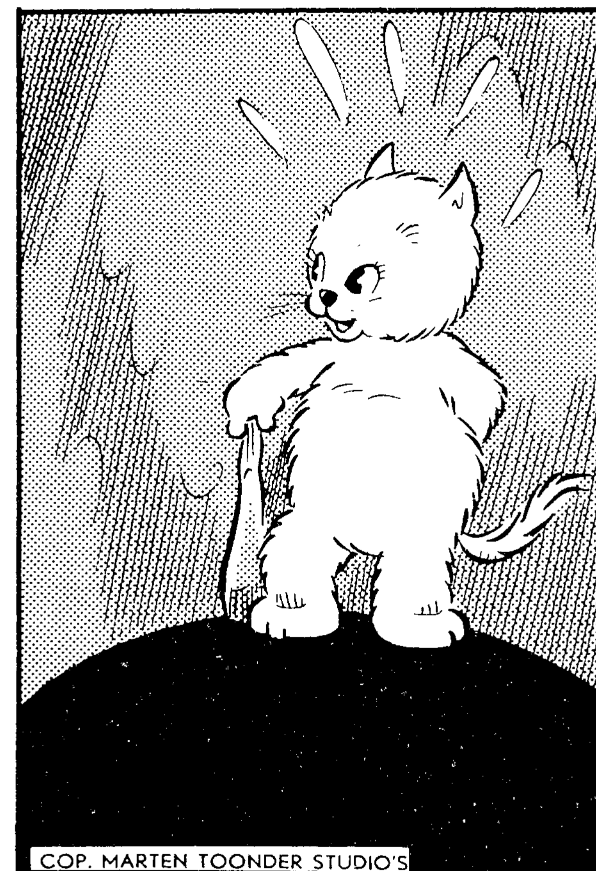
'Geweldig, Tom Poes!' juichte hij. 'Kom aan mijn hart, ik moet je omhelzen! Dit had ik voor al mijn geld niet willen missen, het is... het is... bravo, jonge vriend! Kortom: Bravo!'

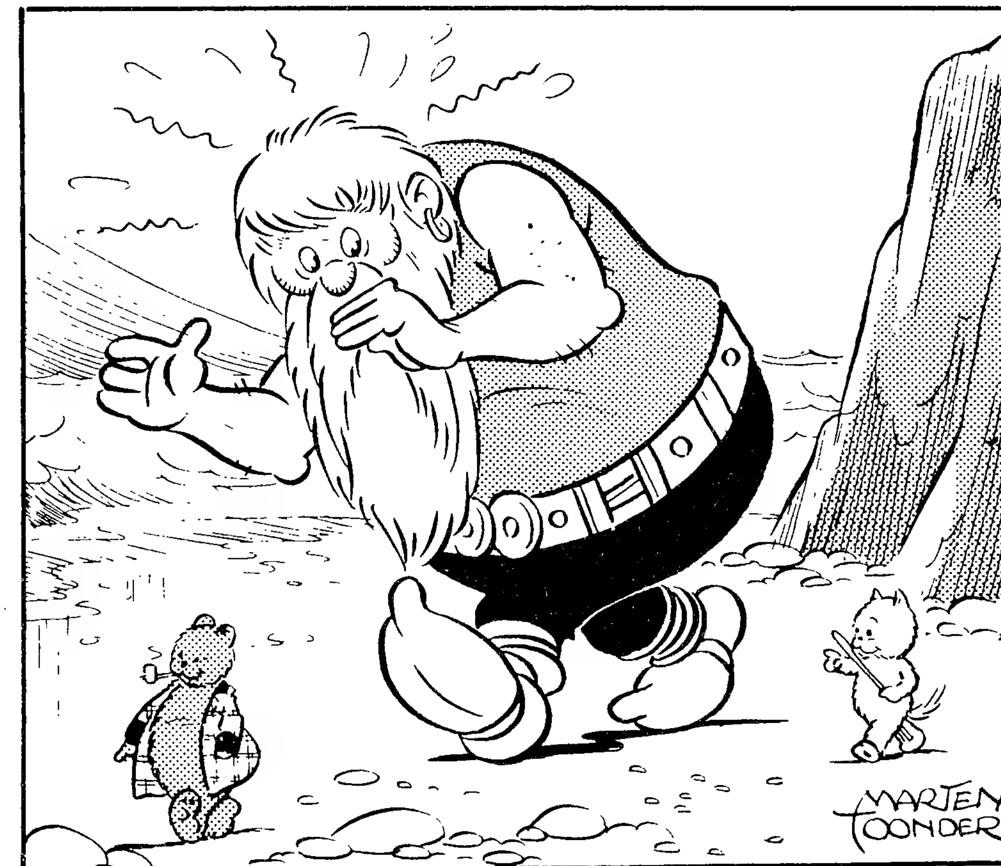
'We zijn nog niet klaar, heer Bommel,' zei Tom Poes. 'Er is nog een reus, kom mee, we moeten naar beneden, in den afgrond, anders loopt het nog verkeerd.'

Heer Bommel klauterde dus achter Tom Poes aan de rotsen af en de heele bemanning volgde hen juichend en schreeuwend. Daar beneden op den rotsachtigen grond, lagen Gram en Grom in een slordige houding op elkaar gestapeld.

'Wacht eens even,' zei Tom Poes, 'we moeten nog even afspreken wat we gaan doen wanneer de derde reus hier komt. Dat zal wel niet lang meer duren, want hij zal het lawaai wel gehoord hebben.' Tom Poes had gelijk: de derde reus, Grim, was al dichter bij dan hij wel wist.

De Reus Grim naderde met groote passen en Tom Poes hoorde nog net op tijd het gedreun naderbij komen. Zoo vlug als hij kon, raapte hij een stok op en beklom den stapel, die gevormd werd door Gram en Grom. En net toen hij op 't hoogste punt van Grom was aangekomen, kwam Grim om den hoek van de rotsen heen. Tjonge, wat schrok die reus! Zijn oogen puilden uit zijn hoofd en van verbazing liet hij zijn knuppel vallen.

'Wa... wasstat?' stotterde hij. 'Wasser m-met Grrom? Wasser met Grrram? Kwajongs! Wa...'

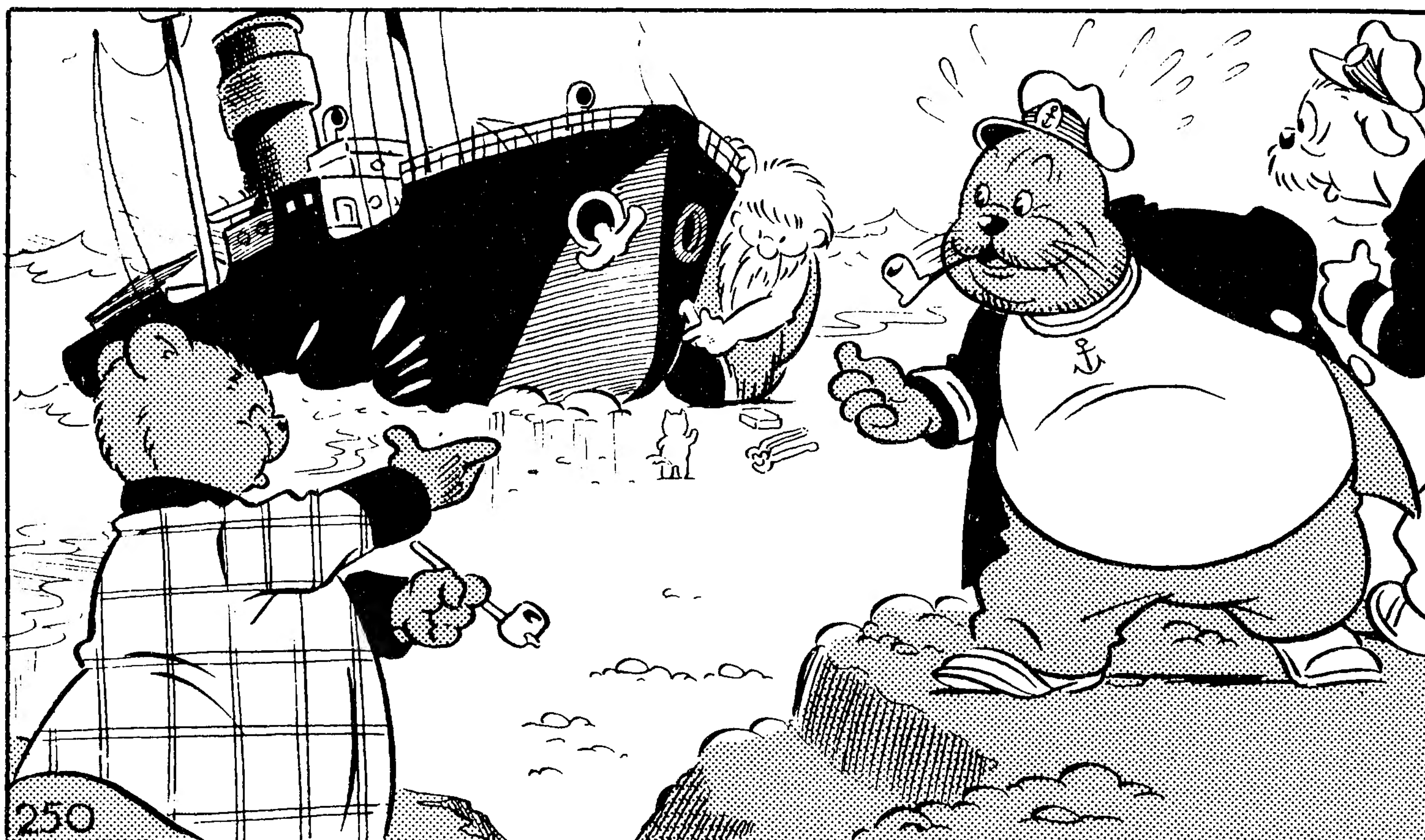
'Stil eens even,' riep Tom Poes. 'Als je begint te schelden, zal ik jou ook een klap met mijn stok geven, net zooals ik Grom en Gram heb gedaan toen ze brutaal werden. Ik ben niet gediend van jullie praatjes. Heelemaal niet. Je moet doen wat ik je zeg, heb je dat begrepen? Of wil je een tik hebben?'

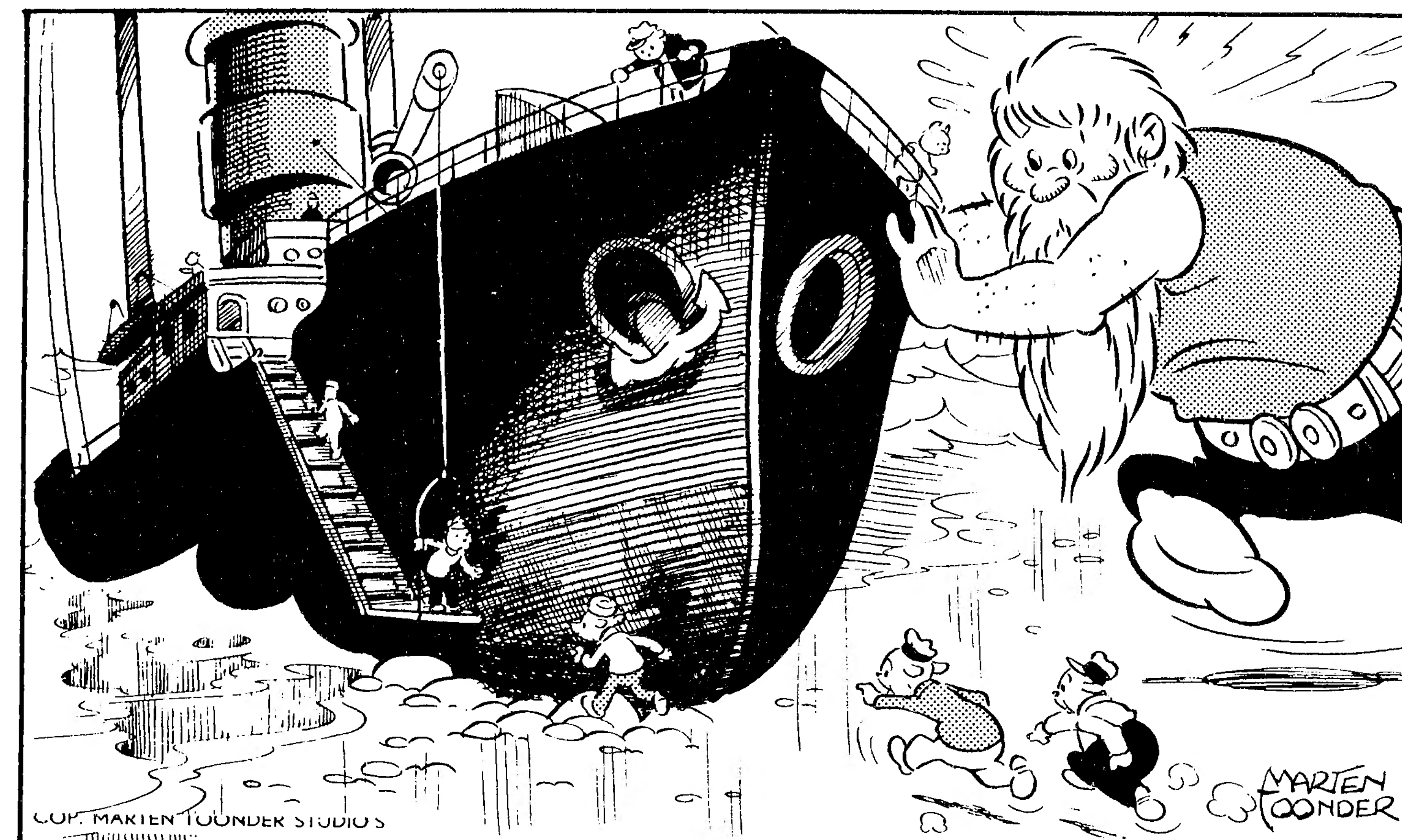
'N-nee!' riep Grim angstig. 'N-nee, geen t-tik. Ik zal doen wat jij z-zegt. Saperrkikkie! Zal alles doen! G-geen tik asjeblief!'

'Goed,' zei Tom Poes, 'maar denk er aan, dat het aan je zelf ligt! Als je niet gehoorzaam bent, zal ik je krijgen, reken daar op. Je hebt gezien wat ik met Grom en Gram gedaan heb! En nu geen praatjes meer. Kom mee naar het strand. Vooruit, loop voor me uit!'

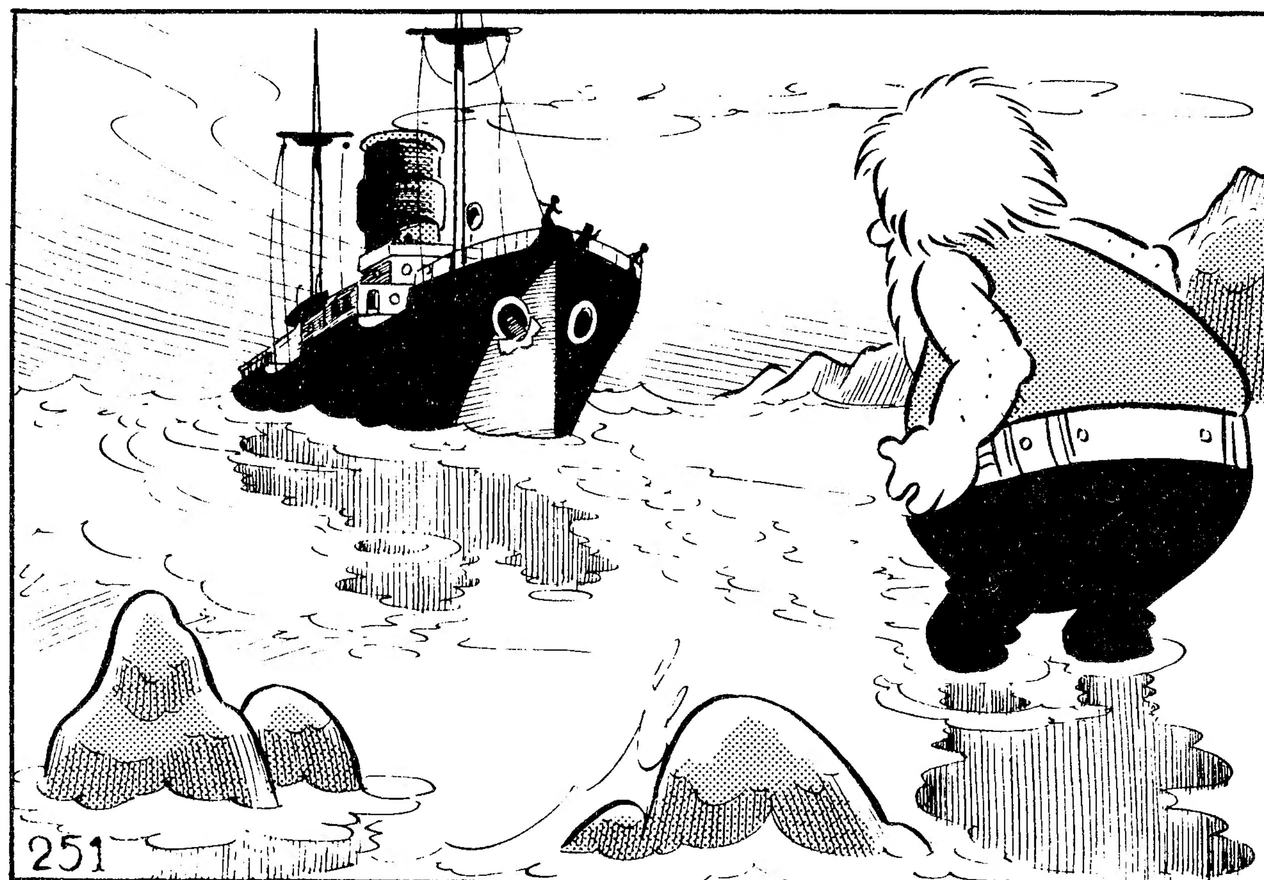
De reus Grim gehoorzaamde haastig en zoo liepen dus heer Bommel, Tom Poes en de reus Grim even later langs de branding.

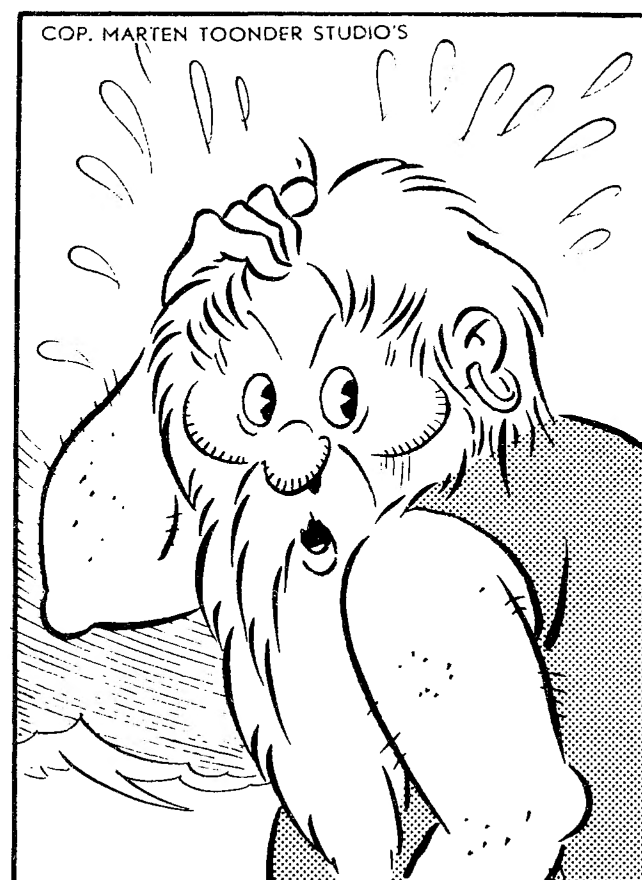
'Reusachtig!' mompelde heer Bommel, 'het is toch wel geweldig wat we kunnen klaarspelen als we samen zijn.'

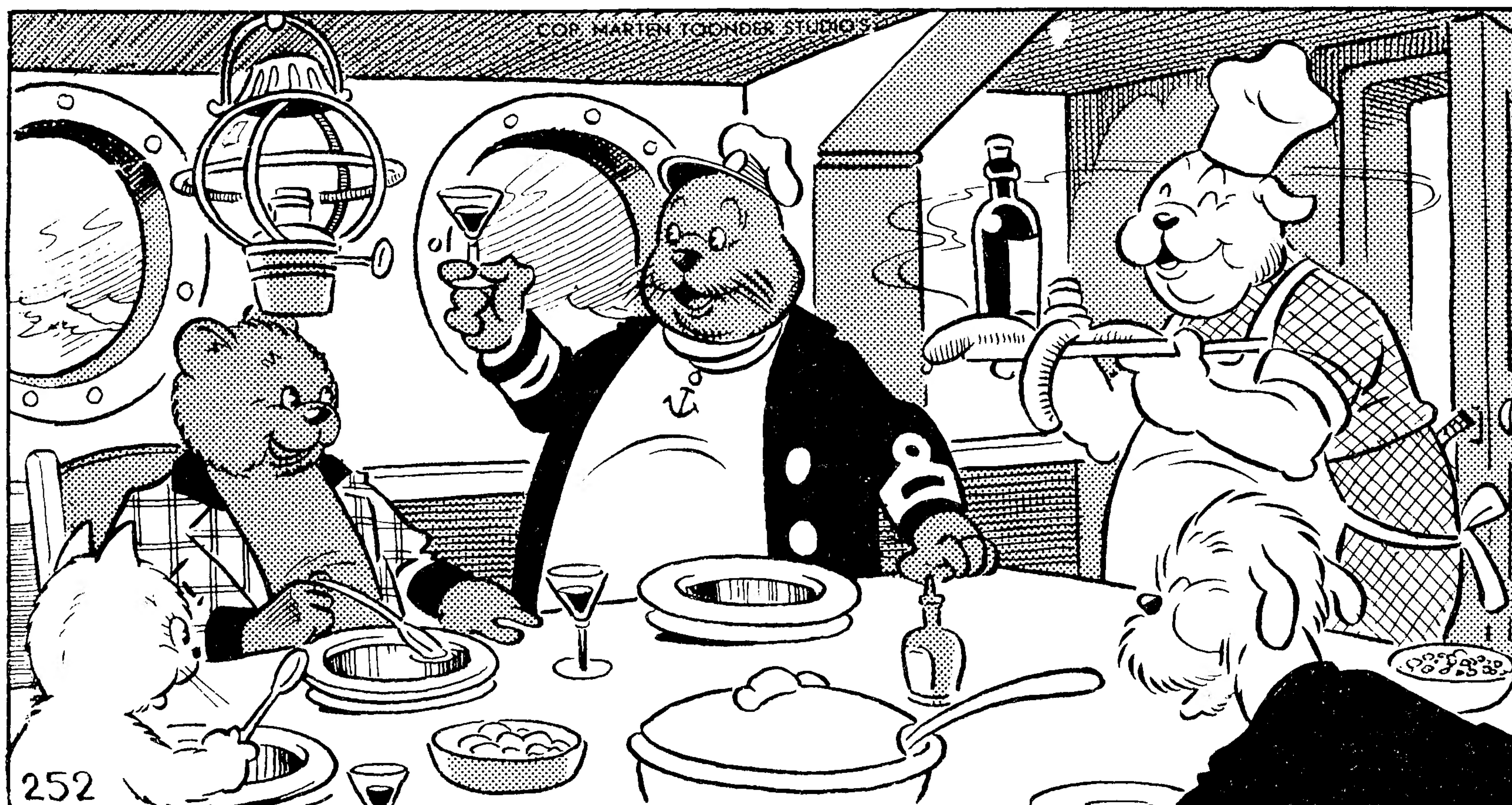
Tom Poes bracht Grim naar de 'Albatros', die daar nog steeds op het strand lag met een groot gat in zijn voorsteven en gaf hem bevel om het schip netjes te repareeren.
'Maar vooral netjes,' zei Tom Poes. 'Denk er aan, er mag geen druppeltje water meer naar binnen kunnen! En je weet wat ik met je doe wanneer je ongehoorzaam bent!'
'Ja-ja, ik weet!' zei Grim, die maar niet kon begrijpen hoe zoo'n klein ventje er in geslaagd was om Gram en Grom onschadelijk te maken. Maar omdat hij een laffe domme reus was vond hij het toch maar het veiligste om het zekere voor het onzekere te nemen en te gehoorzamen.
'Een pienter ventje, die Tom Poes,' zei kapitein Wal Rus, die bovenop de rotsen stond toe te kijken. 'Hij lapt het 'em toch maar! Zelfs ik zou niet op het idee gekomen zijn, meneer, daar kom ik rond voor uit!'
'Ach, ja,' zei heer Bommel, 'u zult er nooit spijt van hebben wanneer u ons mee op reis neemt, heer Rus!'
Een uurtje later was Grim klaar met het repareeren van het lek. Mooi was het natuurlijk niet, want daarvoor was er op het eiland geen materiaal genoeg. Maar het schip was zoo goed als dicht en in ieder geval weer zeewaardig. Wal Rus gaf order, dat iedereen aan boord moest gaan en Grim begon de 'Albatros' in de golven te duwen alsof het een sloep was.
'We moeten maken, dat we hier weg komen,' zei Tom Poes. 'Die Grom en die Gram kunnen elk ogenblik weer bijkomen en dan is het mis!'

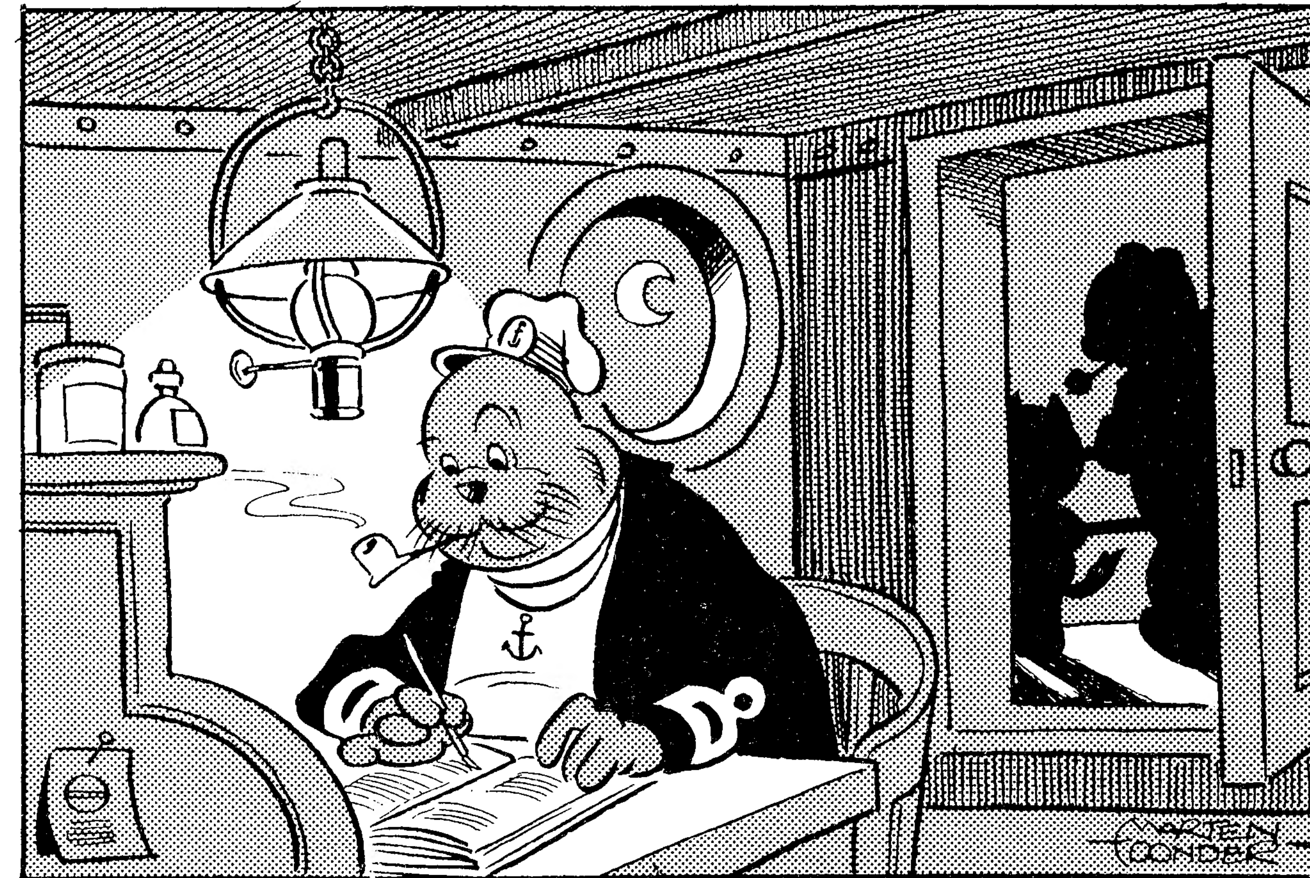

Grim duwde de 'Albatros', totdat het water diep genoeg was, en tegen dien tijd hadden de stokers de vuren zoo heet gemaakt, dat het schip zijn schroef kon gebruiken en op volle kracht achteruit begon te varen. Toen kwam plotseling heer Bommel naar voren rennen.
'Stop!' riep hij, 'we moeten terug! Nog eventjes maar! Die kerel zonder manieren heeft mijn horloge nog! Dat gaat zoo maar niet! Hij heeft mijn horloge genomen en ik heb er niets voor terug gehad!' Maar tot heer Ollie's verontwaardiging was er niemand, die naar hem luisterde, en dat was eigenlijk maar goed ook, want plotseling klonk er van de kust af een woest getier en even later stormden Grom en Gram met verwilderde gezichten van de rotsen af.
'Stop daarrrr!' brulde Grom en Grim draaide zich verschrikt om.
'Wasser?' vroeg hij. 'Wees stil, anderrs komt hij terrrug en krrrijg jij klappen! Stil nou!'
'Niks klappen! Ik klappen!!!' bulderde Gram, met zijn knuppel zwaaiend.
'Jij domme rrrreus Grrrim!' tierde Grom woedend.
'Jij laat dat schip wegvarrrren! Zij gooien steenen op mijn hoofd en jij laat ze weggaan! Kom hierrrr, dan zal ik jou klappen!! Grrrr! Kwajongk! Sapperrrdekikkie! Kom hierrrr als jij durrrft! Grrrrrr!'
Intusschen verdween de 'Albatros' langzaam uit het gezicht en nu was er geen reus meer die het schip kon terughalen. Daarom geloof ik ook niet, dat het je veel zal kunnen schelen wat er met den ongelukkigen Grim gebeurd is.

Op de ‘Albatros’ was het feest, dat begrijp je! Wal Rus had door den kok een extra-maaltijd laten klaarmaken, bestaande uit erwtensoep met kluif en worst, capucijners met spek, rauwe uitjes en mosterdsaus en spekpannekoeken na. Nu, dat kwam goed uit, want de heele bemanning rammelde van den honger; op het eiland van Grim, Gram en Grom had zij niet veel te eten gehad.
‘Tom Poes!’ zei Wal Rus, terwijl hij opstond en zijn wijnglaasje omhooghief, ‘ik ben geen prater, dat laat ik liever aan de overgehaalde landrotten over, want die kletsen graag en doen alles met hun mond. Nee, eh... praten doe ik niet graag, maar ik wilde je nu toch even zeggen, dat ik eh... blij ben, dat je eh... meegegaan bent met de ‘Albatros’. Ik eh... zal het altijd als een eer en een genoegen beschouwen, wanneer je nog eens een reis met me wilt maken, meneer. Dat meen ik en dat wilde ik maar even zeggen! Daar ga je, Tom Poes!’ Wal Rus sloeg zijn glaasje in één teug achterover en ging met een zucht zitten.

‘Heer Rus,’ zei heer Bommel, ‘ik dank u wel voor uw waardeerende woorden. Ik heb u direct al wel gezegd, dat u er geen spijt van zou hebben wanneer u ons meenam. Wij weten overal raad, wat jij, Tom Poes?’
Dien avond schreef kapitein Wal Rus in het Journaal:
‘Lichte bries uit het Noordwesten, zicht goed, zee kalm. Hadden twee dagen oponthoud op een der eilanden van den Inktvischarchipel, alwaar wij een lek lieten repareeren, dat wij op de uitreis opgeloopen hadden. De reparatie geschiedde door Grim van de firma Grim, Gram en Grom.’
En buiten op de brug stonden Tom Poes en heer Bommel naar de maan te kijken.
‘Ik weet niet hoe jij er over denkt, Tom Poes,’ zei heer Bommel een beetje treurig, ‘maar ik vond dit achteraf niet zoo’n leuk avontuur. Ik ben mijn goeie oude horloge er bij kwijtgeraakt en er is niemand die een woord van dank voor me over heeft.’

In deze serie verschijnen:

MV 8 *De rare uitvinding* / MV 14 *Het land van de blikken mannen*

MV 9 *Het eiland van Grim, Gram en Grom* / MV 13 *De laatste Markies van Carabas*

MV 10 *De zieke hertog* / MV 21 *De Superfilm-onderneming*

Deze deeltjes zijn geautoriseerde uitgaven, waarbij rechtstreeks van de oorspronkelijke tekeningen werd gereproduceerd. De teksten werden aan de hand van de krantenstrips opnieuw gezet. Volgende deeltjes in voorbereiding.